

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-79-16

Druk nr 785

Warszawa, 1 sierpnia 2016 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy o usługach
płatniczych oraz niektórych innych
ustaw z projektami aktów wykonawczych.**

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z poważaniem

(-) Beata Szydło

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

a) w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:

„4) dostęp konsumentów do rachunku podstawowego;

5) zasady przenoszenia rachunków płatniczych prowadzonych dla konsumentów.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ustawa określa także:

1) zasady prowadzenia stron internetowych porównujących opłaty związane z rachunkiem płatniczym;

2) podstawowe zasady funkcjonowania rynku krajowych transakcji płatniczych przy użyciu kart płatniczych.”;

2) w art. 2:

a) po pkt 4 dodaje się pkt 4a i 4b w brzmieniu:

„4a) dostawca przekazujący – dostawcę usług płatniczych, który przekazuje dostawcy przyjmującemu informacje wymagane w celu przeniesienia rachunku płatniczego;

4b) dostawca przyjmujący – dostawcę usług płatniczych, któremu dostawca przekazujący przekazuje informacje wymagane w celu przeniesienia rachunku płatniczego;”,

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 214).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1916 oraz z 2015 r. poz. 1764, 1830 i 1893.

- b) po pkt 9a dodaje się pkt 9b w brzmieniu:
„9b) identyfikator dostawcy – kombinację cyfr pozwalającą na jednoznaczne zidentyfikowanie dostawcy usług płatniczych, prowadzącego rachunki płatnicze i uczestniczącego w systemach płatności, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 4–6 i 9;”,
 - c) po pkt 15ab dodaje się pkt 15ac w brzmieniu:
„15ac) konsument – konsumenta w rozumieniu art. 22¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380 i 585);”,
 - d) po pkt 16a dodaje się pkt 16b w brzmieniu:
„16b) kredyt w rachunku płatniczym – kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2014 r. poz. 1497, 1585 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 1357), zwanej dalej „ustawą o kredycie konsumenckim”, oraz kredyt płatniczy w rozumieniu art. 74 ust. 3;”,
 - e) po pkt 17 dodaje się pkt 17a w brzmieniu:
„17a) numer rozliczeniowy dostawcy usług płatniczych – unikatowy numer identyfikujący dostawcę usług płatniczych prowadzącego rachunki płatnicze i uczestniczącego w systemach płatności;”,
 - f) po pkt 33 dodaje się pkt 33a w brzmieniu:
„33a) usługi powiązane z rachunkiem płatniczym – usługi świadczone w ramach otwarcia, prowadzenia i zamknięcia rachunku płatniczego, w tym usługi płatnicze, które wiążą się z korzystaniem z rachunku płatniczego, transakcje, o których mowa w art. 6 pkt 7, kredyt w rachunku płatniczym oraz przekroczenie salda na rachunku;”;
- 3) w art. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Polecenie przelewu oznacza usługę płatniczą polegającą na uznaniu rachunku płatniczego odbiorcy w przypadku gdy transakcja płatnicza z rachunku płatniczego płatnika jest dokonywana przez dostawcę usług płatniczych prowadzącego rachunek płatniczy płatnika na podstawie dyspozycji udzielonej przez płatnika.”;
- 4) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:
„Art. 4a. 1. Dostawcy prowadzący rachunki płatnicze umożliwiające świadczenie usług, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. a lub c, nadają tym rachunkom unikatowy identyfikator.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do rachunków bankowych służących do wykonywania transakcji płatniczych prowadzonych dla użytkownika przez bank krajowy, oddział banku zagranicznego, oddział instytucji kredytowej oraz NBP.

3. NBP nadaje numery rozliczeniowe dostawcom prowadzącym rachunki płatnicze i uczestniczącym w systemach płatności, z wyłączeniem dostawców, którym numery rozliczeniowe nadaje się na podstawie odrębnych przepisów, oraz prowadzi wykaz tych numerów.

4. Identyfikator dostawcy oraz numer rozliczeniowy, o którym mowa w ust. 3, nadaje się na wniosek dostawcy zawierający w szczególności jego dane teleadresowe oraz dane odnoszące się do prowadzonej działalności.

5. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób nadawania unikatowych identyfikatorów rachunkom płatniczym prowadzonym przez dostawców,
- 2) sposób nadawania numerów rozliczeniowych dostawcom prowadzącym rachunki płatnicze i uczestniczącym w systemach płatności,
- 3) szczegółowy zakres oraz sposób przekazywania przez dostawców informacji do NBP w celu nadania numerów rozliczeniowych,
- 4) sposób nadawania dostawcom usług płatniczych identyfikatora dostawcy,
- 5) szczegółowy zakres oraz sposób przekazywania przez dostawców informacji do NBP w celu nadania identyfikatora dostawcy,
- 6) wzór wniosków, o których mowa w ust. 4

– mając na względzie zapewnienie jednolitego sposobu numeracji rachunków płatniczych oraz identyfikację dostawców zgodną z obowiązującymi standardami.”;

- 5) w art. 5 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisy działów I–III oraz działu IX stosuje się do usług płatniczych dokonywanych w euro, w walucie polskiej lub w walucie innego państwa członkowskiego, z wyjątkiem przepisów art. 59ia–59ih, które stosuje się wyłącznie do usług płatniczych dokonywanych w walucie polskiej. Przepisy art. 14a–14c, art. 20a, art. 20b, art. 32b–32e oraz art. 59ii–59ip stosuje się do usług wykonywanych w każdej walucie.”;

- 6) w art. 6:
- a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Z zastrzeżeniem art. 6a przepisów ustawy nie stosuje się do:”,
 - b) pkt 7 otrzymuje brzmienie:
„7) transakcji płatniczych opartych na jednym z następujących dokumentów w postaci papierowej, wystawionych na dostawcę w celu postawienia środków pieniężnych do dyspozycji odbiorcy:
 - a) czeku zgodnego z Konwencją w sprawie jednolitej ustawy o czekach (Dz. U. z 1937 r. poz. 181),
 - b) czeku podobnego do czeku, o którym mowa w lit. a, który podlega przepisom państw członkowskich niebędących stroną Konwencji w sprawie jednolitej ustawy o czekach,
 - c) weksla trasowanego zgodnego z Konwencją w sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych (Dz. U. z 1937 r. poz. 175),
 - d) weksla trasowanego podobnego do weksla, o którym mowa w lit. c, który podlega przepisom państw członkowskich niebędących stroną Konwencji w sprawie jednolitej ustawy o czekach trasowanych i własnych,
 - e) znaku legitymacyjnego, w tym voucherów,
 - f) czeku podróznego,
 - g) przekazu pocztowego w rozumieniu aktów Światowego Związku Pocztowego;”;
- 7) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:
„Art. 6a. Do transakcji, o których mowa w art. 6 pkt 7, przepisy art. 14f–14i, art. 20a, art. 20b oraz art. 32b–32d stosuje się.”;
- 8) w art. 12 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) za wyrażoną w postaci papierowej albo elektronicznej zgodą użytkownika lub posiadacza pieniądza elektronicznego, którego ta informacja dotyczy.”;
- 9) w art. 14 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Nadzór nad wykonywaniem działalności w zakresie usług płatniczych, przenoszenia rachunków płatniczych oraz wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego zgodnie z ustawą, a w zakresie usług płatniczych w euro – również zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającym rozporządzenie

(WE) nr 2560/2001 (Dz. Urz. UE L 266 z 09.10.2009, str. 11, z późn. zm.) oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającym wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 22, z późn. zm.):”;

10) po art. 14d dodaje się art. 14e–14i w brzmieniu:

„Art. 14e. 1. W celu wykonania zadań wynikających z art. 14f–14i, art. 32e oraz z przepisów działu III rozdziału 7 i 8 KNF pełni rolę punktu kontaktowego, którego zadanie polega na współpracy z właściwymi organami nadzorczymi wyznaczonymi jako punkty kontaktowe w innych państwach członkowskich, w tym na wymianie informacji niezbędnych do wykonywania tych zadań.

2. Udzielenie informacji, o których mowa w ust. 1, powinno nastąpić bez zbędnej zwłoki. Przepis art. 111 stosuje się.

3. W przypadku gdy wniosek KNF o podjęcie współpracy w celu wykonania zadań wynikających z art. 14f–14i, art. 32e oraz z przepisów działu III rozdziału 7 i 8, w szczególności dotyczący wymiany informacji, został odrzucony przez organ, o którym mowa w ust. 1, lub organ ten nie podjął działań w rozsądnym terminie, KNF może przekazać sprawę do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, zwanego dalej „EUNB”, i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz. Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 12, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1093/2010”. KNF zawiesza postępowanie do czasu wydania przez EUNB rozstrzygnięcia zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia 1093/2010 i wydaje decyzję po wydaniu rozstrzygnięcia przez EUNB.

4. KNF może odmówić udzielenia informacji niezbędnych do wykonywania zadań wynikających z art. 32e oraz z przepisów działu III rozdziału 7 i 8, jeżeli udzielenie tych informacji może wpływać negatywnie na sprawowanie nadzoru lub na bezpieczeństwo lub porządek publiczny.

5. KNF, odmawiając udzielenia informacji, o których mowa w ust. 4, powiadamia właściwy organ wyznaczony jako punkt kontaktowy, który zwrócił się z wnioskiem o udzielenie informacji, i wskazuje szczegółowe uzasadnienie swojej odmowy.

Art. 14f. 1. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wykaz usług reprezentatywnych obejmujących co najmniej dziesięć, jednak nie więcej niż dwadzieścia usług powiązanych z rachunkiem płatniczym najczęściej wykorzystywanych przez konsumentów na krajowym rynku, za korzystanie z których przynajmniej jeden dostawca prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pobiera opłatę;
- 2) ujednolicone pojęcia i definicje związane z usługami, o których mowa w pkt 1.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw instytucji finansowych uwzględnia w pierwszej kolejności usługi, które są najczęściej wykorzystywane w ramach korzystania z rachunków płatniczych przez konsumentów na krajowym rynku i jednocześnie generują najwyższe koszty dla konsumentów, zarówno jednostkowe, jak i łączne, a w przypadku ich braku – usługi, które spełniają wyłącznie kryterium najczęstszego wykorzystywania w ramach korzystania z rachunków płatniczych przez konsumentów na krajowym rynku, a także uwzględnia pojęcia i definicje opracowane przez Komisję Europejską zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia 1093/2010.

3. KNF, co 4 lata, dokonuje oceny aktualności wykazu usług reprezentatywnych, o którym mowa w ust. 1, i przekazuje do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych informację o usługach powiązanych z rachunkiem płatniczym, reprezentatywnych w danym okresie dla krajowego rynku.

4. KNF przekazuje do Komisji Europejskiej i EUNB:

- 1) informację o wynikach oceny, o której mowa w ust. 3,
- 2) wykaz usług reprezentatywnych – w przypadku dokonania zmiany rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, w tym zakresie

– w terminie 2 miesięcy od dokonania tej oceny albo ogłoszenia zmiany wykazu.

Art. 14g. Dostawca usług płatniczych prowadzący rachunki płatnicze jest obowiązany uwzględniać usługi zawarte w wykazie usług reprezentatywnych, o ile je świadczy, oraz stosować używane tam pojęcia na potrzeby wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 20a i art. 20b oraz art. 32b–32d.

Art. 14h. 1. Podmiot prowadzący stronę internetową porównującą oferty dostawców usług płatniczych prowadzących rachunki płatnicze, która:

- 1) zawiera ofertę rachunków płatniczych obejmującą powyżej 50% ofert występujących na rynku usług płatniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - 2) porównuje opłaty pobierane przez dostawców przynajmniej za świadczenie usług zawartych w wykazie reprezentatywnych usług oraz posługuje się pojęciami i definicjami zawartymi w tym wykazie,
 - 3) porównuje dostawców pod względem dostępu do gotówki w zakresie:
 - a) liczby i lokalizacji bankomatów znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z których konsument może dokonywać wypłaty gotówki bez opłat,
 - b) liczby i lokalizacji placówek znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z których konsument może dokonywać wypłaty gotówki bez opłat,
 - 4) zawiera informację o podmiocie prowadzącym stronę,
 - 5) określa jednoznaczne i obiektywne kryteria porównywania ofert,
 - 6) zawiera informacje sformułowane w sposób prosty i jednoznaczny,
 - 7) zawiera aktualne informacje, z podaniem daty ostatniej aktualizacji,
 - 8) wykorzystuje procedurę umożliwiającą zgłaszanie błędów w zamieszczonych informacjach,
 - 9) jest prowadzona przez podmiot niezależny od dostawców
- zamieszcza na tej stronie internetowej oświadczenie, że jest podmiotem porównującym oferty dostawców prowadzących rachunki płatnicze, a prowadzona przez niego strona internetowa spełnia powyższe wymogi, oraz informuje o tym KNF, przekazując opis tej działalności.

2. Ocena spełniania wymogu określonego w ust. 1 pkt 1 uwzględnia dostawców usług płatniczych posiadających przynajmniej jeden oddział na terytorium każdego województwa.

3. Podmiotem niezależnym w rozumieniu ust. 1 pkt 9 jest podmiot, który nie jest jednostką dominującą, zależną ani współzależną wobec jakiegokolwiek dostawcy prowadzącego rachunki płatnicze dla konsumentów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie uczestniczy w jakimkolwiek zakresie w prowadzeniu działalności

polegającej na prowadzeniu rachunków płatniczych ani nie prowadzi działalności reklamowej dostawców oferujących usługę prowadzenia rachunku płatniczego.

4. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, niezwłocznie informuje KNF w przypadku gdy prowadzona przez niego strona internetowa przestała spełniać którykolwiek z wymogów określonych w tym przepisie.

Art. 14i. 1. KNF zamieszcza na stronie internetowej Urzędu KNF wykaz podmiotów, o których mowa w art. 14h ust. 1.

2. KNF wykreśla z wykazu podmiotów, o którym mowa w ust. 1, podmiot, który poinformował ją zgodnie z art. 14h ust. 4, że przestał spełniać którykolwiek z wymogów, o których mowa w art. 14h ust. 1, lub gdy KNF w inny sposób stwierdzi, że strona internetowa prowadzona przez ten podmiot nie spełnia wymogów określonych w tym przepisie.

3. W przypadku, gdy żaden podmiot nie prowadzi strony internetowej spełniającej wymogi, o których mowa w art. 14h ust. 1, stronę taką prowadzi KNF.

4. KNF, co 2 lata, informuje Komisję Europejską o liczbie podmiotów, o których mowa w ust. 1.”;

11) po art. 20 dodaje się art. 20a–20c w brzmieniu:

„Art. 20a. 1. Przed zawarciem umowy o prowadzenie rachunku płatniczego dostawca przekazuje konsumentowi, z odpowiednim wyprzedzeniem, w postaci papierowej albo elektronicznej, dokument dotyczący opłat pobieranych z tytułu usług świadczonych w związku z prowadzeniem rachunku płatniczego, w celu umożliwienia konsumentowi porównania ofert dostawców prowadzących rachunki płatnicze.

2. Dokument, o którym mowa w ust. 1, zawiera wykaz usług świadczonych przez dostawcę, zawartych w wykazie usług reprezentatywnych określonym w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 14f ust. 1, wraz ze związanymi z nimi stawkami opłat, z uwzględnieniem ewentualnych opłat pobieranych w przypadku niewywiązywania się przez konsumenta ze zobowiązań wynikających z umowy o świadczenie tych usług.

3. W przypadku gdy usługa świadczona przez dostawcę jest oferowana w ramach pakietu usług, dostawca zamieszcza w dokumencie, o którym mowa w ust. 1, informację o opłacie za cały pakiet usług, o usługach zawartych w pakiecie i ich liczbie oraz o dodatkowych opłatach za każdą usługę, która przekracza liczbę usług objętych opłatą za cały pakiet usług.

Art. 20b. 1. Dokument, o którym mowa w art. 20a ust. 1, stanowi dokument odrębny w stosunku do innych dokumentów przekazywanych konsumentowi przed zawarciem umowy o prowadzenie rachunku płatniczego, z zastrzeżeniem ust. 2 pkt 2, a ponadto:

- 1) jest krótki i precyzyjny;
- 2) informacje w nim zawarte są sformułowane w sposób przejrzysty i czytelny oraz nie wprowadzają w błąd;
- 3) jego układ, struktura i użyte czcionki nie utrudniają zapoznania się z jego treścią;
- 4) w przypadku oryginału sporządzonego w kolorze, czarno-biała kopia dokumentu nie jest mniej czytelna niż oryginał;
- 5) jest sporządzony w języku polskim, chyba że dostawca i konsument uzgodnili jego sporządzenie w innym języku;
- 6) zawiera kwoty opłat wyrażone w walucie polskiej, chyba że konsument zażądał, aby były one podane w walucie innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego;
- 7) w górnej części pierwszej strony zawiera oznaczenie: „Dokument dotyczący opłat z tytułu usług związanych z rachunkiem płatniczym”;
- 8) zawiera informację, że podane są w nim opłaty za najbardziej reprezentatywne usługi powiązane z rachunkiem płatniczym, a pełne informacje dotyczące wszystkich usług świadczonych oraz związanych z nimi opłat w ramach umowy ramowej będą przekazywane zgodnie z art. 27;
- 9) jest sporządzony w ujednoliconym formacie oraz posługuje się symbolem opracowywanym zgodnie z wykonawczymi standardami technicznymi przyjętymi przez Komisję Europejską na podstawie art. 3–5 dyrektywy 2014/92 – w przypadku ich przyjęcia.

2. Dostawca udostępnia konsumentowi informacje obejmujące objaśnienia pojęć zawartych w wykazie usług reprezentatywnych określonym w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 14f ust. 1. Informacje te:

- 1) są formułowane w sposób przejrzysty i czytelny oraz nie mogą wprowadzać w błąd;
- 2) są przekazywane konsumentowi w odrębnym dokumencie albo zawarte w dokumencie dotyczącym opłat.

3. Dostawca udostępnia konsumentom, nieodpłatnie, dokument dotyczący opłat oraz dokument, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, w swoich placówkach, w godzinach pracy dostawcy oraz na swojej stronie internetowej, a na wniosek konsumenta także w postaci papierowej albo elektronicznej.

4. Dostawca może w dokumencie dotyczącym opłat posługiwać się nazwami handlowymi w odniesieniu do usług zawartych w wykazie usług reprezentatywnych określonym w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 14f ust. 1, o ile nazwy te stanowią jedynie uzupełnienie pojęć i definicji zawartych w tym wykazie.

Art. 20c. Obowiązki wynikające z art. 20a i art. 20b nie naruszają obowiązków wynikających z art. 27 pkt 3 oraz z przepisów rozdziału 2 ustawy o kredycie konsumenckim.”;

12) w art. 29 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadku gdy zmiana dotyczy opłaty zawartej w wykazie usług reprezentatywnych, określonym w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 14f ust. 1, dostawca przekazuje użytkownikowi będącemu konsumentem uaktualniony dokument dotyczący opłat, o którym mowa w art. 20a ust. 1.”;

13) po art. 32a dodaje się art. 32b–32e w brzmieniu:

„Art. 32b. 1. Niezależnie od informacji przekazywanych zgodnie z art. 31 i art. 32, z uwzględnieniem art. 38 ustawy o kredycie konsumenckim, dostawca prowadzący rachunek płatniczy przekazuje konsumentowi, nieodpłatnie, zestawienie wszystkich opłat za usługi powiązane z rachunkiem płatniczym pobranych w okresie objętym zestawieniem, a w przypadku udzielania kredytu w rachunku płatniczym – także informację o stopie oprocentowania kredytu w rachunku płatniczym oraz całkowitej kwocie odsetek pobranych z tego tytułu w tym okresie, a także informację o stopie oprocentowania środków pieniężnych na rachunku płatniczym oraz całkowitej kwocie odsetek należnych za dany okres.

2. Dostawca co najmniej raz w roku kalendarzowym sporządza zestawienie pobranych opłat z tytułu usług świadczonych w związku z prowadzeniem rachunku płatniczego. W przypadku rozwiązania umowy rachunku płatniczego dostawca przekazuje konsumentowi także zestawienie opłat za okres, za który nie było sporządzane zestawienie opłat do dnia rozwiązania umowy, nie później niż w terminie 2 tygodni od dnia rozwiązania umowy.

3. W zestawieniu opłat dostawca uwzględnia opłaty pobierane w związku z usługami zawartymi w wykazie usług reprezentatywnych określonym w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 14f ust. 1. W takim przypadku dostawca posługuje się pojęciami i definicjami zawartymi w tym wykazie.

4. Dostawca i konsument uzgadniają sposób przekazywania zestawienia opłat. Na żądanie konsumenta dostawca przekazuje mu zestawienie opłat w postaci papierowej.

Art. 32c. 1. W zestawieniu opłat dostawca uwzględnia:

- 1) jednostkową opłatę pobieraną od konsumenta za daną usługę, liczbę przypadków skorzystania przez konsumenta z danej usługi w okresie objętym zestawieniem, a w przypadku gdy usługi są połączone w pakiet usług – opłatę za cały pakiet, liczbę przypadków pobrania opłaty za pakiet w okresie objętym zestawieniem oraz dodatkową opłatę pobraną za każdą usługę, która przekracza liczbę usług objętych opłatą za pakiet;
- 2) całkowitą kwotę opłat pobranych od konsumenta za daną usługę, pakiet usług oraz za usługi, które przekroczyły liczbę usług objętych opłatą za pakiet w okresie objętym zestawieniem;
- 3) w przypadku świadczenia usługi kredytu w rachunku płatniczym – stopę oprocentowania tego kredytu oraz całkowitą kwotę odsetek pobranych z tytułu kredytu w okresie objętym zestawieniem;
- 4) w przypadku oprocentowania środków na rachunku – stopę ich oprocentowania stosowaną dla danego rachunku płatniczego oraz całkowitą kwotę odsetek należnych za okres objęty zestawieniem;
- 5) całkowitą kwotę opłat pobranych za wszystkie usługi powiązane z rachunkiem płatniczym świadczone w okresie objętym zestawieniem.

2. Do zestawienia opłat stosuje się odpowiednio art. 20b ust. 1 pkt 1–6 i ust. 4, przy czym dokument ten:

- 1) w górnej części pierwszej strony zawiera oznaczenie „Zestawienie opłat”;
- 2) jest sporządzony w ujednoliconym formacie oraz posługuje się symbolem opracowanym zgodnie z wykonawczymi standardami technicznymi przyjętymi przez Komisję Europejską na podstawie art. 3–5 dyrektywy 2014/92 – w przypadku ich przyjęcia.

Art. 32d. 1. W informacjach handlowych i reklamowych kierowanych do konsumentów oraz postanowieniach umownych z umów zawieranych z konsumentami

dostawca jest obowiązany posługiwać się pojęciami i definicjami zawartymi w wykazie usług reprezentatywnych określonym w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 14f ust. 1, jeżeli odnoszą się do tych usług. Dostawca może używać nazw handlowych, jeżeli informacja będzie wskazywać odpowiadającą danej nazwie handlowej nazwę usługi uwzględnionej w tym wykazie.

2. Dostawca, który oferuje konsumentom rachunek płatniczy w pakiecie usług z innym produktem lub usługą niepowiązaną z rachunkiem płatniczym, przed zawarciem umowy informuje konsumenta o możliwości zawarcia umowy rachunku płatniczego oddzielnie, a jeżeli jest to możliwe – także o wszystkich opłatach związanych z każdym produktem lub usługą, które można nabyć oddzielnie.

Art. 32e. Do dnia 31 stycznia według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku kalendarzowego, właściwe organy, o których mowa w art. 14, co 2 lata informują Komisję Europejską o stwierdzonych przypadkach nierealizowania przez dostawców nadzorowanych przez te organy obowiązków wynikających z art. 20a, art. 20b i art. 32b–32d.”;

14) w art. 59e wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Odmowa przyjęcia zapłaty przez akceptanta może nastąpić wyłącznie w przypadku.”;

15) w dziale III dodaje się rozdziały 7 i 8 w brzmieniu:

„Rozdział 7

Dostęp do podstawowego rachunku płatniczego

Art. 59ia. 1. Dostawcy, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, oferujący usługi związane z prowadzeniem rachunków płatniczych dla konsumentów, są obowiązani do świadczenia usługi prowadzenia podstawowego rachunku płatniczego. Obowiązek ten w przypadku dostawców wymienionych w art. 4 ust. 2 pkt 9 dotyczy wyłącznie członków danej kasy oszczędnościowo-kredytowej.

2. Podstawowy rachunek płatniczy jest przeznaczony dla konsumentów, dla których żaden dostawca usług płatniczych w ramach działalności wykonywanej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie prowadzi innego rachunku płatniczego w walucie polskiej.

3. Podstawowy rachunek płatniczy umożliwia konsumentowi wyłącznie:

1) otwarcie, prowadzenie lub zamknięcie rachunku;

- 2) dokonywanie wpłat środków pieniężnych na rachunek;
- 3) dokonywanie wypłat gotówki z rachunku na terytorium któregośkolwiek państwa członkowskiego, w bankomacie lub w placówce dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, w godzinach pracy tego dostawcy lub poza nimi, lub przy użyciu terminala płatniczego, o ile konsument wyrazi wolę zawarcia umowy również w zakresie usługi umożliwiającej takie wypłaty;
- 4) wykonywanie na terytorium państw członkowskich transakcji płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2, w szczególności w urządzeniach akceptujących instrumenty płatnicze, placówce dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, lub za pośrednictwem środków elektronicznego dostępu do rachunku, przy czym w przypadku transakcji płatniczych wykonywanych przy użyciu karty płatniczej podstawowy rachunek płatniczy zapewnia także możliwość dokonywania transakcji płatniczych bez fizycznego wykorzystania karty oraz możliwość rozliczania przez dostawcę transakcji płatniczych wykonywanych przy użyciu karty płatniczej, powodujących przekroczenie środków zgromadzonych na rachunku, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 4 ustawy o kredycie konsumenckim.

4. Obowiązek zapewnienia wypłaty w placówce poza godzinami pracy dostawcy następuje wyłącznie w przypadku gdy dostawca oferuje takie usługi.

5. Dostawcy, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, w ramach podstawowego rachunku płatniczego są obowiązani zapewnić usługi, o których mowa w ust. 3, w zakresie, w jakim świadczą takie usługi w ramach prowadzenia innych rachunków płatniczych.

6. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, udostępnia na prośbę konsumenta, nieodpłatnie, informacje o podstawowych rachunkach płatniczych dostępnych w jego ofercie, warunkach korzystania z rachunków oraz opłatach z tym związanych.

Art. 59ib. 1. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może wymagać od konsumenta ubiegającego się o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego złożenia oświadczenia, że nie posiada on rachunku płatniczego umożliwiającego

wykonywanie transakcji, o których mowa w art. 59ia ust. 3, prowadzonego przez innego dostawcę w ramach jego działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. W przypadku złożenia przez konsumenta oświadczenia niezgodnego ze stanem faktycznym, jeżeli złożenie wniosku zgodnego z prawdą nie uprawniałoby do otwarcia rachunku podstawowego, dostawca ma prawo pobierać od niego opłaty w wysokości opłat najczęściej stosowanych przez danego dostawcę w ciągu ostatnich 12 miesięcy w odniesieniu do rachunku płatniczego za okres, w którym konsument nie byłby uprawniony do otwarcia rachunku podstawowego, po uprzednim poinformowaniu go o tym fakcie.

Art. 59ic. 1. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, otwiera i prowadzi podstawowy rachunek płatniczy konsumenta na podstawie zawartej z konsumentem umowy podstawowego rachunku płatniczego. Dostawca udostępnia wnioski o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego w postaci papierowej w swoich placówkach, a wzór wniosku – na swojej stronie internetowej. Konsument może również ustnie żądać zawarcia umowy rachunku podstawowego, bez składania pisemnego wniosku, o ile dostawca dopuszcza taką możliwość.

2. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, nie może uzależniać otwarcia podstawowego rachunku płatniczego od zawarcia przez konsumenta innej umowy o świadczenie usług dodatkowych ani od zadeklarowania określonej kwoty wpływu środków pieniężnych na podstawowy rachunek płatniczy. Zakaz ten nie dotyczy obowiązków wynikających ze stosunku członkostwa łączących konsumenta z dostawcą.

3. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 10 dni roboczych od dnia złożenia wniosku o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego, zawiera z konsumentem taką umowę albo informuje o odmowie jej zawarcia. W przypadku wniosku złożonego za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o ile dostawca dopuszcza taką możliwość, wyznacza on konsumentowi termin, nie krótszy niż 10 dni roboczych, na podpisanie umowy w placówce dostawcy albo zawiera z konsumentem umowę za pomocą środków porozumiewania się na odległość.

4. W przypadku dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 9, termin wskazany w ust. 3 jest liczony od dnia potwierdzenia możliwości bycia członkiem dostawcy.

5. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, odmawia zawarcia umowy podstawowego rachunku płatniczego w przypadku:

- 1) gdy jest to uzasadnione względami ostrożnościowymi wynikającymi z podejrzenia popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. poz. 553, z późn. zm.⁴⁾);
- 2) dostawców, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 9, jeżeli konsument składający wniosek nie jest członkiem spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej będącej tym dostawcą lub nie spełnia kryteriów uzyskania statusu członka tej kasy;
- 3) dostawca posiada uprawdopodobnioną informację o udziale konsumenta w przestępstwie popełnionym z wykorzystaniem rachunku płatniczego lub uprawdopodobnioną informację, że środki, które mają być zgromadzone na rachunku, pochodzą z przestępstwa.

6. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może odmówić zawarcia umowy podstawowego rachunku płatniczego w przypadku gdy:

- 1) konsument jest stroną umowy o prowadzenie rachunku płatniczego, zawartą z dostawcą prowadzącym działalność w zakresie usług płatniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, umożliwiającego wykonywanie transakcji, o których mowa w art. 59ia ust. 3;
- 2) dane identyfikacyjne konsumenta są zgodne z danymi osób znajdującymi się na międzynarodowych listach sankcyjnych lub Liście Ostrzeżeń Publicznych KNF publikowanej na podstawie art. 6b ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym;
- 3) konsument nie posiada ważnego dokumentu potwierdzającego jego tożsamość;

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. poz. 840, z 1999 r. poz. 729 i 931, z 2000 r. poz. 548, 1027 i 1216, z 2001 r. poz. 1071, z 2003 r. poz. 1061, 1142, 1750, 1935 i 2255, z 2004 r. poz. 219, 626, 889 i 2426, z 2005 r. poz. 732, 757, 1109, 1363, 1479 i 1493, z 2006 r. poz. 1409, 1592 i 1648, z 2007 r. poz. 589, 850, 859 i 1378, z 2008 r. poz. 560, 782, 1056, 1080 i 1344, z 2009 r. poz. 504, 533, 1317, 1323, 1474, 1540 i 1589, z 2010 r. poz. 46, 227, 229, 625, 626, 842, 857, 1018, 1021, 1228, 1474 i 1602, z 2011 r. poz. 78, 130, 202, 245, 381, 549, 678, 767, 964, 1135, 1280, 1381 i 1431, z 2012 r. poz. 611, z 2013 r. poz. 849, 905, 1036 i 1247, z 2014 r. poz. 538, z 2015 r. poz. 396, 541, 1549, 1707 i 1855 oraz z 2016 r. poz. 189, 428, 437, 862 i 904.

- 4) umowa rachunku płatniczego zawarta między tym dostawcą a konsumentem została rozwiązana ze względu na rażące naruszenie jej postanowień przez konsumenta;
- 5) konsument nie podpisał umowy w placówce dostawcy w terminie, o którym mowa w ust. 3 zdanie pierwsze, albo w tym terminie nie zawarł umowy za pomocą środków porozumiewania się na odległość;
- 6) konsument nie złożył oświadczenia, o którym mowa w art. 59ib ust. 1, albo złożył fałszywe oświadczenie w tym zakresie, jeżeli dostawca wymaga takiego oświadczenia, chyba że konsument uwiarygodni, że otrzymał informację o zamknięciu rachunku płatniczego, którego dotyczy oświadczenie;
- 7) konsument nie przebywa legalnie na terytorium państwa członkowskiego;
- 8) konsument nie podał adresu zamieszkania lub innego adresu korespondencyjnego znajdującego się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

7. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 i 5, dostawca niezwłocznie informuje konsumenta, nieodpłatnie, o przyczynach odmowy zawarcia umowy, chyba że przekazanie takiej informacji zagrażałoby bezpieczeństwu narodowemu, porządkowi publicznemu lub byłoby sprzeczne z przepisami prawa, w tym z przepisami ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2016 r. poz. 299 i 615), zwanej dalej „ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy”.

8. W przypadku odmowy zawarcia podstawowego rachunku płatniczego na podstawie art. 59ic ust. 5 pkt 1, dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, jest obowiązany stosować odpowiednie środki wynikające z ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy.

Art. 59id. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, jest obowiązany oferować podstawowe rachunki płatnicze w walucie polskiej.

Art. 59ie. 1. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, prowadzi podstawowy rachunek płatniczy w zakresie krajowych transakcji płatniczych nieodpłatnie.

2. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może pobierać opłaty za świadczenie

usług udostępnianych w ramach rachunku podstawowego, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. c, po wykonaniu w ciągu miesiąca piętnastu takich krajowych transakcji płatniczych na rzecz konsumenta. Opłaty te nie mogą być wyższe od opłat najczęściej stosowanych przez danego dostawcę w ciągu ostatnich 12 miesięcy w odniesieniu do transakcji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. c, powiązanych z jakimkolwiek rachunkiem płatniczym oferowanym przez tego dostawcę.

3. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może pobierać od konsumenta opłatę za wykonywanie transakcji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1, przy użyciu bankomatów lub wpłatomatów nienależących do tego dostawcy znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Opłaty te nie mogą być wyższe od opłat najczęściej stosowanych przez ostatnie 12 miesięcy przez tego dostawcę w odniesieniu do transakcji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1, świadczonych w ramach jakiegokolwiek rachunku płatniczego prowadzonego przez tego dostawcę i przy użyciu bankomatów lub wpłatomatów nienależących do tego dostawcy.

4. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może pobrać od konsumenta opłatę za wydanie karty płatniczej. Opłata ta nie może być wyższa niż opłata najczęściej stosowana przez ostatnie 12 miesięcy przez tego dostawcę za wydanie karty płatniczej udostępnianej w ramach jakiegokolwiek rachunku płatniczego prowadzonego przez tego dostawcę.

5. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, zapewnia konsumentom możliwość wykonywania operacji, o których mowa w art. 59ia ust. 3, w swoich placówkach oraz za pośrednictwem środków elektronicznego dostępu do rachunku, o ile dostawca oferuje taki dostęp. Dostawca nie może oferować wyłącznie podstawowych rachunków płatniczych, z których korzystanie odbywałoby się za pomocą środków elektronicznego dostępu do rachunku, chyba że dostawca oferuje wyłącznie usługi świadczone za pomocą takich środków.

Art. 59if. 1. Umowa podstawowego rachunku płatniczego stanowi umowę ramową, do której mają zastosowanie przepisy działu II rozdziału 3.

2. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może wypowiedzieć umowę podstawowego rachunku płatniczego w przypadku gdy:

- 1) konsument umyślnie albo w wyniku rażącego niedbalstwa wykorzystał rachunek do celów niezgodnych z prawem;
- 2) istnieje uzasadnione podejrzenie, że środki zgromadzone na rachunku pochodzą z działalności przestępczej lub mają związek z taką działalnością;
- 3) na rachunku nie dokonano żadnych operacji przez ponad 24 kolejne miesiące, z wyjątkiem operacji z tytułu pobierania opłat lub naliczania odsetek od zgromadzonych na rachunku środków pieniężnych;
- 4) konsument podał nieprawdziwe informacje lub zataił prawdziwe informacje we wniosku o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego, w przypadku gdy podanie prawdziwych informacji skutkowałoby odrzuceniem wniosku;
- 5) konsument nie przebywa legalnie na terytorium państwa członkowskiego;
- 6) konsument zawarł inną umowę rachunku płatniczego, który umożliwia mu wykonywanie transakcji, o których mowa w art. 59ia ust. 3, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, 5 lub 6, nieodpłatna informacja o przyczynach wypowiedzenia umowy podstawowego rachunku płatniczego jest przekazywana konsumentowi, w postaci papierowej albo elektronicznej, wraz z wypowiedzeniem tej umowy, chyba że przekazanie tej informacji zagrażałoby bezpieczeństwu narodowemu lub porządkowi publicznemu lub byłoby wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy; przepis art. 35 ust. 2 zdanie pierwsze stosuje się.

4. W informacji, o której mowa w ust. 3, dostawca wskazuje tryb, w jakim konsument może dochodzić swoich praw w związku z rozwiązaniem umowy podstawowego rachunku płatniczego oraz informuje go o pozasądowych procedurach rozstrzygania sporów, w tym wskazuje właściwe sądy polubowne.

5. Wypowiedzenie umowy podstawowego rachunku płatniczego z przyczyn określonych w ust. 2 pkt 1, 2 i 4 następuje ze skutkiem natychmiastowym.

6. Po wypowiedzeniu umowy podstawowego rachunku płatniczego z przyczyn określonych w ust. 2 konsument wskazuje dostawcy sposób, w jaki chce uzyskać zwrot środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku. W przypadku nieuzyskania przez

dostawcę takiej informacji może on złożyć środki pieniężne znajdujące się na rachunku podstawowym do depozytu sądowego lub w inny sposób zabezpieczyć środki pieniężne zgromadzone na rachunku. O sposobie zabezpieczenia dostawca pisemnie informuje konsumenta.

Art. 59ig. 1. KNF zamieszcza na swojej stronie internetowej informacje o zasadach dostępu do podstawowego rachunku płatniczego.

2. Do dnia 31 stycznia danego roku kalendarzowego dostawcy oferujący w roku poprzednim podstawowe rachunki płatnicze przekazują do KNF informacje o liczbie otwartych w tym roku podstawowych rachunków płatniczych oraz o stosunku przypadków odmowy zawarcia umowy takiego rachunku do liczby złożonych wniosków, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku kalendarzowego.

3. KNF, co 2 lata, w terminie do końca lutego roku kalendarzowego następującego po upływie okresu sprawozdawczego, informuje Komisję Europejską o liczbie dostawców świadczących usługę podstawowego rachunku płatniczego oraz przekazuje informacje uzyskane zgodnie z ust. 2.

Rozdział 8

Przeniesienie rachunku płatniczego

Art. 59ih. 1. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się do przenoszenia rachunku płatniczego prowadzonego dla użytkownika będącego konsumentem między dostawcami mającymi siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz usług powiązanych z tym rachunkiem, świadczonych na rzecz konsumenta.

2. Przez przeniesienie rachunku płatniczego należy rozumieć przekazanie, na wniosek konsumenta, przez dostawcę przekazującego dostawcy przyjmującemu informacji o wszystkich lub niektórych zleceniach stałych dotyczących poleceń przelewu oraz regularnie przychodzących na rachunek płatniczy prowadzony dla konsumenta przez dostawcę przekazującego poleceniach przelewu i poleceniach zapłaty, w ramach rachunku płatniczego albo jakiegokolwiek dodatniego salda, z rachunku płatniczego prowadzonego przez dostawcę przekazującego na rachunek płatniczy otwarty dla konsumenta przez dostawcę przyjmującego, w walucie rachunku płatniczego, którego dotyczą przekazywane informacje, łącznie z ewentualnym zamknięciem rachunku płatniczego prowadzonego dla konsumenta przez dostawcę przekazującego.

Art. 59ii. 1. Przepisy niniejszego rozdziału mają zastosowanie do rachunków płatniczych umożliwiających co najmniej:

- 1) dokonywanie wpłat środków pieniężnych na ten rachunek;
- 2) dokonywanie wypłat gotówki z rachunku;
- 3) zlecanie i odbieranie transakcji płatniczych.

2. Dostawca przyjmujący, który nie świadczy usług świadczonych przez dostawcę przekazującego w ramach prowadzonego rachunku płatniczego, nie jest obowiązany do ich świadczenia w ramach rachunku otwieranego przez niego dla konsumenta w ramach przeniesienia rachunku.

Art. 59ij. 1. Dostawca przekazujący lub dostawca przyjmujący informują konsumenta, nieodpłatnie, na jego żądanie, w sposób przejrzysty i czytelny, o trybie przeniesienia rachunku płatniczego.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, zawierają w szczególności:

- 1) obowiązki i uprawnienia dostawcy przekazującego, dostawcy przyjmującego i konsumenta;
- 2) terminy zakończenia poszczególnych czynności w ramach przeniesienia rachunku płatniczego;
- 3) wskazanie usług płatniczych, jakie świadczy ten dostawca, w tym warunków, na jakich je świadczy, oraz możliwych ograniczeń, jakie mogą wyniknąć w trakcie przeniesienia rachunku płatniczego w powiązaniu z tymi usługami;
- 4) opłaty związane z przeniesieniem rachunku płatniczego, o ile są pobierane;
- 5) informacje, które konsument będzie musiał przedstawić w celu przeniesienia rachunku płatniczego;
- 6) wskazanie pozasądowych procedur rozstrzygania sporów, w tym właściwych sądów polubownych.

3. Informacje, o których mowa w ust. 2, dostawca przekazuje w postaci papierowej albo elektronicznej, we wszystkich swoich placówkach dostępnych dla konsumentów, a także udostępnia je na swojej stronie internetowej.

Art. 59ik. 1. Po złożeniu przez konsumenta upoważnienia do przeniesienia rachunku płatniczego i w zakresie w nim określonym, dostawca przyjmujący podejmuje czynności zmierzające do przeniesienia rachunku płatniczego konsumenta lub usług powiązanych z rachunkiem płatniczym wskazanych przez konsumenta w zakresie, w jakim dostawca przyjmujący świadczy takie usługi. W przypadku gdy rachunek

płatniczy jest prowadzony dla dwóch lub więcej konsumentów, upoważnienia udzielają wszyscy konsumenci.

2. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, może być złożone w postaci papierowej albo elektronicznej w przypadku gdy zapewniona jest jednoznaczna identyfikacja elektroniczna konsumenta upoważniającego do przeniesienia rachunku. Upoważnienie jest sporządzane w języku polskim lub innym języku uzgodnionym przez dostawcę przyjmującego i konsumenta.

3. W upoważnieniu konsument może w szczególności:

- 1) określić szczegółowo przychodzące polecenia przelewu i zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu oraz upoważnić dostawcę przyjmującego do realizacji poleceń zapłaty, które mają zostać przeniesione;
- 2) określić datę, od której zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu oraz polecenia zapłaty mają być wykonywane z rachunku płatniczego prowadzonego przez dostawcę przyjmującego; datę tę ustala się na co najmniej 6 dni roboczych od dnia otrzymania przez dostawcę przyjmującego dokumentów przekazanych przez dostawcę przekazującego zgodnie z art. 59il ust. 3; w przypadku określenia daty na dzień wcześniejszy, zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu oraz polecenia zapłaty dostawca przyjmujący wykonuje po upływie 6 dni roboczych od dnia otrzymania przez dostawcę przyjmującego tych dokumentów.

Art. 59il. 1. Dostawca przyjmujący, w terminie 2 dni roboczych od dnia otrzymania upoważnienia, o którym mowa w art. 59ik ust. 1, zwraca się do dostawcy przekazującego o dokonanie następujących czynności, o ile zostały objęte upoważnieniem:

- 1) przekazania dostawcy przyjmującemu oraz konsumentowi, w przypadku gdy tego zażądał, wykazu istniejących zleceń stałych dotyczących poleceń przelewu oraz dostępnych informacji o upoważnieniach do realizacji poleceń zapłaty, które mają zostać przeniesione;
- 2) przekazania dostawcy przyjmującemu oraz konsumentowi, w przypadku gdy tego zażądał, dostępnych informacji o regularnie przychodzących poleceniach przelewu oraz zleconych przez wierzyciela poleceń zapłaty zrealizowanych na rachunku płatniczym konsumenta w ciągu 13 miesięcy poprzedzających dzień zwrócenia się o te informacje;

- 3) zaprzestania akceptowania poleceń zapłaty i przychodzących poleceń przelewu, ze skutkiem od dnia określonego w upoważnieniu, w przypadku gdy dostawca przekazujący nie zapewnia automatycznego przekierowywania przychodzących poleceń przelewu i poleceń zapłaty na rachunek płatniczy posiadany przez konsumenta u dostawcy przyjmującego;
- 4) anulowania zleceń stałych ze skutkiem od dnia wskazanego w upoważnieniu;
- 5) przekazania środków pieniężnych pozostających na rachunku płatniczym prowadzonym przez dostawcę przekazującego w dniu wskazanym przez konsumenta w upoważnieniu, o którym mowa w art. 59ik ust. 2;
- 6) zamknięcia rachunku płatniczego prowadzonego przez dostawcę przekazującego w dniu wskazanym przez konsumenta.

2. Jeżeli dostawca przyjmujący jest podmiotem, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, i dokonuje weryfikacji członkostwa konsumenta, termin określony w ust. 1 jest liczony od dnia dokonania pozytywnej weryfikacji członkostwa.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dostawca przekazujący dokonuje następujących czynności, o ile są objęte upoważnieniem:

- 1) przekazuje dostawcy przyjmującemu informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania takiego wniosku;
- 2) ze skutkiem od dnia określonego w upoważnieniu zaprzestaje akceptowania przychodzących na rachunek płatniczy poleceń przelewu i poleceń zapłaty w przypadku gdy dostawca przekazujący nie zapewnia automatycznego przekierowywania przychodzących poleceń przelewu i poleceń zapłaty na rachunek płatniczy posiadany lub otwarty przez konsumenta u dostawcy przyjmującego; w przypadku odmowy przyjęcia transakcji, dostawca przekazujący informuje płatnika lub odbiorcę o przyczynach odmowy;
- 3) anuluje zlecenia stałe ze skutkiem od dnia wskazanego w upoważnieniu;
- 4) przekazuje środki pieniężne pozostające na rachunku płatniczym prowadzonym przez dostawcę przekazującego na rachunek płatniczy prowadzony przez dostawcę przyjmującego, w dniu wskazanym w upoważnieniu;
- 5) zamyka rachunek płatniczy w dniu określonym w upoważnieniu, jeżeli nie istnieją na nim nieuregulowane zobowiązania uniemożliwiające jego zamknięcie i pod warunkiem zakończenia czynności wymienionych w pkt 1–3; w przypadku gdy

nieuregulowane zobowiązania uniemożliwiają zamknięcie rachunku płatniczego konsumenta w terminie wynikającym ze zdania pierwszego, dostawca przekazujący niezwłocznie informuje o tym konsumenta.

4. Dostawca przekazujący nie może pobierać żadnych opłat od konsumenta oraz dostawcy przyjmującego za przekazywanie informacji, o które zwrócił się ten dostawca zgodnie z ust. 1 pkt 1.

5. Dostawca przyjmujący, w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania informacji, o których mowa w ust. 3, wykonuje następujące czynności, o ile są objęte upoważnieniem:

- 1) ustanawia i realizuje zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu, o których ustanowienie wystąpił konsument, ze skutkiem od dnia wskazanego w upoważnieniu;
- 2) dokonuje niezbędnych przygotowań do akceptowania poleceń zapłaty i akceptuje polecenia zapłaty ze skutkiem od dnia wskazanego w upoważnieniu;
- 3) w stosownych przypadkach informuje konsumenta o prawach przysługujących mu zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009;
- 4) informuje płatników wskazanych w upoważnieniu i dokonujących regularnie przychodzących poleceń przelewu na rachunek płatniczy konsumenta o danych identyfikujących rachunek płatniczy konsumenta u dostawcy przyjmującego oraz przekazuje płatnikom kopię upoważnienia, o którym mowa w art. 59ik ust. 2;
- 5) informuje odbiorców określonych w upoważnieniu i stosujących polecenie zapłaty do pobierania środków pieniężnych z rachunku płatniczego konsumenta o danych identyfikujących rachunek płatniczy konsumenta u dostawcy przyjmującego oraz o dniu, od którego polecenia zapłaty mają być realizowane z tego rachunku płatniczego, a także przekazuje tym odbiorcom kopię upoważnienia, o którym mowa w art. 59ik ust. 2.

6. Dostawca przyjmujący wykonuje czynności, o których mowa w ust. 5, w zakresie, w jakim umożliwiają mu to informacje przedstawione przez dostawcę przekazującego lub konsumenta, a w przypadku braku takich informacji – zwraca się o przekazanie tych informacji.

7. W przypadku gdy konsument osobiście przekazuje informacje, o których mowa w ust. 5 pkt 4 i 5, płatnikom lub odbiorcom, dostawca przyjmujący przekazuje konsumentowi, w terminie, o którym mowa w ust. 5, dane identyfikujące rachunek płatniczy oraz wskazuje datę, o której mowa w art. 59ik ust. 3 pkt 2.

8. W celu zachowania ciągłości świadczenia usług płatniczych na rzecz konsumenta w trakcie przeniesienia rachunku płatniczego, dostawca przekazujący nie może dokonać blokady instrumentów płatniczych przed dniem wskazanym w upoważnieniu udzielonym przez konsumenta, z zastrzeżeniem art. 41 ust. 2.

Art. 59im. 1. Jeżeli konsument zgłosi dostawcy prowadzącemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jego rachunek płatniczy zamiar otwarcia rachunku płatniczego u dostawcy prowadzącego działalność w innym państwie członkowskim, dostawca ten, po otrzymaniu wniosku:

- 1) przekazuje konsumentowi, nieodpłatnie, wykaz aktywnych zleceń stałych dotyczących poleceń przelewu oraz wystawionych przez dłużnika upoważnień do realizacji poleceń zapłaty, o ile są dostępne, a także dostępne informacje o regularnie przychodzących poleceniach przelewu oraz zleconych przez wierzyciela poleceniach zapłaty zrealizowanych na rachunku płatniczym konsumenta w ciągu 13 miesięcy poprzedzających złożenie wniosku; przepis art. 59ii ust. 2 stosuje się odpowiednio;
- 2) przekazuje środki pieniężne pozostające na rachunku płatniczym konsumenta na rachunek płatniczy otwarty lub prowadzony przez nowego dostawcę usług płatniczych, o ile wniosek zawiera dane umożliwiające jego identyfikację i identyfikację rachunku płatniczego konsumenta;
- 3) zamyka rachunek płatniczy konsumenta, o ile takie żądanie jest objęte wnioskiem konsumenta.

2. Z zastrzeżeniem art. 35 ust. 1, w przypadku gdy konsument nie ma na rachunku płatniczym nieuregulowanych zobowiązań, dostawca prowadzący ten rachunek realizuje czynności określone w ust. 1 w dniu wskazanym przez konsumenta, nie wcześniej jednak niż po upływie 6 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku konsumenta, chyba że konsument i dostawca uzgodnią inny termin. W przypadku gdy na rachunku płatniczym konsumenta znajdują się nieuregulowane zobowiązania, które uniemożliwiają zamknięcie tego rachunku, dostawca w terminie wynikającym ze zdania pierwszego, niezwłocznie po otrzymaniu wniosku, informuje o tym konsumenta.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 i art. 59i1 ust. 3 pkt 5, dostawca może stwierdzić istnienie nieuregulowanych zobowiązań uniemożliwiających zamknięcie rachunku w terminie, o którym mowa w ust. 2, jeżeli przeniesienie w szczególności dotyczy:

- 1) rachunku, na którym jest blokada środków z tytułu nierozliczonej transakcji płatniczej;
- 2) rachunku, z którego są dokonywane spłaty kredytów, w tym udzielonych z wykorzystaniem karty kredytowej;
- 3) rachunku:
 - a) na którym dokonano zajęcia środków w toku postępowania egzekucyjnego lub zabezpieczającego,
 - b) z innymi blokadami środków na rachunku,
 - c) na którym została ustanowiona kaucja środków na poczet zobowiązań konsumenta wobec innego dostawcy;
- 4) rachunku z saldem zerowym i zaległymi opłatami, w przypadku gdy dostawca przyjmujący nie wprowadza przekroczenia salda na rachunku, a opłaty są naliczone, ale nie zostały pobrane;
- 5) rachunku z saldem ujemnym;
- 6) rachunku z otwartą akredytywą, otwartym inkasem dokumentowym lub inkasem czeków w obrocie krajowym lub dewizowym;
- 7) rachunku prowadzonego dla konsumenta, wobec którego zostało wydane postanowienie o ogłoszeniu przez niego upadłości, lub który złożył wniosek o ogłoszenie upadłości;
- 8) rachunku powiązanego z członkostwem u dostawcy prowadzącego taki rachunek.

Art. 59i1. 1. Dostawca przekazujący i dostawca przyjmujący, na wniosek konsumenta, udostępniają mu, nieodpłatnie, dane dotyczące istniejących usług zleceń stałych i poleceń zapłaty, powiązanych z rachunkami płatniczymi, które są objęte usługą przeniesienia rachunku, prowadzonymi dla tego konsumenta przez tych dostawców.

2. Opłaty pobierane od konsumenta przez dostawcę przekazującego lub dostawcę przyjmującego za czynności inne niż przekazywanie informacji, o których mowa w ust. 1 oraz w art. 59i1 ust. 1 pkt 1 i 2, wykonywane zgodnie z art. 59i1 i art. 59i1 nie mogą być wyższe niż rzeczywiste koszty ponoszone przez danego dostawcę z tytułu wykonywanych czynności.

Art. 59io. 1. Dostawca przyjmujący lub dostawca przekazujący niezwłocznie wyrównuje każdą szkodę finansową konsumenta, wynikającą bezpośrednio z niewywiązania się przez danego dostawcę z obowiązków wynikających z art. 59ij–59im.

2. Przez straty, o których mowa w art. 361 ust. 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, należy rozumieć opłaty i odsetki pobrane przez dostawcę przekazującego, które nie zostałyby pobrane w przypadku gdyby dostawca wypełnił obowiązki wynikające z art. 59ij–59im, a za korzyści, o których mowa w tym przepisie – należy rozumieć odsetki wynikające z oprocentowania środków na rachunku, które zostałyby naliczone gdyby dostawca wypełnił obowiązki wynikające z art. 59ij–59im.

Art. 59ip. 1. Do dnia 31 stycznia danego roku kalendarzowego dostawca uczestniczący w przeniesieniu rachunku jako dostawca przekazujący przekazuje do KNF informacje o liczbie przeniesionych rachunków płatniczych oraz o liczbie odrzuconych wniosków o przeniesienie rachunku płatniczego w poprzednim roku kalendarzowym, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku kalendarzowego.

2. KNF, co 2 lata, informuje Komisję Europejską o liczbie przeniesionych rachunków płatniczych oraz o liczbie odrzuconych wniosków o przeniesienie rachunku płatniczego w tym okresie, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku kalendarzowego.

Art. 59iq. 1. W przypadku gdy dostawca, o którym mowa w art. 59ih ust. 1, inny niż dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, nie udostępnia usługi przenoszenia rachunku płatniczego, właściwy organ nadzoru, o którym mowa w art. 14, może nałożyć na tego dostawcę karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu go do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez organ.

2. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, organ nadzoru uwzględnia wagę, czas trwania i przyczyny naruszenia obowiązku określonego w art. 59ih ust. 1, rozmiar prowadzonej przez dostawcę działalności oraz jego sytuację finansową.

3. Wpływy z tytułu kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.”;

- 16) w art. 64a w ust. 1 w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:
„b) zasady i procedury wypełniania obowiązków instytucji obowiązanych w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy,”;
- 17) w art. 111 w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
„4) właściwym organom państw członkowskich, wyznaczonym jako punkty kontaktowe, o których mowa w art. 14e ust. 1.”;
- 18) po art. 153a dodaje się art. 153b w brzmieniu:
„Art. 153b. 1. Kto zamieszcza oświadczenie, o którym mowa w art. 14h ust. 1, niezgodne z prawdą podlega grzywnie do 1 000 000 zł.
2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną.”.
- Art. 2.** W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2013 r. poz. 908, z późn. zm.⁵⁾) w art. 23a w ust. 1 po pkt 3 dodaje się przecinek i pkt 4 w brzmieniu:
„4) numerowanie banków i ich jednostek organizacyjnych”.
- Art. 3.** W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:
- 1) w art. 68:
- a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) sposób przeprowadzania rozliczeń międzybankowych i rozrachunków międzybankowych, mając na względzie zapewnienie sprawnego i bezpiecznego dokonywania rozliczeń pieniężnych oraz funkcjonowania systemów płatności,”;
- b) w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
„5) szczegółowy zakres oraz sposób przekazywania informacji związanych z numeracją banków i ich jednostek organizacyjnych.”;

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1036, z 2015 r. poz. 855 i 1513 oraz z 2016 r. poz. 996.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 559, 978, 1166, 1223, 1260, 1311, 1348, 1357, 1513, 1634, 1830, 1844, 1854, 1864 i 2281 oraz z 2016 r. poz. 615, 904 i 996.

2) w art. 141 po ust. 1a dodaje się ust. 1b–1e w brzmieniu:

„1b. W przypadku gdy bank nie udostępnia usługi podstawowego rachunku płatniczego, o której mowa w art. 59ia ust. 1 ustawy o usługach płatniczych, Komisja Nadzoru Finansowego może nałożyć na ten bank karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu go do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez Komisję Nadzoru Finansowego.

1c. W przypadku gdy bank nie udostępnia usługi przenoszenia rachunku płatniczego, o której mowa w art. 59ih ust. 1 ustawy o usługach płatniczych, Komisja Nadzoru Finansowego może nałożyć na ten bank karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu go do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez Komisję Nadzoru Finansowego.

1d. Ustalając wysokość kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1b i 1c, Komisja Nadzoru Finansowego uwzględnia wagę, czas trwania i przyczyny naruszenia obowiązku określonego w art. 59ia ust. 1 lub art. 59ih ust. 1 ustawy o usługach płatniczych, rozmiar prowadzonej przez dostawcę działalności oraz jego sytuację finansową.

1e. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1b i 1c, stanowią dochód budżetu państwa.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 174, 615, 888 i 996) w art. 6b w ust. 1 po zdaniu pierwszym dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Komisja może podać do publicznej wiadomości informację o karze pieniężnej nałożonej na dostawcę usług płatniczych w związku z niewypełnianiem przez niego obowiązków wynikających z art. 20a, art. 32b–32d oraz art. 59ia–59ig oraz art. 59ii–59ip ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, chyba że ujawnienie informacji stanowić może poważne zagrożenie dla rynku finansowego lub może wyrządzić nieproporcjonalną szkodę.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1450, z późn. zm.⁷⁾) w art. 72 po ust. 1a dodaje się ust. 1b–1e w brzmieniu:

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 978, 1158, 1259, 1311, 1830, 1854 i 1864 oraz z 2016 r. poz. 615, 904 i 996.

„1b. W przypadku gdy spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa nie udostępnia usługi podstawowego rachunku płatniczego, o której mowa w art. 59ia ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, Komisja Nadzoru Finansowego może nałożyć na tę spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu jej do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez Komisję Nadzoru Finansowego.

1c. W przypadku gdy spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa, nie udostępnia usługi przenoszenia rachunku płatniczego, o której mowa w art. 59ih ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, Komisja Nadzoru Finansowego może nałożyć na tę spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu jej do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez Komisję Nadzoru Finansowego.

1d. Ustalając wysokość kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1b i 1c, Komisja Nadzoru Finansowego uwzględnia wagę, czas trwania i przyczyny naruszenia obowiązku określonego w art. 59ia ust. 1 lub art. 59ih ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, rozmiar prowadzonej przez dostawcę działalności oraz jego sytuację finansową.

1e. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1b i 1c, stanowią dochód budżetu państwa.”.

Art. 6. Komisja Nadzoru Finansowego po raz pierwszy przekazuje informacje określone w art. 14i ust. 4, art. 32e, art. 59ig ust. 3 i art. 59ip ustawy zmienianej w art. 1 do dnia 18 września 2018 r.

Art. 7. 1. Obowiązki wynikające z art. 14g, art. 20a, art. 20b, art. 32b–32d, art. 59ia–59ig ust. 2, art. 59ih–59io i art. 59ip ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, dostawcy wykonują nie później niż po upływie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Przepisów art. 59ih–59iq ustawy zmienianej w art. 1 nie stosuje się do czynności związanych z przeniesieniem rachunku rozpoczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 8. W przypadku gdy w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie rozpocznie funkcjonowania żadna strona internetowa, o której mowa w art. 14h

ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, Komisja Nadzoru Finansowego do dnia, gdy rozpocznie funkcjonowanie przynajmniej jedna strona internetowa, o której mowa w art. 14h ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, będzie dokonywała porównania ofert dostawców zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 14h ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 na swojej stronie internetowej.

Art. 9. Dotychczasowe przepisy wydane na podstawie art. 68 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 3 zachowają moc do dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 68 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 10. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) przepisów art. 1 pkt 4, art. 2 oraz art. 3 pkt 1 lit. b, które wchodzi w życie z dniem 1 listopada 2016 r.;
- 2) przepisów art. 1 pkt 15 w zakresie dodawanego art. 59iq, art. 3 pkt 2 i art. 5, które wchodzi w życie po upływie 21 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Podstawowym celem projektowanej ustawy jest implementacja do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 214), zwanej dalej „dyrektywą 2014/92” albo „dyrektywą”.

Zgodnie z Diagnozą stanu rozwoju obrotu bezgotówkowego w Polsce opublikowaną przez Narodowy Bank Polski w grudniu 2013 r.,¹⁾ „wciąż znaczna część polskiego społeczeństwa nie posiada rachunku bankowego, a tym samym nie ma możliwości opłacania swoich zobowiązań w formie bezgotówkowej lub, posiadając rachunek bankowy, wykorzystuje go w niewielkim zakresie. W badaniu dotyczącym wykluczenia finansowego opublikowanym przez Bank Światowy w 2012 roku 30% Polaków od 15 roku życia nie posiadało konta osobistego. Większy poziom wykluczenia finansowego był tylko w Bułgarii (47%) i Rumunii (55%). W 13 krajach Unii Europejskiej rachunku bankowego nie posiadało do 5% osób”.

Poziom tzw. ubankowienia w Polsce (tj. odsetek osób posiadających rachunek) systematycznie wzrasta, jednak jest on nadal dużo niższy niż w czołowych państwach członkowskich Unii Europejskiej. Zgodnie bowiem z najnowszymi badaniami prezentowanymi w raporcie Banku Światowego z 2014 r. dotyczącym finansowego wykluczenia na świecie,²⁾ rachunek bankowy lub rachunek w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej posiada jedynie 78% dorosłych Polaków.

Projektowane rozwiązania mają na celu zwiększenie wyboru ofert usług płatniczych dostępnych dla konsumentów oraz poprawę jakości i przejrzystości usług świadczonych przez dostawców usług płatniczych, a także zwiększenie mobilności konsumentów oraz wprowadzenie ułatwień w zakresie porównywania opłat i usług w zakresie rachunków płatniczych. Ponadto przewiduje się wprowadzenie procedur ułatwiających przenoszenie rachunków płatniczych w przypadku gdy konsument znajdzie lepszą ofertę. Świadomość łatwej zmiany dostawcy usługi płatniczej powinna wpłynąć na większą konkurencję wśród dostawców usług płatniczych, co powinno przełożyć się na

¹⁾ http://www.nbp.pl/systemplatniczy/obrot_bezgotowkowy/diagnoza-rozwoju-obrotu-bezgotowkowego.pdf

²⁾ (www.wds.worldbank.org/external/default/WDSPContentServer/WDSP/IB/2015/04/15/090224b082dca3aa/1_0/Rendered/PDF/The0Global0Fin0ion0around0the0world.pdf#page=3)

wzrost jakości świadczonych usług, jak i zwiększenie konkurencji cenowej. Projektowane rozwiązania mają również na celu uregulowanie kwestii serwisów internetowych zajmujących się porównywaniem ofert poszczególnych dostawców usług płatniczych w zakresie prowadzenia rachunku płatniczego. Przewiduje się także wprowadzenie dla konsumentów nieposiadających rachunku możliwości dostępu do podstawowego rachunku płatniczego i do podstawowych usług płatniczych. Dostęp ten powinien pozwolić konsumentom na wykonanie podstawowych transakcji płatniczych, takich jak otrzymywanie dochodów lub świadczeń, opłacanie rachunków oraz nabywanie towarów i usług, w tym za pośrednictwem polecenia zapłaty, polecenia przelewu oraz za pomocą karty płatniczej, z wyłączeniem kart kredytowych. Podstawowy rachunek płatniczy i usługi z nim powiązane mają być jak najprostsze. Dzięki temu konsumenci, którzy nie posiadają dostępu do rachunków płatniczych, będą mogli zawrzeć umowę rachunku podstawowego umożliwiającego dokonywanie najbardziej popularnych usług płatniczych, w tym dokonywanie płatności internetowych. Przyjęta koncepcja podejścia do rachunku podstawowego zakłada, że z rachunkiem podstawowym nie będą mogły być powiązane żadne produkty kredytowe. Dzięki przejrzystym informacjom o opłatach i ułatwieniach w zakresie przenoszenia rachunku w połączeniu z prawem dostępu do podstawowego rachunku płatniczego, konsumenci będą mogli czerpać większe korzyści w obszarze detalicznych usług finansowych, co powinno przyczynić się do dalszego rozwoju rynku finansowego oraz wzrostu tzw. ubankowienia polskiego społeczeństwa.

1. Dostęp do rachunku podstawowego

Projektowana ustawa wprowadza przepisy, które zapewniają konsumentom dostęp do podstawowego rachunku płatniczego oraz do podstawowych usług płatniczych powiązanych z tym rachunkiem.

W opinii wielu konsumentów panuje przeświadczenie, że rachunek płatniczy stanowi wyłącznie zbędny wydatek, a często jest połączony ze skomplikowanymi usługami płatniczymi, za które trzeba ponosić dodatkowe opłaty. Zasadne jest zatem skorzystanie przez Polskę z opcji narodowej, w której usługa dostępu do rachunku podstawowego – w ramach określonych limitów transakcji – będzie bezpłatna. Usługa ta będzie świadczona dla konsumentów nieposiadających innego rachunku płatniczego. Konsument, w ramach dostępu do rachunku podstawowego, będzie mógł wykonywać

jedynie podstawowe transakcje płatnicze, takie jak wpłata i wypłata, polecenie przelewu czy polecenie zapłaty.

Usługi związane z takim rachunkiem mają mieć charakter podstawowy i będą przeznaczone dla osób niekorzystających dotychczas z rachunku bankowego (rachunku w skok), przy czym proponuje się wprowadzenie miesięcznego limitu 15 bezpłatnych transakcji realizowanych za pomocą polecenia przelewu, wliczając w to zlecenia stałe. Powyżej tego limitu dostawca usług płatniczych będzie mógł pobierać od konsumenta opłatę za realizację kolejnych transakcji polecenia przelewu, w tym zleceń stałych. Opłata ta nie będzie mogła być jednak wyższa niż najczęściej pobierana opłata za taką samą usługę powiązaną z jakimkolwiek innym rachunkiem płatniczym prowadzonym przez dostawcę. Limit 15 bezpłatnych transakcji poleceń przelewu wydaje się w pełni wystarczający do zarządzania domowymi finansami, np. w zakresie regulowania podstawowych zobowiązań związanych z funkcjonowaniem gospodarstwa domowego (czynsz, energia elektryczna czy usługi telekomunikacyjne).

Konsument posiadający rachunek podstawowy będzie mógł dokonywać transakcji kartami płatniczymi, z wyjątkiem transakcji dokonywanych kartami kredytowymi, bowiem z rachunkiem podstawowym nie będą mogły być powiązane żadne produkty kredytowe, co wynika z decyzji o niekorzystaniu z opcji narodowej z art. 17 ust. 8 dyrektywy. Ponadto proponuje się umożliwienie dostawcom pobierania opłaty za wydanie karty płatniczej, nie wyższej niż najczęściej pobierana opłata przez danego dostawcę za wydanie analogicznej karty płatniczej.

Dostęp do podstawowego rachunku płatniczego powinien stanowić atrakcyjną ofertę dla tych konsumentów, którzy do tej pory nie korzystali z rachunków płatniczych. Wprowadzenie dostępu do podstawowego rachunku płatniczego może przekonać osoby starsze, które dotychczas nie odczuwały potrzeby posiadania rachunku płatniczego, a także miały przeświadczenie, że posiadają zbyt niskie dochody, aby posiadać taki rachunek. Z analizy przeprowadzonej przez NBP i zaprezentowanej w dokumencie *Zwyczajne Płatnicze Polaków* wynika, że najrzadziej konto osobiste posiadają osoby w wieku 65 lat (43%) i starsze, a także osoby w wieku 55–64 lata (68%)³⁾. Jedną z najczęstszych przyczyn braku konta osobistego jest brak takiej potrzeby oraz kwestie finansowe, np. przeświadczenie o zbyt niskim dochodzie uniemożliwiającym

³⁾ T. Koźliński, *Zwyczajne płatnicze Polaków*, Warszawa 2013
https://www.nbp.pl/systemplatniczy/zwyczajne_platnicze/zwyczajne_platnicze_Polakow.pdf

posiadanie dostępu do rachunku. Wprowadzenie uproszczonego, a zarazem co do zasady bezpłatnego rachunku płatniczego o nieskomplikowanym i przejrzystym charakterze, może stanowić atrakcyjną ofertę dla tej grupy osób oraz zachętę do podjęcia próby wykorzystywania płatności bezgotówkowych w ich codziennym życiu. Jednocześnie ograniczenie rachunku podstawowego do usług całkowicie podstawowych (w tym wyłączenie wszelkich produktów kredytowych, ograniczenie liczby bezpłatnych przelewów, a także bezpłatność tylko w zakresie transakcji krajowych) powinno zapobiec przechodzeniu przez dotychczasowych użytkowników rachunków płatniczych na rachunek podstawowy.

Projektowane rozwiązania powinny zatem spowodować wzrost tzw. ubankowienia polskiego społeczeństwa, co przełoży się również na rozwój obrotu bezgotówkowego w Polsce, a także powinno przyczynić się do niwelowania zagrożenia wykluczenia finansowego wśród osób starszych.

2. Przeniesienie rachunku płatniczego

Z dniem 1 stycznia 2010 r. weszła w życie Rekomendacja Związku Banków Polskich dotycząca dobrych praktyk w zakresie przenoszenia rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych dla klientów indywidualnych na polskim rynku bankowym,⁴⁾ która sprawiła, że przeniesienie rachunków bankowych stało się szybsze i wygodniejsze dla klientów indywidualnych. Rekomendacja ta nie jest jednak wiążąca dla dostawców usług płatniczych, stąd konieczne jest uzupełnienie ustawy o przepisy dotyczące przenoszenia rachunków płatniczych.

Od 2010 r. systematycznie zwiększa się liczba klientów przenoszących rachunki bankowe⁵⁾. Zgodnie z aktualnymi danymi dotyczącymi stanu wykorzystania przez konsumentów możliwości przenoszenia rachunków bankowych zgodnie z Rekomendacją Związku Banków Polskich, w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2014 r. przez system OGNIVO obsługiwany przez Krajową Izbę Rozliczeniową przesłanych zostało pomiędzy bankami 17 490 zgłoszeń dotyczących otwarcia nowego rachunku bankowego. W 17 054 przypadkach (nieco ponad 97%)

⁴⁾ http://zbp.pl/public/repozytorium/dla_bankow/rady_i_komitety/bankowosc_detaliczna/Ocena_wdrozenia_Rekomendacji_ZBP_w_zakresie_przenoszenia_rachunkow_bankowych_03.2011.pdf

⁵⁾ Informacja nt. stanu wykorzystania przez konsumentów możliwości przenoszenia rachunków bankowych zgodnie z Rekomendacją Związku Banków Polskich w I półroczu 2014 roku (http://zbp.pl/public/repozytorium/dla_bankow/rady_i_komitety/bankowosc_detaliczna/Informacja_dot_przenoszalnosci_rachunkow_bankowych_w_I_pol_2014_r.pdf)

zgłoszono chęć zamknięcia dotychczasowego rachunku. Jednocześnie konsumenci zainteresowani byli w 2014 r. przede wszystkim przeniesieniem całości dostępnego salda – 16 534 (ok. 97%). Należy zauważyć, że na przestrzeni pięciu lat, czyli od początku funkcjonowania Rekomendacji, przeniesiono w ramach systemu OGNIVO 82 184 rachunki bankowe.

Jak wskazano powyżej, procedury dotyczące przeniesienia rachunków płatniczych funkcjonują sprawnie pomiędzy bankami. Konieczne jest jednak wprowadzenie regulacji, które usprawnią także przenoszenie rachunków płatniczych pomiędzy poszczególnymi kategoriami dostawców usług płatniczych (np. przeniesienie rachunku płatniczego z banku do krajowej instytucji płatniczej). Uregulowanie kwestii dotyczącej przenoszenia rachunków płatniczych między różnymi kategoriami dostawców wpłynie pozytywnie na konkurencję na rynku usług płatniczych i przyczyni się do wzrostu jakości świadczonych usług.

Wprowadzenie regulacji ustawowej w tym zakresie może przyczynić się także do wzrostu zaufania do usługi przeniesienia rachunku płatniczego. Należy bowiem zauważyć, że decyzje o przeniesieniu rachunku płatniczego do innego dostawcy usług płatniczych bardzo często są odkładane przez konsumentów ze względu na istotne bariery administracyjne, a także finansowe. W związku z tym projektowane rozwiązania mają sprawić, że wszyscy dostawcy usług płatniczych świadczący usługi prowadzenia rachunku płatniczego będą oferować jasną, szybką i bezpieczną procedurę przenoszenia rachunków płatniczych oraz usług powiązanych z tymi rachunkami. Konsumenci będą mieć zatem możliwość skorzystania z najdogodniejszych ofert na rynku w dowolnie wybranym przez siebie momencie, przy niskim zaangażowaniu swojego czasu, co pozwoli im na sprawną i szybką zmianę rachunku płatniczego bez względu na to, czy zmiana ta miałaby miejsce u tego samego dostawcy, czy też między różnymi dostawcami usług płatniczych.

Wprowadzenie regulacji prawnych dotyczących przeniesienia rachunków płatniczych w proponowanym zakresie usprawni ten proces i wpłynie pozytywnie na konkurencję na rynku usług płatniczych, co w konsekwencji może przyczynić się do zwiększenia zaufania konsumentów do dostawców usług płatniczych oraz przełożyć się na wzrost liczby konsumentów korzystających z rachunków płatniczych.

3. Strony internetowe porównujące oferty dostawców usług płatniczych w zakresie prowadzenia rachunków płatniczych

Projektowane rozwiązania mają na celu zapewnienie konsumentom skutecznego środka umożliwiającego ocenę różnych ofert rachunków płatniczych w jednym miejscu na podstawie zagregowanych informacji.

Zakłada się wprowadzenie przepisów regulujących funkcjonowanie stron internetowych, które w jasny, zwięzły oraz kompletny sposób prezentują informacje dotyczące rachunków płatniczych oferowanych przez dostawców usług płatniczych. Oferty będą porównywane m.in. w zakresie opłat pobieranych w związku z prowadzonymi rachunkami płatniczymi czy liczby bankomatów, z których można wypłacać gotówkę bezpłatnie. Podmioty prowadzące strony internetowe spełniające wymogi stawiane przez dyrektywę 2014/92/UE będą zamieszczały stosowne oświadczenie na swojej stronie internetowej w tym zakresie oraz będą informować, że prowadzą porównywarki internetowe zgodnie z wymogami tej dyrektywy. Wykaz stron internetowych dostępny będzie na stronie internetowej KNF. Komisja Nadzoru Finansowego jest organem właściwym do sprawowania nadzoru nad rynkiem finansowym, zatem wydaje się być właściwy również w zakresie nadzoru nad porównywarkami rachunków płatniczych oraz właściwym informowaniem użytkowników o usługach płatniczych.

Stworzenie wiarygodnej i rzetelnej internetowej bazy informacji dla konsumentów w postaci stron internetowych porównujących oferty dostawców usług płatniczych zapewni konsumentom możliwość wyboru najkorzystniejszej oferty, co również powinno pozytywnie oddziaływać na konkurencję między dostawcami usług płatniczych.

4. Obowiązki informacyjne w zakresie pobieranych opłat przez dostawców prowadzących rachunki płatnicze

Proponowane zmiany nakładają na dostawców usług płatniczych obowiązek przekazywania, na prośbę konsumenta, informacji dotyczącej opłat pobieranych za usługę prowadzenia rachunku płatniczego, a także za usługi zawarte w wykazie reprezentatywnych usług, jeżeli dostawca usług płatniczych świadczy takie usługi w postaci dokumentu dotyczącego opłat, a ponadto w czasie trwania umowy – o pobranych opłatach w danym okresie – w postaci zestawienia opłat. Informacje te będą przekazywane w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji.

Informacje powinny być jasne i precyzyjne, aby konsument był w pełni świadomy, za jakie usługi są pobierane opłaty. Informacje będą przekazywane konsumentowi nieodpłatnie.

Pełna przejrzystość opłat pobieranych za usługi związane z rachunkiem płatniczym przyczyni się do wzrostu zaufania konsumentów do dostawców usług płatniczych i całego sektora usług finansowych. Wprowadzenie projektowanych rozwiązań powinno sprawić, że konsument będzie miał pewność, że posiada pełną wiedzę o pobieranych opłatach przez swojego dostawcę usług płatniczych za świadczone usługi związane z rachunkiem płatniczym.

5. Projekt ustawy – rozwiązania szczegółowe

Art. 1 projektu wprowadza zmiany w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”.

W **pkt 1** wprowadza się zmiany w art. 1 ustawy, określającym jej zakres przedmiotowy. Ustawa będzie regulowała także zasady dostępu do podstawowego rachunku płatniczego, zasady dotyczące przenoszenia rachunków płatniczych prowadzonych dla konsumentów oraz zasady dotyczące porównywalności opłat za usługi powiązane z rachunkiem płatniczym. Konsekwencją tej zmiany są zmiany w art. 1 ust. 1 ustawy przez dodanie w ust. 1 pkt 4 i 5.

W **pkt 2** wprowadza się zmiany w art. 2 ustawy, zawierającym słowniczek pojęć używanych w ustawie. Dodawane pojęcia to: dostawca przekazujący (pkt 4a), dostawca przejmujący (pkt 4b), identyfikator dostawcy (pkt 9b), konsument (pkt 15ac), kredyt w rachunku płatniczym (pkt 16b), numer rozliczeniowy dostawcy usług płatniczych (pkt 17a), usługi powiązane z rachunkiem płatniczym (pkt 33a).

W **pkt 3** wprowadza się zmianę w art. 3 ustawy, przez dodanie ust. 4, który zawiera definicję polecenia przelewu.

W **pkt 4** dodaje się art. 4a, który ustanawia obowiązek nadawania przez niebankowych dostawców usług płatniczych prowadzących rachunki płatnicze i uczestniczących w systemach płatności prowadzonym przez te podmioty rachunkom unikatowych identyfikatorów. Sposób nadawania ww. identyfikatorów zostanie określony w rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych (ust. 5). Dodatkowo ust. 3 uprawní Narodowy Bank Polski do nadawania ww. podmiotom numerów rozliczeniowych, zasady ich nadawania zostaną również określone w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw instytucji finansowych

(ust. 5). Przepis ust. 4 określa szczegółowy zakres oraz sposób przekazywania przez dostawców informacji do NBP w celu nadania identyfikatora dostawcy oraz numeru rozliczeniowego. Zgodnie z ust. 2 z ww. regulacji zostały wyłączone banki, z uwagi na istnienie w odniesieniu do tej kategorii dostawców odpowiednich regulacji w tym zakresie (tj. zarządzenie nr 15/2010 z dnia 15 lipca 2010 r. w sprawie sposobu numeracji banków i rachunków bankowych (Dz. Urz. NBP Nr 9, poz. 9), wydane na podstawie art. 68 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.). Przepis ten gwarantuje niebankowym dostawcom (instytucjom płatniczym, spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym) wypełnienie wymogu identyfikowania rachunków płatniczych zgodnie z rozporządzeniem 260/2012 w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty dokonywanych w euro czy też praktycznych wymogów, jakie mogą być nakładane na uczestników systemów płatności, w których konieczne jest posługiwanie się rachunkami płatniczymi identyfikowanymi w standardzie IBAN.

W **pkt 5** wprowadza się zmiany w art. 5 ust. 3 ustawy, określającym do usług w jakiej walucie stosuje się przepisy ustawy. Zmiany wynikają z tego, że nowo dodawane przepisy o rachunku podstawowym stosuje się tylko do usług wykonywanych w walucie polskiej, a przepisy o obowiązkach informacyjnych oraz dotyczące przeniesienia rachunku stosuje się do usług wykonywanych w każdej walucie.

W **pkt 6** wprowadza się zmiany w art. 6 pkt 7 ustawy. Wprowadzane zastrzeżenie wyjątkowego stosowania pewnych przepisów ustawy do usług generalnie wyłączonych z jej zakresu wynika z tego, iż informacja o opłatach związanych ze wskazanymi w tym przepisie usługami ma być przekazywana konsumentom, w przypadku ich zawarcia w wykazie usług reprezentatywnych. Stąd konieczne było wskazanie, że przepisy ustawy mogą mieć wyjątkowo zastosowanie do usług, o których mowa w art. 6 pkt 7.

W **pkt 7** wprowadza się zmiany w art. 6 pkt 7 ustawy, przez dodanie art. 6a, który zawiera przepisy ustawy, do których stosuje się transakcje wymienione w art. 6 pkt 7.

W **pkt 8** wprowadza się zmiany w art. 12 ust. 1 pkt 4 skutkujące możliwością odbierania od użytkowników zgody na przekazanie informacji zawierających tajemnicę zawodową również w postaci elektronicznej.

W **pkt 9** wprowadza się zmiany w art. 14 ustawy, który określa zakres nadzoru nad dostawcami usług płatniczych oraz wskazuje właściwe organy nadzorcze. Proponuje się, aby dotychczasowe organy właściwe do sprawowania nadzoru nad dostawcami

usług płatniczych w zakresie świadczenia usług płatniczych były również właściwe do sprawowania nadzoru w zakresie ich działalności wynikającej z przepisów implementowanej dyrektywy 2014/92/UE. Zakres przedmiotowy nadzoru uzupełniono o nadzór nad wykonywaniem usługi przeniesienia rachunku, jako że nie stanowi ona usługi płatniczej. Świadczenie usługi podstawowego rachunku płatniczego oraz wykonywanie obowiązków informacyjnych dotyczących porównywalności opłat mieści się w pojęciu „działalności w zakresie usług płatniczych”, stąd art. 14 ustawy nie wymagał dodatkowych zmian.

W **pkt 10** dodaje się art. 14e–14i. Przepis art. 14e ustanawia KNF jako punkt kontaktowy, właściwy m.in. do współpracy z organami ustanowionymi w innych państwach członkowskich jako punkty kontaktowe, w zakresie kwestii wynikających z przepisów dyrektywy. W przypadku gdy organ innego państwa członkowskiego odmawia współpracy, o której mowa powyżej, KNF na mocy ust. 3 w art. 14e może skierować sprawę do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego. Przepis ust. 4 określa przypadek, w jakim KNF może odmówić innemu organowi udzielenia informacji niezbędnych do wykonywania zadań nałożonych na niego w drodze dyrektywy. Przepis ust. 5 wprowadza obowiązek powiadomienia właściwego organu, któremu KNF odmówił udzielenia informacji i wskazania szczegółowego uzasadnienia swojej odmowy.

Przepisy art. 14f–14g dotyczą wykazu reprezentatywnych usług płatniczych tworzonego w każdym państwie członkowskim, odzwierciedlającego najbardziej popularne wśród konsumentów usługi powiązane z rachunkiem. Wykaz usług reprezentatywnych będzie określany w formie rozporządzenia przez Ministra Finansów. Pierwszy projekt wykazu powinien powstać i zostać opublikowany jeszcze przed terminem wyznaczonym na implementację dyrektywy (co wynika z art. 3 ust. 3–5 dyrektywy 2014/92/UE). Wykaz ma obejmować usługi, za które przynajmniej jeden dostawca prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pobiera opłatę, wyłączając przypadki, w których jest mowa o opłacie „0 złotych”. Wątpliwości odnośnie tego, czy można mówić o „opłacie 0 złotych” jako opłacie pobieranej, wyniknęły z powszechnego używania przez dostawców w tabelach opłat i prowizji takiego sformułowania. W tej sytuacji jednak nie dochodzi do pobrania żadnej kwoty, czego wymaga art. 14f ust. 1 pkt 1 dla uwzględnienia danej usługi w wykazie. Na podstawie wykazu reprezentatywnych usług dostawcy będą przekazywać informacje o oferowanych przez siebie usługach – będzie

on instrumentem przydatnym konsumentom przy dokonywaniu wyboru dostawcy, z którym chcieliby zawrzeć umowę rachunku płatniczego. Wykaz będzie zawierał ujednolicone pojęcia i definicje dotyczące usług powiązanych z rachunkiem płatniczym. Zgodnie z art. 14f ust. 2, KNF będzie zobowiązany co 4 lata ocenić aktualność wykazu i w razie potrzeby przekazywać do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych informację o usługach powiązanych z rachunkiem płatniczym, reprezentatywnych w danym okresie dla krajowego rynku. Ponadto, w przypadku dokonania zmian w wykazie, KNF zobowiązany będzie przekazać do Komisji Europejskiej i do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego uaktualniony wykaz. Przepis art. 14g zobowiązuje dostawców usług płatniczych prowadzących rachunki płatnicze do uwzględniania usług zawartych w wykazie przy realizacji obowiązków informacyjnych w zakresie opracowywania dokumentu dotyczącego opłat oraz zestawienia opłat.

Przepisy art. 14h–14i regulują kwestie związane z podmiotami prowadzącymi strony internetowe porównujące oferty dostawców prowadzących rachunki płatnicze. Dyrektywa nakazuje, aby państwo członkowskie zapewniło funkcjonowanie przynajmniej jednej strony internetowej porównującej oferty dostawców usług płatniczych prowadzących rachunki płatnicze dla konsumentów na terytorium RP zgodnie z wymogami dyrektywy, powtórzonymi w art. 14h ust. 1 ustawy. W projekcie przyjęto, że podmioty funkcjonujące zgodnie z wymogami będą informowały o tym fakcie KNF, który będzie na swojej stronie internetowej zamieszczał wykaz tych podmiotów. Uznano, że operatorzy stron internetowych porównujących oferty będą zainteresowani, aby znaleźć się w tym wykazie, więc będą dążyć do tego, aby wypełniać wymogi zawarte w dyrektywie. Podmioty takie będą także obowiązane do umieszczenia na swojej stronie internetowej informacji, że wypełniają warunki stawiane porównywarkom przez przepisy.

Strony internetowe przez figurowanie w wykazie prowadzonym przez KNF powinny cieszyć się zaufaniem publicznym. Warto podkreślić, że co do zasady te strony internetowe powinny porównywać dostawców właśnie pod kątem usług zawartych w wykazie reprezentatywnych usług, jednak w projekcie zdecydowano dodać dodatkowe kryteria, które są implementacją opcji narodowych – liczbę i lokalizację bankomatów należących do dostawcy oraz liczbę i lokalizację placówek znajdujących się na terytorium Polski (art. 14h pkt 3). Porównanie ofert dostawców powinno

dotyczyć znacznej części rynku (przyjęto, że jest to powyżej 50% części rynku rachunków płatniczych).

W **pkt 11** dodaje się art. 20a–20c do rozdziału 1 działu II („Obowiązki informacyjne w zakresie świadczenia usług płatniczych”). Wprowadzono obowiązek udostępniania konsumentom dokumentu zawierającego informację o opłatach za usługi znajdujące się w wykazie reprezentatywnych usług powiązanych z rachunkiem płatniczym oraz podlegających opłacie (dokument dotyczący opłat). Dokument dotyczący opłat ma pomóc konsumentowi w wyborze dostawcy prowadzącego rachunek płatniczy przez możliwość porównania kosztów usług oferowanych przez różnych dostawców.

Obowiązek przekazywania dokumentu dotyczącego opłat nie będzie miał wpływu na dotychczasowe obowiązki informacyjne ciążące na dostawcach, np. zgodnie z art. 27 ustawy, które będą równoległe wymagane, z uwagi na to, że mają one inny charakter. Informacje, o których mowa w art. 27 ustawy, są przekazywane już na etapie podpisywania przez użytkownika umowy o prowadzenie rachunku płatniczego, natomiast informacje zawarte w dokumencie dotyczącym opłat co do zasady pełnią rolę dokumentu „marketingowego”, gdyż są one przekazywane niezależnie od tego, czy konsument zamierza zawrzeć umowę z danym dostawcą. Mają zapewnić przejrzystą informację o opłatach, co ma służyć podjęciu przez konsumenta decyzji o zawieraniu bądź niezawieraniu umowy z danym dostawcą. Istotne jest to, że obowiązek przekazywania przez dostawców tego dokumentu dotyczy każdego konsumenta, niekoniecznie takiego, którego z danym dostawcą łączy stosunek umowny.

Dokument dotyczący opłat będzie tworzony w formie ujednoliconym na poziomie unijnym, po przyjęciu przez Komisję Europejską wykonawczych standardów technicznych (art. 20b ust. 1 pkt 9). Przepis art. 20b ust. 1 ustanawia wymogi, jakie musi spełniać dokument dotyczący opłat, w celu zapewniania przejrzystości i transparentności tych informacji (m.in. wymóg precyzyjności i czytelności formy). Dokument dotyczący opłat będzie przekazywany konsumentom nieodpłatnie (art. 20b ust. 3), a zgodnie z wymogami dyrektywy będzie odrębnym dokumentem (art. 20c). Dostawcy, w dokumencie dotyczącym opłat, będą mieli obowiązek posługiwać się pojęciami zawartymi w wykazie usług płatniczych w przypadku odnoszenia się do tych usług, aby zapewnić konsumentom możliwość przejrzystego porównania ofert różnych dostawców usług w zakresie tych samych usług. Stosowanie nazw handlowych będzie możliwe tylko w uzupełnieniu do ujednoliconych pojęć (art. 20b ust. 4).

W **pkt 12** wprowadzono zmianę w art. 29 polegającą na dodaniu ust. 7, zobowiązującego dostawców do przekazywania użytkownikom w trakcie trwania umowy informacji o zmianach opłat za usługi zawarte w wykazie usług reprezentatywnych w postaci dokumentu dotyczącego opłat. Obowiązek informowania o zmianach w zakresie opłat wynika już z art. 27 ustawy, więc nowy przepis jedynie wskazuje na szczególną formę, w jakiej informacje mają być przekazywane. Propozycja ta ma na celu zwiększenie znaczenia i roli dokumentu dotyczącego opłat, również na etapie po zawarciu umowy rachunku płatniczego.

W pkt 13 dodaje się art. 32b–32e do rozdziału 3 działu II. Przepisy art. 32b i art. 32c dotyczą obowiązku udostępniania konsumentom zestawienia opłat, niezależnie od obowiązujących równolegle obowiązków przekazywania konsumentom informacji co do wykonanych transakcji płatniczych na podstawie art. 31 i art. 32 ustawy (dostarczanie informacji po dokonaniu indywidualnej transakcji) oraz niezależnie od obowiązku przekazywania wyciągu z rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego na podstawie art. 38 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2014 r. poz. 1497, z późn. zm.).

Zestawienie opłat będzie zawierać informacje o wszelkich opłatach pobranych w związku z usługami powiązаныmi z rachunkiem płatniczym. Zestawienie powinno być sporządzane przynajmniej raz w roku (art. 32b ust. 2) i zawierać także informację o stopie oprocentowania kredytu w rachunku płatniczym, całkowitej kwocie odsetek pobranych z tego tytułu oraz o stopie oprocentowania środków pieniężnych na rachunku płatniczym. Zgodnie z art. 32b ust. 1, za przekazywanie zestawienia opłat nie mogą być pobierane opłaty.

Przepis art. 32c określa zakres informacji, jakie mają być zawarte w zestawieniu opłat, oraz wymogi techniczne stawiane zestawieniu opłat jako dokumentowi.

Przepis art. 32d zobowiązuje dostawców do posługiwania się w informacjach handlowych, reklamowych i umownych kierowanych do konsumentów pojęciami i definicjami zawartymi w wykazie usług reprezentatywnych, w odniesieniu do usług zawartych w tym wykazie, tak aby nie wprowadzać konsumentów w błąd i dostarczyć im przejrzystą informację w zakresie charakteru świadczonych usług oraz ułatwić im porównywanie ofert dostawców.

Komisja Europejska będzie co 2 lata informowana przez KNF (art. 32e) o stwierdzonych w ramach sprawowanego przez KNF nadzoru przypadkach braku

realizacji przez dostawców obowiązków informacyjnych wynikających z art. 20a i art. 20b (udostępnianie dokumentu dotyczącego opłat) i art. 32b–32d (przekazywanie zestawienia opłat).

W **pkt 14** wprowadza się zmianę do art. 59ie, którą precyzuje się, że katalog przesłanek umożliwiających odmowę przyjęcia zapłaty karta płatniczą przez akceptanta ma charakter zamknięty. Jest to zmiana legislacyjna, potwierdzająca jedynie istniejącą wykładnię tego przepisu.

W **pkt 15** wprowadza się zmianę polegającą na dodaniu rozdziałów 7 i 8 do działu III.

Rozdział 7 został zatytułowany „Dostęp do podstawowego rachunku płatniczego”.

Proponowany art. 59ia ust. 3 zawiera definicję funkcjonalną podstawowego rachunku płatniczego, określając do jakich usług ma uprawniać dostęp do takiego rachunku. Będzie to katalog zamknięty, ze względu na przyjęcie koncepcji uproszczonego podstawowego rachunku płatniczego. Dostęp do podstawowego rachunku płatniczego będzie umożliwiał jedynie dokonywanie wypłat i wpłat, wykonywanie podstawowych transakcji płatniczych przez polecenie przelewu i polecenie zapłaty, a także będzie umożliwiał korzystanie z karty płatniczej, z wyłączeniem karty kredytowej. Projekt nie przewiduje skorzystania z opcji wskazanej w art. 17 ust. 8 dyrektywy PAD, umożliwiającej dostawcom usług płatniczych oferowanie kredytu w rachunku płatniczym będącym rachunkiem podstawowym.

Projektowany ust. 2 nakłada na dostawców usług płatniczych obowiązek świadczenia usługi podstawowego rachunku płatniczego konsumentom nieposiadającym rachunku płatniczego prowadzonego dla niego w walucie polskiej na terytorium Polski.

Zakres podmiotowy dostawców zobowiązanych do oferowania podstawowego rachunku płatniczego został ograniczony do banków krajowych, oddziałów banków zagranicznych, instytucji kredytowych oraz spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych (czyli dostawców, którzy obecnie w Polsce prowadzą rachunki płatnicze o pełnej funkcjonalności, w tym rachunki umożliwiające wykonywanie z nich poleceń przelewu). Jednak zgodnie z art. 59ia ust. 4 dostawcy będą obowiązani świadczyć usługę rachunku podstawowego w takim zakresie, w jakim świadczą już takie usługi w ramach prowadzenia innych rachunków płatniczych.

Niedyskryminacyjny dostęp do podstawowego rachunku płatniczego został odzwierciedlony w art. 59ic ust. 2. Przepis art. 59ib daje dostawcom możliwość uzależniania zawarcia z konsumentem umowy podstawowego rachunku płatniczego od

złożenia przez niego oświadczenia o nieposiadaniu rachunku płatniczego o funkcjonalności określonej w art. 59ia ust. 1, prowadzonego przez innego dostawcę usług płatniczych na terytorium RP. W przypadku złożenia oświadczenia niezgodnego z prawdą dostawca będzie mógł pobierać opłaty, jakie pobiera od analogicznego rachunku płatniczego, niebędącego rachunkiem podstawowym (art. 59ib zd. 2).

Procedura składania wniosku o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego, przypadki, w których dostawca może odrzucić taki wniosek, a także terminy zawarcia umowy oraz ewentualnego odrzucenia wniosku zostały zaproponowane w art. 59ic. Dostawca usług płatniczych będzie miał obowiązek oferowania podstawowego rachunku płatniczego w walucie polskiej (art. 59id). Prowadzenie podstawowego rachunku płatniczego w zakresie transakcji krajowych będzie co do zasady nieodpłatne (art. 59ie ust. 1).

W projekcie proponuje się jednak wprowadzenie miesięcznego limitu 15 bezpłatnych poleceń przelewu (w tym zleceń stałych), po przekroczeniu których dostawca usług płatniczych będzie mógł pobierać opłatę za realizację tych usług. Opłata ta nie będzie mogła być jednak wyższa niż najczęściej pobierana opłata przez danego dostawcę za analogiczną usługę powiązaną z jakimkolwiek innym rachunkiem płatniczym oferowanym przez tego dostawcę (art. 59ie ust. 2).

Ponadto możliwe będzie pobieranie przez dostawcę opłaty z tytułu wydania karty płatniczej (art. 59ie ust. 4) oraz za wypłaty gotówki z bankomatów i wpłatomatów nienależących do dostawcy prowadzącego rachunek podstawowy (art. 59ie ust. 3).

Podstawowy rachunek płatniczy nie powinien być mniej korzystny dla konsumentów niż inne funkcjonujące na rynku rachunki płatnicze, stąd proponowane brzmienie art. 59ie ust. 2 zdanie drugie. Ustawowe nałożenie zakazu pobierania opłat za prowadzenie podstawowego rachunku płatniczego i usługi z nim powiązane do pewnego limitu transakcji jest konieczne, aby zachęcić osoby najbardziej narażone na wykluczenie finansowe do skorzystania z usług finansowych. Ponadto limit 15 bezpłatnych poleceń przelewów wydaje się odpowiedni do zarządzania domowymi finansami, np. w zakresie regulowania podstawowych zobowiązań związanych z funkcjonowaniem gospodarstwa domowego (czynsz, energia elektryczna czy usługi telekomunikacyjne).

Zgodnie z art. 59ie ust. 5, dostawca zapewni konsumentom możliwość wykonywania operacji w swoich placówkach oraz za pośrednictwem elektronicznego dostępu do rachunku. Na podstawie zdania drugiego ust. 5, dostawca, który świadczy usługi

rachunku płatniczego wyłącznie za pośrednictwem środków elektronicznego dostępu, nie będzie zobowiązany do poszerzenia profilu swojej działalności o świadczenie usług w placówkach.

Przepis art. 59if ust. 2 zawiera przesłanki umożliwiające rozwiązanie umowy podstawowego rachunku płatniczego przez dostawcę. W stosunku do przesłanek wymaganych dyrektywą przepis przewiduje dodatkowe przesłanki, tj.: wykorzystanie rachunku, nie tylko w sposób umyślny, ale również w wyniku rażącego niedbalstwa, do celów niezgodnych z prawem (pkt 1), uprawdopodobnione podejrzenie, że środki zgromadzone na rachunku pochodzą lub mają związek z działalnością przestępczą (pkt 2). Możliwość poszerzenia katalogu przesłanek daje art. 19 ust. 3 dyrektywy 2014/92/UE. Jeśli chodzi o wykorzystanie rachunku do celów niezgodnych z prawem uznano, że nie tylko umyślność, ale i rażące niedbalstwo, jako przypadek niezachowania podstawowych zasad staranności, powinien skutkować możliwością sankcji w postaci rozwiązania umowy rachunku podstawowego. Forma zamiaru w postaci rażącego niedbalstwa jest bliska formie zamiaru w postaci umyślności.

Przewidziano również sytuacje, w których to dostawca może rozwiązać umowę bez zachowania terminu wypowiedzenia (ust. 5).

KNF będzie zamieszczał na swojej stronie internetowej informacje dotyczące zasad dostępu do podstawowego rachunku płatniczego oraz informował Komisję Europejską o liczbie dostawców świadczących taką usługę (art. 59ig). Przepis art. 59ig ust. 2 zobowiązuje także dostawców do przekazywania do KNF stosownych informacji w zakresie statystyk dotyczących świadczenia usługi rachunku podstawowego.

Rozdział 8 został zatytułowany „Przeniesienie rachunku płatniczego”.

Przepisy art. 59ih–59iq dotyczą przesłanek, sposobu i trybu przenoszenia rachunków płatniczych. Projektowany przepis art. 59ih stanowi, że obowiązek stosowania przepisów w zakresie przenoszenia rachunków płatniczych będzie dotyczyć rachunków płatniczych prowadzonych dla konsumentów. Ponadto nowe przepisy będą stosowane w odniesieniu do rachunków, które umożliwiają co najmniej umieszczanie na rachunkach środków pieniężnych, dokonywanie wypłat z rachunku oraz zlecanie i odbieranie transakcji płatniczych (art. 59ii ust. 1). Zgodnie z ust. 2 art. 59ii dostawca przyjmujący nie jest zobowiązany do świadczenia usług powiązanych z rachunkiem przenoszonym, jeśli nie świadczy w ogóle tego typu usług.

Projektowany ust. 1 art. 59ij obliguje dostawcę usług płatniczych do udzielania bezpłatnie informacji konsumentowi o procesie przeniesienia rachunku płatniczego w przejrzystej i czytelnej formie. Konsument, w celu uzyskania informacji, będzie mógł się zgłosić zarówno do dostawcy przyjmującego, jak również do dostawcy przekazującego. W ust. 2 zawarto katalog informacji dotyczących procesu przeniesienia, jakie konsument powinien otrzymać od dostawców. Informacje te przekazywane będą nieodpłatnie w postaci papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji, a także udostępniane na stronie internetowej dostawcy (ust. 3).

Zgodnie z projektowanym art. 59ik, przeniesienie rachunku płatniczego będzie inicjowane na wniosek konsumenta złożony dostawcy usług płatniczych. Po złożeniu przez konsumenta lub konsumentów upoważnienia, dostawca usług płatniczych rozpocznie przenoszenie rachunku płatniczego. Przeniesienie usług płatniczych powiązanych z rachunkiem płatniczym będzie obowiązkowe tylko wówczas, gdy nowy dostawca usług płatniczych świadczy takie usługi płatnicze. Upoważnienie będzie mogło zostać złożone zarówno w formie pisemnej w postaci papierowej lub elektronicznej oraz w formie elektronicznej w przypadku gdy zapewniona jest jednoznaczna identyfikacja konsumenta; będzie mogło zawierać informacje o przenoszonych usługach płatniczych, a także wskazywać datę, od której nowy dostawca usług płatniczych ma rozpocząć świadczenie przenoszonych usług płatniczych (ust. 2 i 3).

Przepis art. 59il określa tryb przeniesienia rachunku płatniczego, w tym termin na dokonanie odpowiednich czynności przez dostawców uczestniczących w przeniesieniu. Jeżeli nowym dostawcą usług płatniczych będzie spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa w rozumieniu ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1450, z późn. zm.), dostawca ten będzie zobowiązany do dokonania weryfikacji członkostwa konsumenta u tego dostawcy, a termin na rozpoczęcie procesu przeniesienia przez dostawcę zostanie przedłużony, tj. będzie liczony dopiero od momentu pozytywnej weryfikacji członkostwa oraz podpisania umowy o członkostwo spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej (art. 59il ust. 2).

Ponadto w ust. 7 wskazano, że przyjmujący dostawca usług płatniczych będzie zobowiązany dostarczyć konsumentowi informacje dotyczące rachunku płatniczego w sytuacji, gdy konsument zdecyduje się samodzielnie poinformować płatników

dokonujących poleceń przelewu na rachunek konsumenta i odbiorców stosujących polecenie zapłaty do pobierania środków pieniężnych z rachunku konsumenta. Ponadto ust. 8 zabrania przekazującemu dostawcy usług płatniczych blokowania instrumentów płatniczych przed datą określoną w upoważnieniu.

W art. 59im uregulowano tryb postępowania w przypadku, gdy konsument zgłosi swojemu dostawcy zamiar otwarcia rachunku płatniczego w innym państwie członkowskim, wskazując do wykonania jakich czynności zobowiązany jest w takim przypadku dostawca. Przepis ust. 2 określa termin na wykonanie czynności przez dostawcę usług płatniczych, który prowadzi aktualnie rachunek płatniczy konsumenta. Jeżeli na rachunku płatniczym podlegającym procedurze przeniesienia będą nieuregulowane zobowiązania, dostawca usług płatniczych poinformuje konsumenta o braku możliwości zamknięcia rachunku w takim przypadku.

W art. 59im ust. 3 określono katalog przypadków, które dostawca może traktować jako nieuregulowane zobowiązania, uniemożliwiających zamknięcie rachunku w terminie określonym w art. 59im ust. 2. Dostawca usług płatniczych będzie odpowiadał za straty finansowe konsumenta powstałe na skutek niewykonania obowiązków wiążących się z procedurą przenoszenia rachunku płatniczego (art. 59io).

Informacja o liczbie przeniesionych rachunków płatniczych będzie przekazywana Komisji Europejskiej przez KNF co 2 lata (59ip).

W art. 59iq przewidziano możliwość stosowania sankcji administracyjnej w postaci kary pieniężnej nakładanej na dostawcę innego niż dostawca określony w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9 ustawy, który nie wypełnia obowiązków związanych z przenoszeniem rachunków.

W **pkt 16** wprowadza się zmiany do art. 64a ust. 1 pkt 1 lit. b wynikające z wprowadzenia do ustawy skrótu „ustawa o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy”.

W **pkt 17** wprowadza się zmiany do art. 111 ust. 1 polegające na dodaniu właściwych organów wyznaczonych jako punkty kontaktowe do katalogu podmiotów, z którymi KNF może wymieniać się informacjami w celu wykonywania zadań ustawowych.

W **pkt 18** wprowadza się zmiany do art. 153, dodaje się art. 153b, w którym przewidziano możliwość stosowania sankcji karnej w postaci kary grzywny za złożenie fałszywego oświadczenia o prowadzeniu strony internetowej porównującej oferty dostawców usług płatniczych prowadzących rachunki płatnicze zgodnie z kryteriami ustanowionymi w ustawie.

Art. 2 projektu wprowadza zmiany w art. 23a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2013 r. poz. 908, z późn. zm.), który określa, jakie dane są przekazywane do NBP w formie elektronicznej. Dodaje się w tym przepisie dane w zakresie numerowania banków i ich jednostek organizacyjnych.

Przepisem **art. 3 projektu** zmieniany jest art. 68 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.), określający zakres spraw regulowanych zarządzeniem Prezesa NBP w zakresie rozliczeń pieniężnych. Zmianie ulega pkt 1 w art. 68 w zakresie, w jakim dodaje się, że Prezes NBP wydaje zarządzenie określające także sposób przeprowadzania rozliczeń międzybankowych, co pozwoli NBP wywierać wpływ również na tę sferę działalności banków. Nowy pkt 5 w art. 68 wprowadza kompetencję Prezesa NBP do wydawania zarządzenia w zakresie sposobu przekazywania informacji związanych z numeracją banków i ich jednostek organizacyjnych.

Wprowadza się zmiany w art. 141 przez dodanie ust. 1b–1e, które przewidują możliwość stosowania sankcji administracyjnej w postaci kary pieniężnej nakładanej na banki, które nie udostępniają usług związanych z udostępnianiem podstawowego rachunku płatniczego oraz przenoszeniem rachunków płatniczych.

Art. 4 projektu zmienia ust. 1 art. 6b ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2015 r. poz. 614, z późn. zm.), dodając do katalogu informacji podawanych przez KNF do publicznej wiadomości możliwość podania informacji o karach administracyjnych nałożonych na dostawców usług płatniczych w związku z niewypełnieniem obowiązków wynikających z art. 20a, art. 32b–32d oraz z przepisów rozdziału 7 i 8 działu III ustawy o usługach płatniczych.

Art. 5 projektu wprowadza zmiany w art. 72 ust. 1 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych przez dodanie ust. 1b–1e, które przewidują możliwość stosowania sankcji administracyjnej w postaci kary pieniężnej nakładanej na spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, które nie udostępniają usług związanych z udostępnianiem podstawowego rachunku płatniczego oraz przenoszeniem rachunków płatniczych.

Art. 6 projektu jest przepisem przejściowym mającym zastosowanie do obowiązków informacyjnych nałożonych na KNF wobec Komisji Europejskiej.

Art. 7 ust. 1 projektu jest przepisem przejściowym skierowanym do dostawców, ustanawiającym termin 18 miesięcy na dostosowanie się do obowiązków

informacyjnych wynikających z art. 20a i art. 20b oraz art. 32b–32d, a także obowiązku oferowania rachunku podstawowego. Przepis ust. 2 stanowi, że do postępowań o przeniesienie rachunku płatniczego wszczętych przed wejściem w życie niniejszej ustawy przepisów art. 59ih–59iq nie stosuje się.

Art. 8 projektu stanowią przepisy mające zastosowanie na wypadek, gdyby nie istniała żadna strona internetowa porównująca oferty dostawców prowadzących rachunki płatnicze zgodnie z wymogami stawianymi dyrektywą. W takiej sytuacji obowiązek porównania ofert dostawców przeszedłby na Komisję Nadzoru Finansowego.

Przepis ten ma zapewnić istnienie przynajmniej jednej porównywarki działającej zgodnie z przepisami dyrektywy w przypadku, gdyby żaden podmiot prywatny nie funkcjonował na rynku.

Art. 9 projektu jest przepisem przejściowym odnoszącym się do terminu wejścia w życie zarządzenia Prezesa Narodowego Banku Polskiego w sprawie sposobu przeprowadzenia rozliczeń międzybankowych i rozrachunków międzybankowych, na wypadek gdyby wejście w życie ww. zarządzenia w dniu wejścia w życie przedmiotowej ustawy nie było możliwe.

Zgodnie z **art. 10 projektu**, ustawa wejdzie w życie po upływie 3 miesięcy od dnia jej ogłoszenia. W przypadku przepisów dotyczących numerowania niebankowych dostawców usług płatniczych i numerowania ich rachunków płatniczych, wejdą one w życie z dniem 1 listopada 2016 r. Termin ten wynika z obowiązku nałożonego na dostawców uczestniczących w systemach płatności, zapisanego w rozporządzeniu 260/2012 w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty dokonywanych w euro. Powyższe uzasadnia odstępianie od wynikającej z postanowień uchwały nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednolicenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205) zasady ustalania na dzień 1 stycznia albo dzień 1 czerwca daty wejścia w życie przepisów określających warunki prowadzenia działalności gospodarczej.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), dlatego też projekt nie podlega procedurze notyfikacji.

Regulacja mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady Nr 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, s. 42). W związku z tym projekt zostanie przekazany do Europejskiego Banku Centralnego w celu uzyskania opinii/stanowiska EBC.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.) projekt został zamieszczony w Wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, w związku z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979, z późn. zm.), projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w ww. trybie.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Nowak, Podsekretarz Stanu Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Magdalena.Tomczyk@mf.gov.pl tel. 694-45-02	Data sporządzenia 29 kwietnia 2016 r. Źródło: Prawo UE – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego Nr w Wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów: UC18
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt ustawy wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (dyrektywa 2014/92/UE).

Uchwalenie tej dyrektywy wynika z potrzeby dalszej rozbudowy rynku wewnętrznego w zakresie usług płatniczych. Mimo harmonizacji przepisów dotyczących usług płatniczych wskutek przyjęcia dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE, w pewnym zakresie nadal mamy do czynienia z fragmentaryzacją krajowych ram prawnych, m.in. w zakresie przepisów dotyczących rachunków płatniczych, w tym porównywalności opłat. Stan ten powoduje utrzymywanie się barier uniemożliwiających rozbudowę rynku wewnętrznego w tym obszarze. Może to zniechęcać zarówno dostawców usług płatniczych do świadczenia usług płatniczych w państwach członkowskich innych niż państwa macierzyste, jak i konsumentów do korzystania z możliwości korzystania z płatności bezgotówkowych transgranicznie, np. w związku z obawami związanymi z otwarciem rachunku płatniczego za granicą.

Badania wykazują, że istnieją konsumenci, którzy byliby zainteresowani otwarciem rachunku płatniczego, jednak ograniczenie stanowi potencjalna odmowa ze strony dostawców czy też brak odpowiednich ofert. Dotyczy to przede wszystkim konsumentów z niższych warstw społecznych. Stwierdzono tym samym, że potencjalny popyt na usługi płatnicze nie jest w pełni wykorzystywany. W związku z tym uznano za zasadne wdrożenie rozwiązań dotyczących przejrzystości i porównywalności opłat pobieranych od konsumentów w odniesieniu do ich rachunków płatniczych prowadzonych w Unii Europejskiej, przenoszenia rachunków płatniczych, ułatwiania konsumentom otwierania rachunków płatniczych za granicą i dostępu do podstawowego rachunku płatniczego, dążąc do uzyskania w pełni zintegrowanego rynku na poziomie unijnym.

Ponadto projekt zakłada wprowadzenie uprawnienia dla NBP do nadawania numerów rozliczeniowych niebankowym dostawcom usług płatniczych, na potrzeby numeracji w standardzie obowiązującym dla bankowych dostawców (w standardzie IBAN). Wraz z implementacją dyrektywy PSD do polskiego porządku prawnego poza bankami i spółdzielczymi kasami oszczędnościowo-kredytowymi rachunki płatnicze mogą prowadzić np. instytucje płatnicze. Polskie prawo nie reguluje sposobu nadawania numerów rozliczeniowych (na potrzeby numerowania prowadzonych rachunków płatniczych w standardzie IBAN/NRB) niebankowym dostawcom usług płatniczych, co powoduje, że są oni pod tym kątem dyskryminowani. Przyznanie niebankowym dostawcom możliwości ubiegania się o numer rozliczeniowy pozwoli na stosowanie numeracji rachunków zgodnie z unijnym standardem numeracji rachunków płatniczych (IBAN). Proponuje się, aby organem odpowiedzialnym za nadawanie numerów niebankowym dostawcom był Narodowy Bank Polski. Szczegółowy tryb nadawania numerów rozliczeniowych i zasady, na jakich niebankowi dostawcy powinni numerować prowadzone rachunki płatnicze, aby spełnić wymóg numeracji zgodnej ze standardem IBAN, zostaną określone w rozporządzeniu wydanym przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych. Efektem proponowanych przepisów będzie ułatwienie niebankowym dostawcom realizacji wymogu identyfikowania rachunków za pomocą numeru w standardzie IBAN, czy to wynikającego z przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (rozporządzenie 260/2012), czy z wymogów systemów płatności.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Transpozycja dyrektywy 2014/92/UE w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873 i 1916).

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Proces implementacji dyrektywy trwa w państwach członkowskich.

Natomiast w odniesieniu do przepisów dotyczących numerowania niebankowych dostawców w 16 państwach członkowskich Unii Europejskiej zagadnieniami związanymi z numerowaniem dostawców usług płatniczych oraz numerowaniem rachunków płatniczych w głównej mierze zajmują się banki centralne, w 4 państwach członkowskich – zrzeszenia banków, a w kolejnych 4 – podmioty niezależne (SWIFT czy izby rozliczeniowe). Aktualnie w 19 państwach członkowskich numerowanie niebankowych dostawców usług płatniczych, takich jak instytucje płatnicze i instytucje pieniądza elektronicznego, odbywa się na analogicznych zasadach, jakie obowiązują w tych państwach dla banków.

Przepisy prawne obowiązujące w Czechach (Decree of 7 June 2011 on the rules for the creation of account numbers for making payments) nawiązują do rozporządzenia 260/2012, regulując zasady numerowania rachunków płatniczych na potrzeby numeracji w standardzie IBAN. Obowiązują one w stosunku do wszystkich dostawców usług płatniczych. Bank centralny nadaje numery i prowadzi ich wykaz publicznie dostępny.

W Hiszpanii brak jest odpowiednich regulacji, jednak niebankowym dostawcom przypisane są kody identyfikacyjne (odpowiednik numeru rozliczeniowego), dzięki czemu numerowanie rachunków płatniczych przez nich prowadzonych, w standardzie IBAN, z wykorzystaniem tych kodów, byłoby możliwe.

Na Słowacji obowiązuje dekret banku centralnego (Decree No 8/2009 stipulating the structure of the domestic bank account number, structure of international bank account number (IBAN) and disclosure procedure of the list of identification codes), który znajduje zastosowanie dla wszystkich dostawców usług płatniczych. Zgodnie z tym aktem bank centralny Słowacji przyznaje, na pisemny wniosek, kod identyfikacyjny dla dostawcy usług płatniczych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Dostawcy usług płatniczych prowadzący rachunki płatnicze (w tym krajowe instytucje płatnicze, banki, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe)	– banki w formie spółek akcyjnych – 38 – banki spółdzielcze – 570 – oddziały instytucji kredytowych i banków zagranicznych – 17 – spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe – 53 – krajowe instytucje płatnicze uprawnione do świadczenia usługi prowadzenia rachunku płatniczego – 17	Rejestr KNF	– wypełnianie obowiązków informacyjnych w zakresie opłat związanych z prowadzeniem rachunków płatniczych dla konsumentów – obowiązki w zakresie świadczenia usługi przeniesienia rachunku płatniczego konsumenta do innego dostawcy
Banki, oddziały banków zagranicznych, oddziały instytucji kredytowych, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe	– banki w formie spółek akcyjnych – 38 – banki spółdzielcze – 570 – oddziały instytucji kredytowych i banków zagranicznych – 17 – spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe – 53	Rejestr KNF	– zapewnianie konsumentom niedyskryminacyjnej możliwości otwarcia podstawowego rachunku płatniczego
KNF	1		– zapewnianie stosowania i wykonywania przepisów ustawy w ramach posiadanych uprawnień – publikowanie wykazu najbardziej reprezentatywnych usług powiązanych z rachunkiem

			płatniczym – pełnienie funkcji punktu kontaktowego jako podmiotu współpracującego z organami innych państw członkowskich m.in. w zakresie wymiany informacji – prowadzenie wykazu stron internetowych porównujących oferty rachunków płatniczych zgodnie ze wskazaniami unijnymi – prowadzenie strony porównującej oferty dostawców prowadzących rachunki płatnicze w przypadku braku co najmniej jednej strony internetowej prywatnej porównującej oferty rachunków płatniczych zgodnie ze wskazaniami unijnymi
Podmioty prowadzące strony internetowe porównujące usługi prowadzenia rachunków płatniczych	nieokreślona	Brak	– ocena, czy porównanie następuje zgodnie ze wskazaniami unijnymi, w przypadku odpowiedzi pozytywnej – zamieszczenie stosownego oświadczenia oraz zgłoszenie powyższego do Prezesa UOKiK.
Konsumenci korzystający z rachunków płatniczych lub chcący korzystać z rachunków płatniczych	nieokreślona	Nie dotyczy	– ułatwianie otwierania rachunków płatniczych za granicą oraz przenoszenia rachunków płatniczych między dostawcami – zapewnienie przejrzystej informacji o opłatach pobieranych w zw. z prowadzeniem rachunków płatniczych (w tym za pośrednictwem strony internetowej zawierającej zestawienie pobieranych przez dostawców opłat) – zapewnienie niedyskryminacyjnego dostępu do podstawowego rachunku płatniczego
NBP	1	Nie dotyczy	– nadawanie numerów rozliczeniowych niebankowym dostawcom usług płatniczych
Niebankowi dostawcy usług płatniczych prowadzący rachunki płatnicze	– spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe – 53 – krajowe instytucje płatnicze uprawnione	Rejestr KNF	– możliwość wystąpienia o nadanie numeru rozliczeniowego na potrzeby numerowania rachunków płatniczych w standardzie

	do świadczenia usługi prowadzenia rachunku płatniczego – 17		IBAN
--	--	--	------

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt został przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania – proces ten objął Komisję Nadzoru Finansowego, Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Narodowy Bank Polski, Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową, Krajowy Związek Banków Spółdzielczych, Związek Banków Polskich, Polską Organizację Niebankowych Instytucji Płatności, Poczta Polska SA, podmioty oferujące porównywariki internetowe.

W wyniku konsultacji zmodyfikowano m.in. zasady funkcjonowania porównywarek internetowych w kierunku złagodzenia zakresu wpływu na te podmioty przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Przyjęty w wyniku konsultacji finalny kształt przepisów w obszarze rachunku podstawowego zobowiązuje dostawców usług płatniczych do wprowadzenia do oferty usługi rachunku podstawowego, świadczonej dla konsumentów nieposiadających innego rachunku płatniczego. Konsument, w ramach dostępu do rachunku podstawowego, będzie mógł wykonywać jedynie podstawowe transakcje płatnicze, takie jak wpłata i wypłata, polecenie przelewu czy polecenie zapłaty. Z rachunkiem podstawowym nie będą mogły być powiązane żadne produkty kredytowe. Przedmiotowy projekt przewiduje także wprowadzenie miesięcznego limitu 15 bezpłatnych transakcji (przelewów). Po jego przekroczeniu dostawca usług płatniczych będzie mógł pobierać od konsumenta opłatę za realizację transakcji polecenia przelewu. Opłata ta nie będzie mogła być jednak wyższa niż najczęściej pobierana opłata za taką samą usługę powiązaną z jakimkolwiek innym rachunkiem płatniczym prowadzonym przez dostawcę. Wprowadzenie uproszczonego, a zarazem co do zasady bezpłatnego rachunku płatniczego o nieskomplikowanym i przejrzystym charakterze może stanowić atrakcyjną ofertę dla osób nieubankowionych oraz zachętę do włączenia finansowego, którego pierwszym etapem jest posiadanie rachunku płatniczego.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)		Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
		0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem													
budżet państwa		Dochody z kar pieniężnych nakładanych na dostawców usług płatniczych niewypełniających obowiązków nałożonych przepisami ustawy.											
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Wydatki ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Saldo ogółem													
budżet państwa													
JST													
pozostałe jednostki (oddzielnie)													
Źródła finansowania		Projekt może spowodować skutki finansowe dla sektora finansów publicznych. Ewentualne dochody budżetu państwa mogą pochodzić z kar pieniężnych nakładanych na dostawców usług płatniczych niewypełniających obowiązków nałożonych ustawą: obowiązku udostępniania usługi przenoszenia rachunku oraz obowiązku świadczenia usługi rachunku podstawowego.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		1. W zakresie ewentualnego wzrostu dochodów budżetu państwa z tytułu kar pieniężnych oszacowanie ich wysokości nie jest możliwe na tym etapie. Pożądane jest, aby dostawcy nie naruszali obowiązków nałożonych przez ustawę, a w konsekwencji, aby żadne kary pieniężne nie były nakładane. Maksymalna kara nakładana na dostawcę będzie mogła wynosić 1 000 000 zł. 2. Projektowane przepisy nakładają zadania na Komisję Nadzoru Finansowego. Projektowane przepisy nakładają na KNF nowe zadania, m.in. prowadzenie rejestru podmiotów prowadzących strony internetowe porównujące oferty dostawców usług płatniczych											

	prowadzących rachunki płatnicze. Zadania nałożone na KNF powinny być realizowane w ramach obecnych zasobów kadrowych Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego. Komisja Nadzoru Finansowego jest organem, który odpowiada za nadzór ostrożnościowy nad dostawcami usług płatniczych, co oznacza, iż zapewnia on egzekwowanie przepisów ustawy o usługach płatniczych przez dostawców usług płatniczych. Projektowane przepisy wprowadzają jedynie kilka nowych zadań, których charakter nie wykracza w znaczący sposób poza zadania realizowane obecnie przez KNF. W odniesieniu do wpływu projektowanych przepisów na Narodowy Bank Polski pod kątem ewentualnych kosztów związanych z nadawaniem numerów rozliczeniowych niebankowym dostawcom usług płatniczych zakłada realizację przewidzianych w tym zakresie zadań NBP w ramach posiadanych zasobów kadrowych i finansowych. Jednocześnie nie przewiduje się zwiększenia wydatków ani zmniejszenia dochodów budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego w związku z nadaniem Narodowemu Bankowi Polskiemu obowiązków w zakresie nadawania dostawcom usług płatniczych prowadzącym rachunki płatnicze, innym niż banki, numerów rozliczeniowych. Nowe zadania będą realizowane w ramach dotychczasowych zasobów kadrowych (oraz środków przeznaczonych przez ww. jednostki na wynagrodzenia wraz z pochodnymi) i w ramach limitu wydatków określonego corocznie w ustawie budżetowej we właściwych częściach budżetowych, bez konieczności wyasygnowania środków ponad limit dysponenta.
--	---

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Przewiduje się brak negatywnego wpływu na sytuację finansową podmiotów objętych obowiązkami ustawowymi w tym zakresie (dostawców prowadzących rachunki płatnicze).						
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Ujednolicenie przepisów w zakresie rachunków płatniczych w ramach Unii Europejskiej ułatwi dostawcom prowadzenie działalności za granicą.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projektowane rozwiązania powinny wpłynąć pozytywnie na tzw. ubankowanie społeczeństwa – ułatwienia w zakresie otwierania rachunków płatniczych przez konsumentów. Przepisy wprowadzają niedyskryminacyjny dostęp do podstawowego rachunku płatniczego (z którym związane byłyby zasadniczo niskie opłaty) i regulują przenoszenie rachunku między dostawcami. Rozwiązania dotyczące porównywalności i przejrzystości w zakresie stosowanych opłat w związku z rachunkami płatniczymi powinny się przełożyć na większą świadomość w zakresie decyzji o wyborze dostawcy usług płatniczych prowadzącego rachunek płatniczy. Ustanowienie co do zasady bezpłatnego rachunku podstawowego mogłoby grozić masowym przechodzeniem przez dotychczasowych użytkowników rachunków płatniczych na rachunek podstawowy. Chronić przed tym mają przepisy, zgodnie z którymi ograniczono funkcjonalność rachunku podstawowego do usług całkowicie podstawowych (w tym wyłączenie wszelkich produktów kredytowych, ograniczenie liczby bezpłatnych przelewów, a także bezpłatność oferowana tylko w zakresie transakcji krajowych).						
Niemierzalne	Nie dotyczy.							

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Przewiduje się brak negatywnego wpływu na sytuację finansową podmiotów objętych obowiązkami ustawowymi (dostawców prowadzących rachunki płatnicze dla konsumentów). W zakresie obowiązku nałożonego na banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe polegającego na prowadzeniu rachunków podstawowych zakłada się, iż koszty, jakie poniosą ci dostawcy z tytułu wprowadzenia tego produktu na rynek powinny zostać zrekompensowane przez korzyści z tytułu zwiększonej transakcyjności wynikającej z płacenia kartą płatniczą (wpływy z opłaty <i>interchange</i>), z tytułu przyjmowania depozytów, a także późniejszego korzystania przez nowych klientów z innych usług bankowych. Należy także zauważyć, że projekt przewiduje pewne szczegółowo wskazane przypadki opłat, które mogą pobierać dostawcy prowadzący rachunki podstawowe. Ponadto należy zauważyć, że na rynku funkcjonują już rachunki bezpłatne czy z minimalnymi opłatami, w związku z tym nie jest możliwe oszacowanie, jak duża liczba konsumentów skorzysta z rachunku podstawowego. Jeśli chodzi o obowiązki dotyczące przenoszenia rachunków płatniczych, stosowna infrastruktura istnieje obecnie, więc nakłady dostawców w tym zakresie będą ograniczone. W zakresie nowych obowiązków informacyjnych, zakłada się, że będą one stanowiły jedynie nieznaczne dopełnienie istniejących już obowiązków informacyjnych ciążących na dostawcach na podstawie ustawy o usługach płatniczych czy też ustawy o kredycie konsumenckim, stąd przewiduje się, że będą one realizowane w ramach już istniejących u dostawców środków finansowych i kadrowych przeznaczonych na cele informacyjne i marketingowe.	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
W zakresie obciążeń regulacyjnych, w tym obowiązków informacyjnych, projekt nakłada na dostawców obowiązek przekazywania konsumentom dokumentu dotyczącego opłat z tytułu usług związanych z rachunkiem płatniczym oraz zestawienie opłat.		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
9. Wpływ na rynek pracy		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Brak wpływu na pozostałe obszary.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Stosowanie nowych przepisów przez dostawców usług płatniczych pozwoli na wdrożenie zasad dotyczących przejrzystości i porównywalności opłat ponoszonych przez konsumentów korzystających z rachunków płatniczych, ułatwienia w zakresie zakładania rachunków płatniczych za granicą i przenoszenia rachunków płatniczych między dostawcami.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów regulacji będzie mogła nastąpić po upływie ok. 2 lat od wejścia w życie ustawy, z wykorzystaniem m.in. danych o liczbie skarg wnoszonych na dostawców usług płatniczych w związku z brakiem przejrzystości w zakresie opłat, liczbie przypadków otwarcia podstawowego rachunku płatniczego, liczbie przypadków dokonanego przeniesienia rachunku płatniczego między dostawcami.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

RAPORT Z KONSULTACJI
projektu ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw (UC 18)

1. Omówienie wyników przeprowadzanych konsultacji publicznych i opiniowania.

Lp.	Jednostka redakcyjna/ część projektu założeń projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
1.	KSKOK	Art. 1 pkt 3 = art. 4a ust. 1, ust. 3 i ust. 4.	Zgodnie z projektowanymi przepisami „Dostawcy prowadzący rachunki płatnicze i uczestniczący w systemach płatności nadają tym rachunkom unikatowy identyfikator (...), sposób nadawania unikatowych identyfikatorów rachunkom płatniczym określi w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP. Zgodnie z przepisem art. 9 ust. 2 projektu, art. 1 pkt 3 wchodzi w życie od 1 listopada 2016 r., co oznacza, że z tym dniem dostawcy będą mieli obowiązek nadawania prowadzonym rachunkom unikatowego identyfikatora. W chwili obecnej sposób nadawania tych numerów nie jest znany, nie został bowiem przekazany do konsultacji projekt rozporządzenia, o którym mowa w dodawanym do ustawy o usługach płatniczych art. 4a ust. 4 pkt 1. Nie jest też znany sposób nadawania numerów rozliczeniowych dostawcom prowadzącym rachunki płatnicze i uczestniczącym w systemach płatności, nie wiadomo również jaki będzie wpływ nadania numerów rozliczeniowych spółdzielczym kasom oszczędnościowo- kredytowym na strukturę unikatowego identyfikatora nadawanego rachunkom płatniczym prowadzonym przez kasy. Co za tym idzie - nie	Uwaga uwzględniona

			ma obecnie możliwości dokonania oceny zakresu i głębokości zmian, jakie będą musiały zostać wprowadzone w zakresie zasad numerowania rachunków prowadzonych przez spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, a także zmian, które będą niezbędne do wprowadzenia w związku ze zmianą tych zasad; tym samym nie można obecnie udzielić odpowiedzi na pytanie, czy termin przewidziany w projekcie na wdrożenie nowych zasad jest terminem realnym. Mając na względzie powyższe należy wskazać na potrzebę pilnego przekazania do konsultacji projektów rozporządzeń, o których mowa w dodawanym art. 4a ust. 4 ustawy o usługach płatniczych.	
2.	KSKOK	Art. 1 pkt 8 = art. 14g.	Zgodnie z projektowanym art. 14g „dostawcy usług płatniczych prowadzący rachunki płatnicze są obowiązani uwzględniać usługi zawarte w wykazie usług reprezentatywnych oraz stosować używane tam pojęcia na potrzeby realizacji obowiązków, o których mowa w art. 20a-20b oraz art. 32b-32d". Użyte w cytowanym przepisie sformułowanie „obowiązani są uwzględniać usługi zawarte w wykazie (...)” może nasuwać wątpliwości co do treści obowiązku dostawców, w szczególności, czy nie należy z tego sformułowania wywodzić obowiązku dostawcy świadczenia usług zawartych w wykazie usług reprezentatywnych, czy też przepis art. 14g należy rozumieć w ten sposób, że uwzględnienie usług zawartych w wykazie usług reprezentatywnych powinno nastąpić o tyle, o ile dostawca świadczy takie usługi. Dla uniknięcia podobnych wątpliwości proponujemy odpowiednie doprecyzowanie art. 14g.	Uwaga uwzględniona Uwzględnienie usług zawartych w wykazie usług reprezentatywnych powinno nastąpić o tyle, o ile dostawca świadczy takie usługi.
3.	KSKOK	Art. 1 pkt 10 = art. 29 ust. 7.	Zgodnie z projektowanym art. 29 ust. 7 ustawy o usługach płatniczych w przypadku, gdy zmiana dotyczy opłaty zawartej w wykazie reprezentatywnych opłat, dostawca przekazuje konsumentowi uaktualniony dokument dotyczący opłat, o którym mowa w art. 20a. Na tle tego przepisu powstaje wątpliwość co do tego, w jakim momencie powinno nastąpić przekazanie uaktualnionego dokumentu: czy dokument powinien być wysłany konsumentowi już po dokonaniu zmiany opłat, czy też zanim zmiana zostanie dokonana, to jest razem z propozycją zmiany opłat usług reprezentatywnych? Dla uniknięcia wskazanych wątpliwości pożądane byłoby	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że nie istnieje potrzeba wskazanego doprecyzowania. Przekazywanie dokumentu dotyczącego opłat zgodnie z art. 29 ust. 7 będzie następowało w ramach standardowej procedury przekazywania informacji o zmianach w umowach zawartych, zgodnie z art. 29 ust. 1.

			doprecyzowanie zapisu w taki sposób, aby w sposób jednoznaczny odzwierciedlał on intencje ustawodawcy. Należy też rozważyć, czy nałożenie tego obowiązku na dostawców znajduje dostateczne uzasadnienie w świetle regulacji Dyrektywy PAD.	
4.	KSKOK	art. 1 pkt 12 = art. 59ia ust. 3	Kasa Krajowa pragnie wskazać, że brak możliwości realizacji przez kasy poleceń zapłaty stawia kasy w niekorzystnej pozycji konkurencyjnej względem banków i w efekcie spowoduje, że zamierzony skutek w postaci zwiększenia mobilności konsumentów zostanie w znaczącym stopniu ograniczony. Także w zakresie rachunku podstawowego jego funkcjonalność w przypadku otwarcia takiego rachunku w SKOK będzie ograniczona w stosunku do funkcjonalności analogicznego rachunku w banku. Regulacja zaproponowana w dodawanym ust. 4 w art. 59ia nie rozwiązuje tych problemów. Dlatego Kasa Krajowa ponownie podnosi, że dla realizacji celów projektowanej ustawy kasy powinny mieć zapewnioną możliwość realizacji, w ramach prowadzonych rachunków płatniczych, także poleceń zapłaty.	Uwaga nieuwzględniona Nie istnieją prawne bariery nie pozwalające spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym oferowania usługi polecenia zapłaty.
5.	KSKOK	art. 1 pkt 12 = art. 59ic ust. 2	Zgodnie z projektowanym art. 59ic ust. 2 dostawca nie może uzależniać otwarcia podstawowego rachunku płatniczego od zawarcia innej umowy o świadczenie usług dodatkowych ani od zadeklarowania określonego poziomu wpływów na podstawowy rachunek płatniczy. Należy w tym miejscu wskazać na wątpliwość, jaka może powstać na tle tego uregulowania w sytuacji, gdy z wnioskiem o otwarcie podstawowego rachunku płatniczego do spółdzielczej kasy oszczędnościowo- kredytowej zwróci się konsument nie będący członkiem kasy. Warunkiem otwarcia takiego rachunku będzie w takim przypadku uprzednie nabycie członkostwa w kasie, co - zgodnie z postanowieniami statutów obowiązujących w niektórych kasach - związane jest z obowiązkiem zadeklarowania stałych miesięcznych wpływów na rachunek prowadzony przez kasę. W związku z powyższym proponujemy, aby w ust. 2 dodać zdanie drugie w brzmieniu: „Zakaz nie dotyczy obowiązków wynikających ze stosunku członkostwa między konsumentem a dostawcą.”.	Uwaga uwzględniona

6.	KSKOK	art. 1 pkt 12 = art. 59ie ust. 4 oraz art. 59im ust. 2	Zapis jest wadliwy, gdyż nadal odwołuje się do istnienia więzi, a nie stosunku członkostwa w Kasie. Z jego treści wynika, iż nie została uwzględniona uwaga nr 26 Kasy Krajowej w tabeli zestawienia uwag, chociaż z treści tabeli wynika, że MF miało tą zmianę uwzględnić. Ta sama sytuacja dotyczy propozycji treści art. 59im ust. 2. Należy zatem ponownie podnieść, że więź organizacyjna czy zawodowa, o której mowa w art. 10 ustawy o skok nie jest równoznaczna z posiadaniem członkostwa w Kasie, a zgodnie z art. 3 ustawy o skok, usługi rachunku mogą być świadczone przez SKOK tylko jej członkom. Wymóg istnienia więzi jest przesłanką uzyskania członkostwa, nie zaś otwarcia rachunku. Dodatkowo, zgodnie z art. 11 ustawy o skok statuty kas mogą przewidywać, że członkostwo w kasie trwa nadal, mimo ustania więzi o charakterze organizacyjnym czy zawodowym, w związku z czym członkiem kasy może być osoba, w przypadku której więź z art. 10 ustawy o skok ustała. W ocenie Kasy Krajowej okolicznością, która powinna być weryfikowana przez dostawcę będącego spółdzielczą kasą oszczędnościowo-kredytową jest wyłącznie posiadanie przez użytkownika członkostwa w danej kasie. W związku z powyższym proponujemy, aby art. 59im ust. 4 otrzymał brzmienie: „4. W przypadku dostawcy, o którym mowa w art. 4 pkt 9, termin wskazany w ust. 3 biegnie od dnia pozytywnej weryfikacji bycia członkiem dostawcy”. Odnosnie oraz art. 59im ust. 2 proponujemy aby otrzymał on brzmienie: „2. Jeżeli dostawca przyjmujący jest podmiotem, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, dokonuje weryfikacji członkostwa konsumenta u tego dostawcy; w takim przypadku termin określony w ust. 1 biegnie od dnia dokonania pozytywnej weryfikacji członkostwa.”.	Uwaga uwzględniona
7.	KSKOK	art. 1 pkt 12 = art. 59ie ust. 5 zd. pierwsze	Proponujemy aby przepis art. 59ie ust. 5 zd. pierwsze otrzymał brzmienie: „Dostawca zapewnia konsumentowi możliwość wykonywania operacji, o których mowa w art. 59ia ust. 3 [w projekcie jest	Uwaga nieuwzględniona Art. 17 ust. 7 dyrektywy PAD mówi o konieczności zapewnienia

			błędne odniesienie do ust. 2-uwaga KSKOK], w swoich placówkach lub za pośrednictwem środków elektronicznego dostępu do rachunku, o ile rachunek posiada taki dostęp a umowa rachunku przewiduje świadczenie takiej usługi za pośrednictwem elektronicznego dostępu."	elektronicznego dostępu do rachunku gdy on jest dostępny u danego dostawcy
8.	KSKOK	art. 1 pkt 12 = art. 59in ust. 1 pkt 2	Projekt przewiduje, że w przypadku przeniesienia rachunku do dostawcy z innego państwa członkowskiego, dostawca przekazujący zobowiązany będzie do przekazania środków pieniężnych do tego nowego dostawcy. Oznacza to konieczność wykonania przelewu za granicę, podczas gdy Narodowy Bank Polski prowadzący rachunek Kasy Krajowej dla celów przeprowadzania rozliczeń, o których mowa w art. 3 ustawy o skok nie udostępnia kasom możliwości wykonania takiej operacji. Zobowiązanie kas w drodze ustawy do wykonywania tych operacji przy jednoczesnym utrzymaniu obecnych ograniczeń funkcjonalności rachunku Kasy Krajowej prowadzonego dla celów przeprowadzania rozliczeń członków kas spowoduje wprowadzenie monopolu bankowego w zakresie umożliwiania kasom przeprowadzania takich operacji, gdyż ich realizacja wymagać będzie zawierania przez kasy umów z bankami komercyjnymi.	Uwaga nieuwzględniona Nie istnieją prawne bariery, aby spółdzielcze kasy wykonywały przelewy za granicę, a jednocześnie wydaje się, że dyrektywa PAD nie pozwala by stosować odstępstwa od stosowania tego przepisu dla pewnej kategorii dostawców.
9.	NBP	Ad art. 1 pkt 2 lit. c = art. 2 pkt 17a - definicja numeru rozliczeniowego	Proponujemy, aby sformułowanie „...uczestniczącego w systemie płatności...” zastąpić określeniem „...uczestniczącego w systemach płatności...”. Takie brzmienie zostało przedstawione w propozycji zapisów do projektu ustawy zmieniającej ustawę o usługach płatniczych, przekazanych do Ministerstwa Finansów w piśmie NBP z dnia 5 listopada 2013 r., znak: DSP-WNS-EB-073-03-2932/13. Jednocześnie sugerujemy stosować jednolicie w całym projekcie ustawy odpowiednio odmienione terminy „systemach płatności”.	Uwaga uwzględniona
10.	NBP	Ad art. 1 pkt 2 lit. e = art. 2 pkt 23a	Biorąc pod uwagę obecny kształt ustawy, wydaje się, że bardziej zasadnym byłoby dodanie definicji polecenia przelewu w art. 3 ustawy jako nowy ust. 4 (gdzie ust. 2 i 3 zawierają definicje, odpowiednio, usługi polecenia zapłaty i usługi przekazu pieniężnego).	Uwaga uwzględniona

11.	NBP	Ad art. 1 pkt 5 = art. 6 pkt 7 lit. g	Wydaje się, że proponowana część końcowa tego przepisu powinna odsyłać do przepisów art. 14f-14i (zamiast art. 14e-14h), gdyż wyjątkowe stosowanie przepisów ustawy do usług opisanych w art. 6 pkt 7 powinno dotyczyć przepisów odnoszących się do usług powiązanych z rachunkiem płatniczym.	Uwaga uwzględniona
12.	NBP	Ad art. 1 pkt 8 = art. 14e-14j	Wydaje się, że właściwe jest dodanie również art. 32e w miejscach, gdzie jest mowa o wykonywaniu zadań przez KNF.	Uwaga uwzględniona
13.	NBP	art. 1 pkt 8 = art. 14h ust. 1 pkt 9	Projektowany art. 14h ust. 1 pkt 9 nakłada na operatora strony internetowej porównującego oferty dostawców prowadzących rachunki płatnicze obowiązek zamieszczenia na tej stronie internetowej oświadczenia wskazującego, „że jest podmiotem porównującym oferty dostawcy usług płatniczych prowadzących rachunki płatnicze zgodnie z wymogami zawartymi w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE...”, oraz poinformowania o tym Prezesa UOKiK. Zacytowana część tego przepisu powinna zostać przeredagowana, ponieważ użyte w niej dopełnienie znajduje się w niewłaściwym miejscu i nie jest zachowany związek zgody. Zgodnie z literalnym brzmieniem tego przepisu operator strony internetowej miałby bowiem obowiązek złożyć oświadczenie, że prowadzi on porównywarke ofert dostawców usług płatniczych, którzy oferują rachunki płatnicze zgodnie z wymogami dyrektywy PAD. Naszym zdaniem oświadczenie to powinno natomiast dotyczyć spełniania przez stronę internetową wymogów określonych w projektowanej ustawie (w art. 14h ust. 1). Ponadto pragniemy zauważyć, że w opiniowanym projekcie wprowadzono, dodatkowe względem art. 7 ust 3 dyrektywy PAD, kryteria dla stron porównujących oferty dostawców usług płatniczych (tj. liczbę i lokalizację bankomatów należących do dostawcy oraz liczbę i lokalizację placówek znajdujących się na terenie Polski). W związku z tym w opinii NBP bardziej właściwe wydaje się odwołanie w tym przepisie do wymogów określonych w projektowanym art. 14h ust. 1, a nie do dyrektywy PAD. Sugerujemy zatem, aby w art. 14h ust. 1 pkt 9 zapisać: „jest prowadzona przez podmiot niezależny od dostawców.”	Uwaga uwzględniona

			Natomiast dalsza część dotychczasowego punktu 9 powinna zaczynać się w nowej linii i mieć następujące brzmienie: „– zamieszcza na tej stronie internetowej oświadczenie, że jest podmiotem porównującym oferty dostawców prowadzących rachunki płatnicze, a prowadzona przez niego strona internetowa spełnia wymogi określone w art. 14h ust. 1 ustawy, oraz informuje o tym Prezesa UOKiK, przekazując opis tej działalności”. Taki układ redakcyjny poprawi przejrzystość projektowanego przepisu.	
14.	NBP	art. 1 pkt 8 = art. 14i	W projektowanym art. 14i wprowadzono następujące dopełnienie: „które poinformowały go o tym, że są podmiotami porównującymi oferty dostawcy usług płatniczych prowadzących rachunki płatnicze zgodnie z wymogami zawartymi w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego”. W opinii NBP dopełnienie to wydaje się nadmiarowe. Z projektowanego art. 14h ust. 1 ustawy o usługach płatniczych, do którego wprowadzono odwołanie w proponowanym art. 14i, wynika bowiem, że podmiot porównujący oferty dostawców usług płatniczych prowadzących rachunki płatnicze musi zamieścić odpowiednie oświadczenie i poinformować o tym Prezesa UOKiK. W związku z tym proponujemy usunięcie tego dopełnienia.	Uwaga uwzględniona
15.	NBP	Ad art. 1 pkt 9 = art. 20a	W art. 20a ust. 1 proponujemy zapisać, że chodzi o dostawcę świadczącego usługę prowadzenia rachunku płatniczego, gdyż obowiązek opracowania dokumentu dotyczącego opłat obowiązuje tylko takich dostawców.	Uwaga uwzględniona
16.	NBP	Ad art. 1 pkt 11 = art. 32b	W art. 32b ust. 1 sugerujemy zastąpienie występującego dwukrotnie w tym przepisie pojęcia „kredyt w rachunku bieżącym”, terminem „kredyt w rachunku płatniczym” (którego definicja zawarta jest w proponowanym art. 1 pkt 16b).	Uwaga uwzględniona
17.	NBP	Ad art. 1 pkt 12 = art. 59ic ust. 2)	Proponujemy modyfikację końcowego brzmienia zdania na: „(...) zadeklarowania określonej kwoty wpływu środków pieniężnych na podstawowy rachunek płatniczy”.	Uwaga uwzględniona

18.	NBP	Ad art. 1 pkt 12 = art. 59ic ust. 5 pkt 2	Sugerujemy, aby jako dodatkową podstawę odrzucenia wniosku o zawarcie umowy rachunku podstawowego wskazać sytuację, w której konsument nie spełnia kryteriów uzyskania członkostwa w kasie oszczędnościowo-kredytowej, będącej dostawcą, do którego kieruje on wniosek o zawarcie takiej umowy.	Uwaga uwzględniona
19.	NBP	Ad art. 1 pkt 12 = art. 59e	Wbrew treści uzasadnienia (str. 8) w projekcie nie uwzględniono zmiany do art. 59e. Zmiana ta miała na celu potwierdzenie zamkniętego katalogu przesłanek umożliwiających odmowę przyjęcia przez akceptanta zapłaty instrumentem płatniczym.	Uwaga uwzględniona
20.	NBP	Ad art. 1 pkt 12 = art. 59ie ust. 2)	Z uzasadnienia do projektu opiniowanej ustawy wynika, że intencją projektodawcy jest, aby po przekroczeniu limitu 10 bezpłatnych poleceń przelewu (obejmujących także zlecenia stałe) dostawca mógł pobierać od konsumenta opłatę za realizację kolejnych przelewów. Zgodnie z zaproponowanym brzmieniem tego przepisu dostawca usług płatniczych mógłby pobierać opłaty za realizację polecenia przelewu lub zlecenia stałego „po przekroczeniu liczby 10 transakcji krajowych wykonanych w ciągu miesiąca”. Naszym zdaniem przepis ten powinien być doprecyzowany, ponieważ użyty w nim termin „transakcje krajowe” jest niejasny. Istnieje bowiem ryzyko, że pojęcie to może być przez dostawców usług płatniczych interpretowane jako „krajowe transakcje płatnicze”, które zgodnie z art. 2 pkt 16a i 29 ustawy o usługach płatniczych obejmują wpłaty, transfer i wypłaty środków pieniężnych na terenie Polski. W związku z tym proponujemy następujące brzmienie pierwszego zdania tego ustępu: „Dostawca może pobierać opłaty za świadczenie usług udostępnianych w ramach rachunku podstawowego, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. c, po wykonaniu na rzecz konsumenta 10 takich usług w ciągu miesiąca”.	Uwaga uwzględniona

221	NBP	Ad art. 1 pkt 12 = art. 59ie ust. 4	Proponujemy, aby zamiast wyrazu „...pobierać...” użyć wyrazu „...pobrać...”, gdyż opłata za wydanie karty płatniczej jest opłatą jednorazową.	Uwaga uwzględniona
22.	NBP	Ad art. 1 pkt 12 = art. 59if ust. 3)	W zdaniu pierwszym tego przepisu błędnie wskazano odwołanie do ust. 2 pkt 4. Zgodnie z brzmieniem dyrektywy (art. 19 ust. 4) przypadek wskazany w ust. 2 pkt 4 (podanie nieprawdziwych informacji) powinien skutkować wypowiedzeniem umowy ze skutkiem natychmiastowym. W związku z tym sugerujemy, aby w zdaniu pierwszym usunąć odesłanie do ust. 2 pkt 4 i zawrzeć je w zdaniu drugim (obok odesłania do ust. 2 pkt 1).	Uwaga uwzględniona
23.	NBP	Ad art. 1 pkt 12 = art. 59if	W związku z koniecznością implementacji art. 19 ust. 5 dyrektywy proponujemy dodanie np. do art. 59if po ust. 3 ustępu 4 w przykładowym brzmieniu: „4. W powiadomieniu, o którym mowa w ust. 3 dostawca wskazuje tryb składania przez konsumenta odwołania od decyzji o rozwiązaniu umowy oraz informuje go o pozasądowych procedurach rozstrzygania sporów, w tym wskazuje właściwe sądy polubowne.”	Uwaga uwzględniona
24.	NBP	Ad art. 1 pkt 12 = art. 59im ust. 1 pkt 5	Zdaniem NBP błędnie wskazano w tym przepisie, że przekazywane środki pieniężne pozostają u dostawcy przyjmującego, a nie u przekazującego. W związku z tym proponujemy zmodyfikować brzmienie tego przepisu na następujące: „5) przekazania środków pieniężnych pozostających na rachunku płatniczym prowadzonym przez dostawcę przekazującego w dniu wskazanym przez konsumenta w upoważnieniu, o którym mowa w art. 59il ust. 2.”	Uwaga uwzględniona
25.	NBP	Ad art. 1 pkt 12 = art. 59in ust. 1 pkt 2	Wydaje się, że przepis ten nie powinien posługiwać się zwrotem „dostawca przyjmujący”, a np. na wzór dyrektywy 2014/92/UE wyrażeniem „nowy dostawca usług płatniczych” (jak w ust. 1 pkt 1 projektu). Zdaniem NBP terminy „dostawca przyjmujący” i „dostawca przekazujący” powinny być ściśle dedykowane procedurze przeniesienia rachunku między dostawcami prowadzącymi rachunki na terytorium RP.	Uwaga uwzględniona

26.	NBP	Ad art. 1 pkt 12 = art. 59io ust. 2	W celu zapewnienia zgodności z dyrektywą 2014/92/UE (art. 12 ust. 4) proponujemy następujące brzmienie ust. 2: „2. Oplaty pobierane od konsumenta przez dostawcę przekazującego lub dostawcę przyjmującego za inne niż przekazywanie informacji czynności, o których mowa w ust. 1 oraz w art. 59im ust. 1 pkt 1 i 2, wykonywane zgodnie z art. 59il-59im nie mogą być wyższe niż rzeczywiste koszty ponoszone przez danego dostawcę z tytułu wykonanych czynności.”.	Uwaga uwzględniona
27.	NBP	Ad art. 3 (dotyczy art. 68 ustawy Prawo bankowe)	Uprzejmie informujemy, że na podstawie delegacji ze zmienionego art. 68 pkt 1 ustawy Prawo bankowe zostanie wprowadzone zarządzenie Prezesa Narodowego Banku Polskiego w sprawie sposobu przeprowadzania rozliczeń międzybankowych i rozrachunków międzybankowych. Należy podkreślić, że projekt przedmiotowego zarządzenia wymaga przeprowadzenia konsultacji z wieloma podmiotami w kraju, ale także przeprowadzenia konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym w trybie decyzji Rady 98/415/WE z dnia 10 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. U. L. 189 3.7.1998, str. 42). Zgodnie z art. 3 ww. decyzji Rady państwa członkowskie przygotowując przepisy prawne mogą, jeżeli uznają to za konieczne, wyznaczyć EBC limit czasu na przedstawienie jego opinii. Limit ten nie może być jednak krótszy niż jeden miesiąc od dnia, w którym Prezes EBC otrzyma zawiadomienie na ten temat. EBC może również wymagać, w odpowiednim czasie, przedłużenia limitu o dodatkowy okres (do czterech tygodni). W związku z powyższym konsultacje z EBC mogą trwać około 2 miesiące. Mając to na uwadze, proponujemy dodanie w projekcie przepisu przejściowego odnoszącego się do wejścia w życie ww. zarządzenia na wypadek, gdyby okres ww. konsultacji uległ przedłużeniu i wejście w życie przepisów nowego zarządzenia w dniu wejścia w życie przedmiotowej ustawy nie było możliwe. Proponujemy, aby przepis taki otrzymał brzmienie analogiczne jak zaproponowane w przesłanym do Państwa piśmie w tej sprawie z dnia 24 czerwca 2015 r., tj. „Dotychczasowe przepisy wydane na podstawie art. 68 pkt 1	Uwaga uwzględniona

			ustawy, o której mowa w art. 3, zachowają moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wydanych na podstawie art. 68 pkt 1 tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.” Ponadto, NBP podtrzymuje propozycję przedstawioną Ministerstwu Finansów w piśmie z dnia 17 lutego 2016 r., znak: DSP-WNS-KŚ-0240-01-406/2016, dotyczącą uregulowania kwestii sposobu i zasad numerowania rachunków płatniczych prowadzonych przez niebankowych dostawców usług płatniczych z zachowaniem zasady braku obligatoryjności numerowania rachunków płatniczych w standardzie IBAN.	
28.	KNF		Na wstępie należy wyjaśnić, iż przytoczone w niniejszym piśmie przepisy prawa bez określenia aktu prawnego, z którego pochodzą, dotyczą postulowanego w projekcie brzmienia przepisów ustawy o usługach płatniczych. Dodatkowo w przekazanym projekcie w szeregu przypadków poszczególne jednostki redakcyjne powinny zaczynać się od akapitu, np. art. 14f ust. 6, art. 59ic	Nie wymaga odniesienia
29.	KNF	art. 1 ust. 1	Wadliwe z punktu widzenia zasad techniki legislacyjnej wydaje się rozwiązanie przyjęte w art. 1 ust. 1 projektu, polegające na dodaniu w tej jednostce redakcyjnej pkt 3 i 4 po pkt 2, bowiem w aktualnym tekście ustawy po pkt 2 następuje pkt 2a, istnieje również punkt 3 (tym samym, jak się wydaje, proponowane zmiany powinny zostać zamieszczone w kolejnych punktach). Jednocześnie nie uwzględniono wcześniej zgłaszanej uwagi KNF dotyczącej faktu, że przeniesienie rachunku nie stanowi usługi płatniczej (zob. zmieniany art. 14), a zatem wskazanie, że ustawa określa „dostęp konsumentów do podstawowego rachunku płatniczego” oraz „zasady przenoszenia rachunków płatniczych” powinno stanowić odrębne jednostki redakcyjne art. 1.	Uwaga uwzględniona
30.	KNF	art. 2 pkt 24a	Poważne wątpliwości budzi wprowadzona w projekcie treść art. 2 pkt 24a w zakresie definicji przekroczenia salda na rachunku. Dotychczas pojęcie to było uregulowane w ustawie	Uwaga uwzględniona/nieaktualna

		o kredycie konsumenckim. W projekcie pojęcie przekroczenia rozszerzono na wszystkie rachunki płatnicze i uzależniono je od akceptacji dostawcy. Nie jest jasny cel rozszerzenia tego pojęcia na wszystkie kategorie rachunków płatniczych. Dodatkowo można zakładać, iż większość dostawców będzie zamieszczać we wzorcach umów stosowne postanowienia, regulujące możliwość przekraczania salda na rachunku. Jak się wydaje, należy maksymalnie ograniczać możliwość przekraczania salda na rachunku. Wymaga podkreślenia, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy o kredycie konsumenckim, w przypadku przekraczania salda kredytodawca nie ma obowiązku badania zdolności kredytowej. Dodatkowo nie istnieje ustawowe ograniczenie wysokości przekroczenia salda. Oznacza to możliwość potencjalnego obchodzenia przepisów prawa w zakresie oceny zdolności kredytowej oraz powstawania zadłużenia konsumentów, wielokrotnie przekraczającego ich dochody. Może to generować istotne ryzyko finansowe dla konsumentów, wynikające z braku możliwości spłaty zadłużenia, jak również ryzyko (np. finansowe, czy reputacji) dla dostawców udzielających tej specyficznej formy kredytu - a w szczególności dla banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo- kredytowych. Jak się wydaje, konsumenci winni mieć możliwość korzystania ze środków przekraczających saldo na rachunku wyłącznie w postaci zdefiniowanego w projekcie kredytu w rachunku płatniczym, co wymaga w szczególności zawarcia odrębnej umowy kredytu. Należy również podkreślić, iż zgodnie z art. 725 Kodeksu cywilnego konstrukcja jurystyczna umowy rachunku bankowego (który jest jedną z form rachunku płatniczego) zakłada jedynie zerowe lub dodatnie saldo rachunku. W konsekwencji tego należy uznać, iż ewentualna praktyka stosowania w zakresie rachunków bankowych konstrukcji bezumownego przekroczenia salda rachunku jest wysoce wątpliwa (oczywiście z uwzględnieniem regulacji ustawy o kredycie konsumenckim). Zasadę tę stosuje się również do rachunków w skok. Rozwiązanie zakładające umożliwienie przekraczania salda na rachunku może generować niekorzystne skutki faktyczne i prawne dla posiadacza rachunku, na co wskazywała KNF w wystąpieniu	Nastąpiła rezygnacja z definicji przekroczenia salda na rachunku, w związku z tym, że może ona budzić wątpliwości, a dodatkowo sugerować regulowanie istoty przekroczenia salda na rachunku (co nie jest celem dyrektywy i naszego projektu), należy wskazać, że pojęcie to jest używane w projekcie głównie na potrzeby wykazu usług reprezentatywnych, który będzie tworzony przez KNF i jeśli uzna przekroczenie salda na rachunku jako usługę reprezentatywną to odpowiednio ją zdefiniuje w wykazie usług reprezentatywnych.
--	--	---	--

			skierowanym do ZBP, KZBS (treść dostępna pod adresem: www.knf.gov.pl/Images/stanowisko_ws_przekroczenia_salda_rachunku_24012014_tcm7_5_36876.pdf). Analogicznej treści pismo KNF wystosowała do Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej. Dodatkowo, KNF zgłaszała do Prezesa UOKiK sugestię ograniczenia możliwości przekraczania salda na rachunku bankowym w rozumieniu ustawy o kredycie konsumenckim wyłącznie do przypadków, w których konsumenci wyrażają wolę na powstanie przekroczenia i jego maksymalną wysokość.	
31.	KNF	art. 20b ust. 3	Należy rozważyć usunięcie w projektowanym art. 20b ust. 3 symboli „-,” występujących po słowach „w swoich placówkach”.	Uwaga uwzględniona
32.	KNF	art. 59ic ust. 5 pkt 4	Wątpliwości budzi treść art. 59ic ust. 5 pkt 4, który określa obligatoryjną przesłankę odmowy zawarcia umowy rachunku podstawowego. Przesłanka ta (brak złożenia oświadczenia lub złożenie fałszywego oświadczenia) winna być jak się wydaje przesłanką do fakultatywnej (zależnej od woli dostawcy) odmowy zawarcia umowy rachunku, które są wymienione w art. 59ic ust. 6.	Uwaga uwzględniona
33.	KNF	art. 59if ust. 2 pkt 3	Wątpliwości budzi także projektowany art. 59if ust. 2 pkt 3 - w zakresie dodawanej treści: „z wyjątkiem transakcji z tytułu pobierania opłat, o których mowa w art. 59ie ust. 2 i 3, lub naliczania odsetek od zgromadzonych środków pieniężnych. Wydaje się, iż pobieranie opłat i naliczanie odsetek nie spełnia kryteriów uznania ich za transakcje (zarówno w rozumieniu ustawy o usługach płatniczych jak i dyrektywy 2014/92/UE).	Uwaga uwzględniona Użyto określenia „operacje”
34.	KNF	art. 59im ust. 7	W art. 59im ust. 7 należy dokonać modyfikacji, dotyczącej nieprawidłowej formy użycia słów „oraz wskazać datę”.	Uwaga uwzględniona
35.	KNF	art. 59in ust. 1 pkt 1	Należy wyjaśnić cel zamieszczenia w art. 59in ust. 1 pkt 1 następującej treści: „wykaz ten nie wiąże nowego dostawcy usług płatniczych. Ponadto niezrozumiałe jest posługiwanie pojęciem „nowy dostawca” skoro w art. 59in ust. 1 pkt 2	Uwaga wyjaśniona odesłanie do stosowania art. 59ij ust. 2

			projektodawca posługuje się pojęciem „dostawcy przyjmującego”.	
36.	KNF	art. 59in ust. 2 art.. 59im ust. 3	Poważne wątpliwości dotyczą treści art. 59in ust. 2 zdanie ostatnie, zgodnie z którym: „W przypadku gdy na rachunku płatniczym konsumenta znajdują się nieuregulowane zobowiązania, dostawca, niezwłocznie po otrzymaniu wniosku, informuje konsumenta o braku możliwości zamknięcia jego rachunku płatniczego. ". Istnieją obawy, że przepis ten może być interpretowany jako podstawa odmowy zamykania rachunków, na których znajdują się nieuregulowane zobowiązania. Należy podkreślić, iż dyrektywa 2014/92/UE nie wprowadza obowiązku odmowy zamknięcia rachunku na którym znajdują się nieuregulowane zobowiązania. Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 10 tej dyrektywy dostawca usług płatniczych natychmiast informuje konsumenta, w sytuacji gdy nieuregulowane zobowiązania uniemożliwiają zamknięcie jego rachunku płatniczego. Oznacza to, iż podstawą odmowy zamknięcia takiego rachunku mogą być obowiązujące przepisy prawa lub treść umowy. W ocenie UKNF, w aktualnym stanie prawnym przepisy prawa nie przewidują odmowy zamknięcia rachunku z powodu nieuregulowanych zobowiązań (nawet w przypadku zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego w toku postępowania egzekucyjnego), a ewentualne postanowienia wzorca umowy zawieranej z konsumentem regulujące daną kwestię winny być oceniane w świetle instytucji niedozwolonych postanowień umownych. Niezasadne wydaje się uniemożliwianie użytkownikowi zamknięcia rachunku. Dodatkowo należy zauważyć, że w przypadku ewentualnego wprowadzenia w przyszłości opłat za prowadzenie takiego rachunku, brak możliwości zamknięcia rachunku generowałaby dla użytkownika niepożądane koszty. W przypadku nieuregulowanego zobowiązania konsument winien mieć możliwość zamknięcia rachunku (skutecznego wypowiedzenia umowy rachunku), co oczywiście nie pozbawia dostawcy uprawnienia do dochodzenia zapłaty od konsumenta długu związanego z jego prowadzeniem. Stąd też, jak się wydaje, żadna z wymienionych w art. 59in ust. 3 okoliczności nie powinna być przeszkodą w zamknięciu	Uwaga uwzględniona Przepis otrzymał brzmienie: „W przypadku gdy na rachunku płatniczym konsumenta znajdują się nieuregulowane zobowiązania, które uniemożliwiają zamknięcie tego rachunku w terminie wynikającym z ust. 1 dostawca, niezwłocznie po otrzymaniu wniosku, informuje o tym konsumenta”. (analogiczne zmiany w art. 59im ust. 3 pkt 5, Nieuregulowane zobowiązania mogą jedynie wpływać na termin zamknięcia rachunku w ramach przeniesienia rachunku wynikający z dyrektywy.

			rachunku na żądanie konsumenta. W opinii UKNF warto natomiast rozważyć wprowadzenie wymogu poinformowania konsumenta przez dostawcę o skutkach zamknięcia rachunku płatniczego w kontekście nieuregulowanych zobowiązań lub wystąpienia innych okoliczności wymienionych w postulowanym art. 59in ust. 3. Jednakże decyzja co do dalszego prowadzenia rachunku płatniczego w takich sytuacjach winna należeć do konsumenta. Jeżeli jednak projektodawca zamierza pozostawić przedmiotową regulację, to należy rozważyć wprowadzenie przepisu zobowiązującego dostawcę do informowania konsumenta o zamknięciu rachunku po wyeliminowaniu nieuregulowanych zobowiązań na tych rachunkach. Zasadnym wydaje się również ustawowe `zdefiniowanie na potrzeby niniejszych przepisów użytych pojęć: „inkaso dokumentowe” oraz „inkaso czeków”. Analogiczne uwagi dotyczą art. 59im ust. 3 pkt 5 oraz art. 59in ust. 2.	
37.	KNF	art. 59in ust. 3.	Należy również zwrócić uwagę na błędną numerację punktów w obrębie art. 59in ust. 3.	Uwaga uwzględniona
38.	KNF	art. 7	Należy ponadto rozważyć zasadność modyfikacji projektowanego art. 7 projektu. Wydaje się, iż należy uregulować również sytuację, gdy akredytowane strony zaczną działać w ciągu 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tych regulacji, lecz wszystkie one przestaną działać np. po upływie roku.	Uwaga uwzględniona (porównanie z uwagą poniżej nr 58)
39.	FROB	art. 1 ust. 1 pkt 2 lit. f = art. 2 pkt 33a u.u.p	W odniesieniu do art. 1 ust. 1 pkt 2 lit. f Projektu (proponowany art. 2 pkt 33a u.u.p.) - definicja usług powiązanych z rachunkiem płatniczym - wskazane jest ujednolicenie definicji z treścią art. 2 pkt 6 Dyrektywy PAD. Dyrektywa PAD w definicji „usług powiązanych z rachunkiem płatniczym” wprost wskazuje na wszelkie usługi związane z otwarciem, prowadzeniem i zamknięciem rachunku, podczas gdy obecna treść Projektu sugeruje	Uwaga uwzględniona

			powiązanie tych usług z rachunkiem już istniejącym, nie odnosząc się np. do usługi otwarcia rachunku. Taka usługa również mogłaby zostać uznana za usługę reprezentatywną i powinna być wskazywana np. w dokumencie dotyczącym opłat.	
40.	FROB	art. 1 ust. 1 pkt 3 = art. 4a ust. 3 u.u.p	W odniesieniu do art. 1 ust. 1 pkt 3 Projektu (proponowany art. 4a ust. 3 u.u.p.) - nadawanie numerów rozliczeniowych dostawcom - należy rozważyć wprowadzenie odpowiedniej normy kompetencyjnej dla Prezesa NBP w samej ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (dalej: „pr. bank.”). Analogicznie, Prezes NBP określa sposób numeracji (numerów rozliczeniowych) banków, zgodnie z art. 68 pkt 4 pr. bank. (zob. również uwagi do art. 4 Projektu).	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że dodawane przepisy o numeracji rachunków nie dotyczą banków a niebankowych dostawców, nie jest zrozumiały cel tej uwagi skoro odpowiednie przepisy dotyczące numeracji banków już bez problemu funkcjonują.
41.	FROB	art. 1 ust. 1 pkt 8 = art. 14f ust. 2 u.u.p	W odniesieniu do art. 1 ust. 1 pkt 8 Projektu (proponowany art. 14f ust. 2 u.u.p.) - wykaz usług - w art. 14f ust. 2 pkt 1 proponujemy wprowadzenie zgodnie z Dyrektywą PAD odwołania zarówno do usług najczęściej wykorzystywanych przez konsumentów, jak i usług generujących najwyższe koszty. Z kolei w przyszłym art. 14F ust. 3 u.u.p. rekomendujemy wykreślenie słowa „wyłącznie” i zastąpienie go zwrotem „co najmniej”, gdyż usługa należąca do najczęściej wykorzystywanych przez konsumentów może jednocześnie należeć do grupy usług generujących najwyższe koszty.	Uwaga częściowo nieuwzględniona Należy wskazać, że w toku konferencji uzgodnieniowej, ustalono, że pierwszeństwo będą miały usługi spełniające oba kryteria (częstość wykorzystania przez konsumentów oraz koszty). W przypadku braku wystarczającej liczby usług spełniających oba kryteria, pierwszeństwo będzie miała częstość korzystania. Ma to na celu uniknięcie sytuacji w której wykaz zawierała by jakieś bardzo niepopularne usługi (choć kosztowne), co sprawiłoby że wykaz ten nie byłby reprezentatywny.
42.	FROB	art. 1 ust. 1 pkt 8 = art. 14g u.u.p	W odniesieniu do art. 1 ust. 1 pkt 8 Projektu (proponowany art. 14g u.u.p.) - stosowanie nazewnictwa dla usług reprezentatywnych - obowiązek stosowania ujednoliconych pojęć dla usług reprezentatywnych zgodnie z art. 6 Dyrektywy PAD powinien dotyczyć nie tylko dokumentu dotyczącego opłat oraz zestawienia opłat, lecz również informacji umownych, handlowych i marketingowych skierowanych do konsumentów. Wobec powyższego rekomenduje się rozszerzenie obowiązku o stosowanie ujednoliconych pojęć w takich przypadkach, chyba że ich niestosowanie nie mogłoby wprowadzić w błąd konsumenta, co jednak w razie sporu powinien wykazać sam dostawca usług płatniczych.	Uwaga nieuwzględniona Odesłanie do (art. 32d)

43.	FROB	art. 1 ust. 1 pkt 8 = art. 14h ust 3 u.u.p	W odniesieniu do art. 1 ust. 1 pkt 8 Projektu (proponowany art. 14h ust 3 u.u.p.) - definicja podmiotu niezależnego - definicja nie odwołuje się do kryteriów, które można by stosować w celu ustalenia stosunku dominacji, zależności lub współzależności. W tym zakresie wydaje się zasadne wprowadzenie odpowiedniego odwołania co najmniej do definicji spółki zależnej oraz spółki powiązanej z ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych. Jednocześnie definicja z Projektu odwołuje się do powiązania z dostawcą prowadzącym rachunki płatnicze, podczas gdy powiązanie mogłoby dotyczyć również dostawcy nieprowadzącego takich rachunków płatniczych, np. również biura usług płatniczych, które świadczy usługę przekazu pieniężnego bez jednoczesnego prowadzenia rachunku płatniczego (zob. art. 2 pkt 2a u.u.p. oraz art. 3 ust. 3 u.u.p.)	Uwaga nieuwzględnioną MF nie widzi potrzeby wprowadzania odwołania do KSH , definicje jednostki zależnej, współzależnej i dominującej znajdują się w słowniczku do UUP) Co do drugiej części uwagi – sugestia by wprowadzić kryterium niezależności również wobec innych dostawców niż prowadzący rachunki płatnicze – wydaje się że poszłoby to za daleko (dyrektywa wydaje się że wprowadza wymóg niezależności wobec tego typu podmiotów, których ofertę porównuje a nie od każdego możliwego podmiotu działającego na rynku usług płatniczych).
44.	FROB	art. 1 ust. 1 pkt 11 = art. 32b ust. 2 u.u.p	W odniesieniu do art. 1 ust. 1 pkt 11 Projektu (proponowany art. 32b ust. 2 u.u.p.) - zestawienie opłat - zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 Dyrektywy PAD rekomenduje się wykreślenie fragmentu „za okres nie dłuższy niż 12 miesięcy”. Zestawienie zgodnie z Projektem powinno być przekazywane przynajmniej raz w roku, a zatem oczywistym jest, że nie będzie obejmować okresu dłuższego niż 12 miesięcy. Jednocześnie wskazany zwrot mógłby sugerować, że zestawienie przekazywane np. raz do roku może obejmować okres krótszy niż 12 miesięcy, co spowodowałoby uniemożliwienie konsumentowi zapoznania się z informacją o opłatach w nieobjętym zestawieniem okresie.	Uwaga uwzględniona
45.	FROB	art. 1 ust. 1 pkt 12 = art. 59ia ust 4 u.u.p	W odniesieniu do art. 1 ust. 1 pkt 12 Projektu (proponowany art. 59ia ust 4 u.u.p.) - podmioty świadczące usługę rachunku podstawowego - proponujemy wprowadzenie odwołania do zakresu podmiotów wskazanego w art. 59ia ust. 1 u.u.p.	Uwaga niejasna

			Proponujemy również wykreślenie art. 59ib ustawy, gdyż umożliwia on bezterminowe przedłużenie terminu rozpatrzenia wniosku o otwarcie rachunku podstawowego przez SKOK. Weryfikacja członkostwa wnioskodawcy w SKOK powinna stanowić pierwszą czynność spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej. W przypadku pozytywnej weryfikacji wniosek powinien być rozpatrzony w takim samym terminie, jaki został wyznaczony innym dostawcom usług płatniczych.	Art. 59ib nie dotyczy terminu...
46.	FROB	art. 1 ust. 1 pkt 12 = art. 59ii ust 2 u.u.p	W odniesieniu do art. 1 ust. 1 pkt 12 Projektu (proponowany art. 59ii ust 2 u.u.p.) - usługa przeniesienia rachunku - rekomenduje się zmianę polegającą na braku konieczności otwarcia nowego rachunku w ramach przeniesienia rachunku. Definicja usługi przeniesienia rachunku z Dyrektywy PAD nie tylko nie wymaga zamknięcia rachunku płatniczego prowadzonego przez dostawcę przekazującego, ale również nie wspomina o tym, aby rachunek prowadzony przez dostawcę otrzymującego był nowym rachunkiem. Reasumując, usługa przeniesienia rachunku zgodnie z art. 2 pkt 18 Dyrektywy PAD dotyczy wyłącznie przekazania informacji, niezależnie od tego, czy będą one powiązywane z nowym, czy już istniejącym rachunkiem.	Uwaga uwzględniona
47.	FROB	art. 59im ust. 7 u.u.p	Należy również potwierdzić prawidłowość treści proponowanego art. 59im ust. 7 u.u.p.	Uwaga niejasna
48.	FROB	art. 59in ust. 1 pkt 1 u.u.p	Rekomendujemy również doprecyzowanie treści art. 59in ust. 1 pkt 1 u.u.p. Wykaz usług przekazany przez konsumenta jest dla nowego dostawcy usług płatniczych wiążący, z zastrzeżeniem, że nie zobowiązuje dostawcy do świadczenia usług płatniczych innych niż świadczone dotychczas (art. 11 ust. 1 lit. a Dyrektywy PAD).	Uwaga uwzględniona propozycja j. w uwadze nr 38
49.	FROB	art. 4	W odniesieniu do art. 4 Projektu, rekomendujemy poszerzenie ustawowych kompetencji Prezesa NBP wprost również o nadawanie numerów dostawcom usług płatniczych, co będzie zgodne z projektowanym art. 4a u.u.p., OSR oraz uzasadnieniem ustawy.	Uwaga analogiczna Uwaga NBP (pismo z dnia 17 lutego br.) Uzupełniono przepis o:

				4) sposób nadawania dostawcom usług płatniczych identyfikatora dostawcy, 5) szczegółowy zakres oraz sposób przekazywania przez dostawców informacji do NBP w celu nadania identyfikatora dostawcy – mając na względzie zapewnienie jednolitego sposobu numeracji rachunków płatniczych oraz identyfikację dostawców zgodną z obowiązującymi standardami.”;
50.	UOKiK	Art. 1 pkt 8 = art. 14h-14j	Należy na wstępie przyjąć z zadowoleniem rezygnację z poprzednio przewidzianego rozwiązania, zgodnie z którym Prezes UOKiK, w drodze decyzji administracyjnej, przydzielał i odbierał akredytację podmiotom prowadzącym porównywarki usług płatniczych. Jednakże obecne rozwiązanie wciąż może budzić wątpliwości. Projektowane przepisy przewidują jedynie możliwość poinformowania Prezesa UOKiK przez podmiot prowadzący porównywarke, że spełnia on wymogi określone w dyrektywie, a dotyczące zasad porównywania rachunków płatniczych. Prezes UOKiK, na podstawie tych zgłoszeń, prowadzi listę podmiotów prowadzących porównywarki wraz z wykazem ich adresów internetowych, a dodatkowo informuje co dwa lata Komisję Europejską o ilości zarejestrowanych w ten sposób porównywarek. Analiza powyższych regulacji pozwala stwierdzić, że oceny spełniania wymogów dotyczących porównywania usług płatniczych dokonują samodzielnie same podmioty prowadzące te porównywarki, zaś Prezes UOKiK nie zostaje wyposażony w dodatkowe narzędzia weryfikujące te oświadczenia. Nie przewidziano też w projektowanych przepisach procedury „wycofywania” takiego oświadczenia przez podmiot prowadzący wyszukiwarkę, jeśli np. nie spełnia on już warunków określonych w ustawie. Powyższe pozwala mieć wątpliwości, na ile wiarygodne będzie zestawienie prowadzone przez Prezesa UOKiK i następnie przekazywane	Uwaga uwzględniona Zapisano w projekcie propozycję przepisów oraz dodano przepis karny wobec porównywarek, które zamieściły fałszywe oświadczenia.

			Komisji Europejskiej. Poprzez powyższe stwierdzenie Prezes UOKiK nie postuluje powrotu do poprzednio przewidzianego systemu akredytacyjnego, jednakże poddaje w wątpliwość, czy przyjęty obecnie system będzie efektywny i skutecznie realizujący wymogi określone w ww. dyrektywie. Przypomnieć w tym miejscu należy, śladem poprzednio przekazanych uwag, że dyrektywa 2014/92/WE w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego („dyrektywa PAD”) nie precyzuje, w jaki sposób państwa członkowskie mają zapewnić konsumentom nieodpłatny dostęp do co najmniej jednej strony internetowej porównującej opłaty pobierane przez dostawców usług płatniczych za określone usługi. Uregulowania dyrektywy w tym zakresie są dość ograniczone, bowiem kwestii tej poświęcono jedynie art. 7. Zasadnicze normy, które można wywodzić z tego przepisu to: obowiązek zapewnienia konsumentom nieodpłatnie dostępu do co najmniej jednej strony internetowej porównującej opłaty pobierane przez dostawców usług płatniczych przynajmniej za usługi umieszczone w ostatecznym wykazie, dopuszczalność prowadzenia takiej porównywarki zarówno przez operatora prywatnego, jak i przez podmiot publiczny oraz konieczność spełnienia przez taką porównywarkę określonych kryteriów. Natomiast – co należy podkreślić – brak jest nawet podstawowych wskazań, jak technicznie/organizacyjnie ma wyglądać zapewnienie przez państwa członkowskie dostępu konsumentom do tego rodzaju porównywarki. Tymczasem przewidziane obecnie rozwiązania nie przewidują ścieżki weryfikacji oświadczeń podmiotów prowadzących porównywarki w przedmiocie zgodności ich działań z wymogami przewidzianymi w dyrektywie, a w ślad za nią – w ustawie. Stąd też Komisja Europejska mogłaby otrzymywać od Prezesa UOKiK błędną informację o ilości funkcjonujących w Polsce porównywarek spełniających określone prawem wymogi. Stanać należy na stanowisku, że weryfikacja taka powinna następować, jednak ze względów systemowych omówionych szczegółowo w poprzednim piśmie Prezesa UOKiK z dnia 4 września 2015 r., dotyczącym	
--	--	--	---	--

		projektu, nie sposób uznać, że organem właściwym w tym kontekście byłby Prezes UOKiK. W uzasadnieniu do projektu ustawy, jak również w sporządzonej przez wnioskodawcę tabeli uwag zgłoszonych do pierwotnego projektu przez poszczególne resorty, stwierdzono, że według obecnie przedstawionych zasad modyfikujących poprzednie rozwiązania przewidujące akredytację, ewentualna kontrola podmiotów prowadzących porównywarki mogłaby się odbywać na podstawie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów dotyczących praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (art. 24-28 tej ustawy), w przypadku stwierdzenia, że porównywarka, wbrew oświadczeniu na swojej stronie, że spełnia wytyczne stawiane dyrektywą, w praktyce ich nie realizuje. Wskazać jednak należy, że instrument w postaci możliwości prowadzenia przez Prezesa UOKiK postępowań i wydawania decyzji w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, nie może być uznany za skuteczny i efektywny instrument weryfikacyjny oświadczeń składanych przez podmioty prowadzące porównywarkę, w zakresie zgodności tych porównywarek z przepisami. Działania Prezesa UOKiK dotyczące niedozwolonych praktyk – zarówno antykonkurencyjnych, jak i antykonsumenckich – mogą być prowadzone jedynie w sposób następczy (ex post), nie zaś prewencyjny. Oznacza to, że Prezes UOKiK, otrzymawszy oświadczenie od prowadzącego porównywarkę, który dopiero rozpoczyna swą działalność, nie będzie mógł w sposób prewencyjny zweryfikować prawidłowości takich działań. Oznacza to, że Prezes UOKiK - bez dokonywania weryfikacji wskutek braku ku temu instrumentów – zobowiązany będzie przyjąć oświadczenie podmiotu prowadzącego wyszukiwarkę, umieścić go na liście porównywarek, a także przekazać o nim informacje do Komisji Europejskiej. Uruchomienie systemu przewidzianego w obecnym kształcie projektu spowoduje, że do Komisji dotrzeć mogą błędne dane o podmiotach, których nie zweryfikowano pod kątem prawidłowości dokonywania porównań rachunków płatniczych. Zauważyć też należy, że jeżeli Prezes UOKiK, już w toku	
--	--	--	--

		funkcjonowania danej porównywarki na rynku, podjęcie ex post stosowne działania w zakresie zwalczania zbiorowych interesów konsumentów, a także wyda w tej sprawie decyzję, że przedsiębiorca dopuścił się tych praktyk, nie przełoży się to bezpośrednio na wykreślenie tego podmiotu z wykazu prowadzonego przez Prezesa UOKiK, bowiem projektowana ustawa nie przewiduje, co dzieje się z wykazem, jeśli dany podmiot przestaje spełniać wymogi dotyczące sposobu porównywania ofert, zgodnie z wymogami ustawowymi. Tym bardziej decyzja w sprawie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów przez podmiot prowadzący porównywarę nie spowoduje „cofnięcia” informacji o podmiocie, jeśli zostałyby już przekazane Komisji zgodnie z art. 14i ust. 2. Należy także stwierdzić, że zaproponowana w uzasadnieniu ścieżka weryfikacji przez Prezesa UOKiK oświadczeń podmiotów prowadzących porównywarę, będzie postępowaniem administracyjnym, a co za tym idzie – będzie się z nim wiązać cały szereg ograniczeń związanych z postępowaniem administracyjnym – formalizm, długotrwałość, mała elastyczność. Wreszcie, jeśli chodzi o konieczność zachowania spójności systemowej, nie sposób uznać za właściwą sytuację, w której jeden organ (Prezes UOKiK) w pewien sposób daje rękojmię właściwego działania danego podmiotu (umieszczając jego dane w wykazie porównywarek i notyfikując określone dane Komisji Europejskiej), z drugiej zaś strony wszczyna wobec niego postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów i uznaje, że jego działanie było niezgodne z prawem, bowiem dopuścił się on stosowania niedozwolonych praktyk. Z powyższego jednoznacznie zdaje się wynikać, że konieczne jest istnienie organu, który w sposób stały i bieżący miałby pieczę nad spełnianiem przez porównywarę wymogów określonych w ustawie i reagował w stosownych przypadkach w sposób szybki i skuteczny tak, aby wykaz takich podmiotów był aktualny, a informacja przekazywana do Komisji – rzetelna. Takim organem wydaje się być Komisja Nadzoru Finansowego (KNF). Wskazując zatem na możliwą właściwość KNF w omawianym zakresie nadzoru nad rynkiem porównywarek, należy w konsekwencji uznać za	
--	--	---	--

			zbędne zadania Prezesa UOKiK określone w art. 14h-14j ustawy o usługach płatniczych.	
51.	ZBP	Art. 1 ust. 1 pkt 4	Art. 1 ust. 1 pkt 4 - „Przepisy art. 14a–14c, art. 20a, art. 20b, art. 32b–32e oraz art. 59ii–59ip stosuje się do usług wykonywanych w każdej walucie.” Czy przepis ten nakłada na banki obowiązek przenoszenia także rachunków walutowych typu a’ vista? Jeżeli tak należałoby: a) uwzględnić dowolność banków w przenoszeniu tego rodzaju rachunków (w związku z faktem, że nie jest to w tej chwili w ogóle stosowany proces i że w bankach nie spotkano się z taką potrzebą za strony klientów), oraz b) doprecyzować, że rachunki te mogą być przenoszone jedynie pomiędzy tymi samymi walutami, żeby uniknąć ewentualnych przewalutowań.	Uwaga uwzględniona
52.	ZBP	Art. 1 ust 1 pkt 4	Art. 1 ust 1 pkt 4 – dyrektywa PAD pod pojęciem rachunku płatniczego ujmuje rachunek płatniczy konsumenta, podczas gdy ustawa o usługach płatniczych w art. 2 pkt 25 ujmuje rachunek płatniczy szerzej jako rachunek użytkownika – w tej sytuacji należy doprecyzować w projektowanym przepisie, że chodzi o zasady przenoszenia rachunków płatniczych konsumentów.	Uwaga uwzględniona
53.	ZBP	art. 2 pkt „33a)	Art. 1 zmieniający art. 2 pkt „33a) mówi się o usługach powiązanych z rachunkiem płatniczym i odwołuje się do art. 6 pkt 7, ale ten artykuł UUP mówi o usługach których UUP nie dotyczy „Art. 6. Przepisów ustawy nie stosuje się do...”.	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że zaproponowany w projekcie zapis jest zgodny z dyrektywą która każe stosować do usług powiązanych z rachunkiem płatniczym również usług zdefiniowane w art. 6 pkt 7 (generalnie wyłączone z zakresu stosowania ustawy). Konsekwencją tego jest zapisanie w art. 6 pkt 7 zastrzeżenia stosowania pewnych przepisów ustawy do tych usług.
54.	ZBP	Art. 2 pkt 20a	Art. 2 pkt 20a – dyrektywa PAD mówi w art. 2 pkt 11 o dostawcy otrzymującym. Proponuje się, weryfikację treści projektu UUP.	Uwaga nieuwzględniona Na potrzeby naszej ustawy możemy stosować jakiegokolwiek pojęcia, nie muszą one brzmieć tak samo jak te zastosowane w

				tłumaczeniu dyrektywy. Nie jest jasna intencja towarzysząca potrzebie zmiany jaką proponuje ZBP.
55.	ZBP	Art. 2 pkt 20b	Art. 2 pkt 20b – sugerowane jest dostosowanie definicji do brzmienia dyrektywy PAD.	Uwaga nieuwzględniona Na potrzeby naszej ustawy możemy stosować jakiekolwiek pojęcia, nie muszą one brzmieć tak samo jak te zastosowane w tłumaczeniu dyrektywy. Nie jest jasna intencja towarzysząca potrzebie zmiany jaką proponuje ZBP.
56.	ZBP	Art. 2 pkt 23a	Art. 2 pkt 23a – definicja polecenia przelewu pochodzi z dyrektywy PAD i trzeba mieć na uwadze, że wprowadzenie jej do ustawy o usługach płatniczych będzie miało implikacje dla całej ustawy w tym w kontekście katalogu usług płatniczych, gdzie wskazano polecenie przelewu jako jedną z transakcji płatniczych. Powstaje wątpliwość, czy projektodawca przeanalizował skutki wprowadzenia tej definicji w odniesieniu nie tylko do podstawowego rachunku płatniczego, ale i wszystkich przepisów ustawy o usługach płatniczych. Ponadto w dyrektywie PAD znajduje się także definicja polecenia zapłaty, której nie zawarto w projekcie nowelizacji prawdopodobnie z uwagi na to, że definicja polecenia zapłaty znajduje się ona już art. 3 ust. 2 UUP.	Uwaga nieuwzględniona Nie zostały wskazane żadne zastrzeżenia do zaproponowanej w projekcie definicji polecenia przelewu, do których projektodawca mógłby się odnieść.
57.	ZBP		W ramach nowo wprowadzonej definicji mieści się w realiach polskich zarówno przelew krajowy, jak i płatność w obrocie zagranicznym (dewizowym), której koszt wielokrotnie przekracza koszt realizacji przelewu krajowego. Różnica w kosztach, a co za tym idzie w opłatach dla klienta, wynika z innych zasad realizacji płatności i często zaangażowania podmiotów trzecich.	Uwaga nieuwzględniona Nie zostały wskazane żadne zastrzeżenia do zaproponowanej w projekcie definicji polecenia przelewu, do których moglibyśmy się odnieść.
58.	ZBP	Art. 2 pkt 26a	Art. 2 pkt 26a dotyczy definicji dotyczącej „stopy oprocentowania środków na rachunku” - definicja jest niepełna, gdyż definiuje stopę tylko dla rachunków płatniczych będących rachunkami oszczędnościowo-rozliczeniowymi. Zgodnie z definicją ujętą w art.2 pkt 25 UUP, „rachunek płatniczy to rachunek prowadzony dla jednego lub większej liczby użytkowników służący do	Uwaga nieuwzględniona Odniesiono się do rachunków o funkcji oszczędnościowej z uwagi na to, że typowy rachunek płatniczych prowadzony np. przez krajowe instytucje płatnicze nie ma funkcji oszczędnościowej (zob. art. 7 ust. 3 UUP).

			wykonywania transakcji płatniczych, przy czym przez rachunek płatniczy rozumie się także rachunek bankowy oraz rachunek członka spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, jeżeli rachunki te służą do wykonywania transakcji płatniczych” Ponadto, autor nowelizacji posługując się pojęciem „wypłacanych użytkownikowi rachunku płatniczego” sugeruje, że użytkownicy nie będący osobami fizycznymi mogą również mieć prowadzone tego rodzaju rachunki, a zważywszy, że takie rachunki (zgodnie z art.49 ust.3 ustawy Prawo Bankowe, czy też art.5 pkt 1 i 4 ustawy o kredycie konsumenckim i art.22 ustawy Kodeks cywilny) mogą być prowadzone tylko dla konsumenta, który jest osobą fizyczną (także dla szkolnych kas oszczędnościowych i pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych). Zapis ten robi niepotrzebny zamęt legislacyjny i w efekcie prowadzi do wniosku, że albo inne rachunki płatnicze nie są oprocentowane, albo też, że rachunki oszczędnościowo-rozliczeniowe są prowadzone dla wszystkich użytkowników zdefiniowanych przez ustawę o usługach płatniczych w pkt 34 (osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, korzystającą z usług płatniczych w charakterze płatnika lub odbiorcy). W uzasadnieniu, nie znajdujemy uzasadnienia dla tej zmiany, nie wiemy więc jaki był zamysł autora noweli. W pozostałym zakresie zgadzamy się z autorem komentarza do nowelizacji.	
59.	ZBP	Art. 2 pkt 33a	Art. 2 pkt 33a – definicja nie odzwierciedla brzmienia definicji z dyrektywy, a ponadto odesłanie, że usługami powiązanymi z rachunkiem są także transakcje, o których mowa w art. 6 pkt 7 może być mylące w kontekście art. 6, który stanowi, że przepisów ustawy do tych usług się nie stosuje. W przypadku implementacji będzie się jednak stosowało przepisy ustawy o usługach płatniczych w takim zakresie w jakim implementują dyrektywę PAD.	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że zaproponowany w projekcie zapis jest zgodny z dyrektywą która każe stosować do usług powiązanych z rachunkiem płatniczym również usług zdefiniowane w art. 6 pkt 7 (generalnie wyłączone z zakresu stosowania ustawy). Konsekwencją tego jest zapisanie w art. 6 pkt 7 zastrzeżenia stosowania pewnych przepisów ustawy do tych usług.
60.	ZBP	Art. 4a	Art. 4a – powstaje wątpliwość, jaki jest stosunek tych przepisów do pozostałych przepisów regulujących zasady nadawania numerów np. zarządzenia Nr 15/2010 Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 15 lipca 2010 r. w sprawie sposobu numeracji banków i rachunków bankowych	Uwaga analogiczna do uwagi nr. 52 FROB

			(Dz. Urz. NBP Nr 9, poz. 9) wydawanych na podstawie art. 68 Prawa bankowego. Postanowienie, że dostawcy usług płatniczych prowadzący rachunki płatnicze nadają tym rachunkom „unikatowy identyfikator”, natomiast dostawcy będący bankami – nie nadają takiego unikatowego identyfikatora w sytuacji, gdy nr IBAN w chwili obecnej jest traktowany właśnie jako unikatowy identyfikator rachunku bankowego w rozumieniu definicji UUP – nie wydaje się być prawidłowym rozwiązaniem (być może wystarczyłaby zmiana terminologii, jeśli nie ma to być nr rachunku w formacie IBAN, tylko inne oznaczenie – trzeba je zdefiniować, używając innego pojęcia niż „unikatowy identyfikator” – co nie wyklucza konsekwencji, że taki numer lub inne oznaczenie będzie stanowić „unikatowy identyfikator” takiego rachunku w rozumieniu UUP).	
61.	ZBP	Art. 5	Art. 5 – wydaje się, że autorzy projektu zbyt pochopnie pominęli ustęp 1 i 2 oraz 4 obowiązującego brzmienia ustawy o usługach płatniczych – nie należy usuwać przepisu wskazującego, że przepisy ustawy stosuje się do usług płatniczych świadczonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w obrocie z innymi państwami członkowskimi. Intencją było chyba nadanie nowego brzmienia ustępowi 3, podczas gdy nadano nowe brzmienie art. 5, co znacząco rozszerzyłoby zakres zastosowania ustawy i naruszałoby dyrektywę PSD.	Uwaga uwzględniona
62.	ZBP	Art. 14f ust. 1	Art. 14f ust. 1 – sugeruje się doprecyzowanie, że chodzi o wykaz reprezentatywnych usług powiązanych z rachunkiem płatniczym, skoro wprowadzono definicję tych usług.	Uwaga uwzględniona
63.	ZBP	Art. 14f ust. 2	Art. 14f ust. 2 – w dyrektywie wskazano, że chodzi o usługi wybrane spośród usług oferowanych przez przynajmniej jednego dostawcę, a nie takich, za które przynajmniej jeden dostawca pobiera opłatę.	Uwaga nieuwzględniona Dyrektywa wskazuje by stosować obie przesłanki (art. 3 ust. 1 dyrektywy PAD „Państwa członkowskie sporządzają wstępny wykaz co najmniej 10 i nie więcej niż 20 najbardziej reprezentatywnych usług powiązanych z rachunkiem płatniczym i podlegających opłacie, oferowanych przez przynajmniej jednego dostawcy usług płatniczych na szczeblu krajowym”. Natomiast gdy przynajmniej jeden dostawca pobiera opłatę, to jest oczywiste i wynika z tego, że również przynajmniej jeden dostawca oferuje taką usługę.

64.	ZBP	Art. 14f ust. 3	Art. 14f ust. 3 – brakuje odniesienia do rachunków płatniczych w pkt. 1, a w pkt. 2 brak informacji, że chodzi o koszty generowane dla konsumentów.	Uwaga uwzględniona
65.	ZBP	Art. 14f ust 5	Art. 14f ust 5 – KNF publikuje na swojej stronie internetowej aktualny wykaz usług reprezentatywnych, na co najmniej cztery miesiące przed jego obowiązywaniem. Wydaje się że okres 4 miesięcy jest bardzo krótki na przygotowanie odpowiednich zmian po stronie banków. Co więcej zapis stanowi istotne zagrożenie dla realizacji obowiązku przez banki, tj. poinformowania klientów z 2 miesięcznym wyprzedzeniem.	Uwaga uwzględniona
66.	ZBP	Art. 14g	Art. 14g – sformułowanie, iż dostawcy powinni „uwzględniać usługi” jest nieprawidłowe i może wprowadzać w błąd, że „uwzględnianie” oznacza obowiązek oferowania takich usług z wykazu reprezentatywnych usług – nie jest jasne jaka jest intencja w tym zakresie projektodawcy.	Uwaga uwzględniona
67.	ZBP	Art. 14h ust. 1 pkt	Art. 14h ust. 1 pkt 1 – nie jest jasne, w jaki sposób miałyby zostać wyliczone 50% – dyrektywa mówi o „znaczej części”. Ponadto w dyrektywie jest mowa o tym, że w sytuacji, gdy prezentowane informacje nie stanowią pełnego przeglądu rynku (a nie tej części, czyli 50% jak w projekcie), powinno się o tym informować konsumentów.	Uwaga niejasna
68.	ZBP	Art. 14h ust. 1 pkt 3	Art. 14h ust. 1 pkt 3 – zapis zdaje się możliwy do zastosowania jedynie przy przyjęciu interpretacji, że użyte w ppkt a) i b) pojęcie „konsument” należy odnieść do istniejącego, choćby jednego produktu oferowanego konsumentom (istnieje bowiem realna możliwość, że warunki umów w zakresie opłat za wypłaty gotówki będą u danego dostawcy różne – mogą być w ofercie takie rachunki/karty do nich wydane, przy użyciu których wypłata gotówki w każdym przypadku będzie wolna od opłat, jak również takie, gdzie opłaty te mogą być pobierane w każdej lub określonych sytuacjach).	Uwaga nieuwzględniona Uwaga nie zawiera propozycji zmian
69.	ZBP	Art. 14h ust. 2	Art. 14h ust. 2 – proponuje się dookreślenie, czy sformułowanie oddział obejmuje wszystkie placówki danego banku.	Uwaga nieuwzględniona Nie powinno budzić wątpliwości, że oddział oznacza w potocznym

				języku każdą placówkę banku.
70.	ZBP		Art. 14h ust. 3 – niezbędnym jest, aby wśród kryteriów niezależności podmiotu, który prowadzi stronę internetową porównującą oferty dostawców usług płatniczych, powinny się także znaleźć: brak prowadzenia jednocześnie (np. w formule pośrednika) sprzedaży tego rodzaju produktów. W przeciwnym wypadku mielibyśmy do czynienia z otrzymywaniem przez podmiot prowadzący porównywarke wynagrodzenia od podmiotów, których oferta jest przedmiotem porównania, co musiałoby doprowadzić do konfliktu interesów. Zaproponowana powyżej przesłanka ma charakter absolutnie minimalny. Do rozważenia pozostaje także zakaz publikowania reklam podmiotów, których oferty są porównywane.	Uwaga uwzględniona
71.	ZBP	Art. 14i	Art. 14i – w opinii ZBP zapis został uzupełniony o określenie procedury kontroli przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów i ewentualnego wycofania z wykazu podmiotu, który przestanie spełniać warunki określone w art. 14h. W przeciwnym wypadku, może się okazać, że wykaz ten z czasem nie będzie już spełniał swoich funkcji przewidzianych w dyrektywie PAD oraz ustawie i w gruncie rzeczy będzie dezinformował konsumentów.	Uwaga uwzględniona Uwaga analogiczna do uwagi UOKiK Uzupełniono przepis o ust. 2 : 2. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, wykreśla z wykazu podmiotów, o których mowa w art. 14h ust. 1, podmiot który poinformował go zgodnie z art. 14h ust.4, że nie prowadzi już strony internetowej spełniającej wymogi, o których mowa w art. 14h ust.1 lub gdy w inny sposób stwierdzi, że strona internetowa prowadzona przez podmiot o którym mowa w art.14h ust.1 nie spełnia wymogów określonych w art. 14h ust.1.
72.	ZBP	Art. 20a ust. 1	Art. 20a ust. 1 – Zgodnie z definicją z dyrektywy PAD ostatnia fraza tego przepisu powinna się odnosić do sformułowania „z tytułu usług powiązanych z rachunkiem płatniczym.” Ponadto w przepisie tym brakuje dookreślenia, że chodzi o przekazanie dokumentu dotyczącego opłat odpowiednio wcześniej przed zawarciem umowy rachunku płatniczego, ponadto zwraca się uwagę, że dyrektywa PAD posługuje się zwrotem „dokument dotyczący opłat”.	Uwaga uwzględniona (zrezygnowano z zapisu „z odpowiednim wyprzedzeniem” bo tak na prawdę w każdym czasie gdy konsument tego sobie zażyczy może mieć możliwość otrzymania takiego dokumentu – cele marketingowe, reklamowe dokumentu zostały wyraźnie zaznaczone)

			Wątpliwości budzi też, czy „z odpowiednim wyprzedzeniem” znaczy, że przed zawarciem umowy, oraz czy obowiązek przekazania informacji konsumentowi dotyczy również umów zawartych przed nowelizacją?	
73.	ZBP	Art. 20a ust. 2	Art. 20a ust. 2 „(...) z uwzględnieniem ewentualnych kar należnych dostawcy od konsumenta wynikających bezpośrednio z niewywiązywania się przez niego z obowiązków wynikających z umowy o świadczenie tych usług” – pragniemy zwrócić uwagę, że zgodnie z kodeksem cywilnym od świadczeń pieniężnych należą się odsetki, a nie kary.	Uwaga nieuwzględniona Ust. 2 mówi o niewywiązywaniu się przez konsumenta z obowiązków wynikających z umowy o świadczenie usług – czyli o świadczenia niepieniężne (także lub wyłącznie). Ponadto ust. 2 mówi o stawkach opłat, z uwzględnieniem ewentualnych kar czyli kary są jedynie przykładem. Jeśli chodzi o odsetki to należą się one z mocy samego KC.
74.	ZBP	Art. 20b ust 1 pkt 6	Art. 20b ust 1 pkt 6 – mówi, że zawiera kwoty opłat wyrażone w walucie polskiej, chyba że dostawca i konsument uzgodnili, że będą one podane w walucie innego niż Rzeczpospolita Polska. Wymaga doprecyzowania, co oznacza słowo „uzgodnili ” – czy to, że na prośbę klienta za zgodą dostawcy bank może taki dokument przygotować klientowi?	Uwaga uwzględniona
75.	ZBP	Art. 20b ust. 3	Art. 20b ust. 3 – sugeruje się wykreślenie sformułowania „w każdym czasie”, ponieważ dyrektywa PAD nie wprowadza takiego wymogu – jest wskazane „w miarę możliwości w formie elektronicznej na stronach internetowych”, strona internetowa może być czasowo niedostępna z uwagi na czas serwisowania czy ewentualną awarię.	Uwaga uwzględniona
76.	ZBP	Art. 29 ust. 7	Art. 29 ust. 7 – błędna nazwa w odesłaniu „wykaz reprezentatywnych opłat” – wydaje się, że chodzi o wykaz reprezentatywnych usług albo dokument dotyczący opłat, ale ponadto należy także zwrócić uwagę, że ten obowiązek nie wynika z dyrektywy.	Uwaga uwzględniona
77.	ZBP	Art. 29 ust. 7	Art. 29 ust. 7 – wprowadza nowy obowiązek przekazania konsumentowi uaktualnionego dokumentu dotyczącego opłat, w przypadku zmiany opłaty zawartej w wykazie opłat dla usług reprezentatywnych, co ma wzmocnić ochronę informacyjną konsumenta w fazie po zawarciu umowy z dostawcą. Nie wydaje się jednak konieczne, aby w toku obowiązywania umowy ramowej, gdy zmieni się jedna opłata zawarta w treści wykazu opłat reprezentatywnych –	Uwaga uwzględniona

			dostarczać „na nowo” całe zestawienie, wystarczające być powinno zawarcie klarownej informacji w zakresie samej dokonanej zmiany (a konsument zainteresowany zestawieniem może je uzyskać jako „tekst jednolity” w placówce i w każdym czasie sprawdzić na stronie www banku). Gdyby jednak ten przepis pozostał w brzmieniu niezmiennym, to w takim razie wnosimy o modyfikację postanowień art. 14f ust. 5: „5. KNF publikuje na swojej stronie internetowej aktualny wykaz usług reprezentatywnych, na co najmniej sześć miesięcy przed jego obowiązywaniem.”. Proponowana zmiana pozwoli na należyte wywiązanie się banków z obowiązku poinformowania o zmianie opłaty zawartej w wykazie opłat dla usług reprezentatywnych. Okres 6 m-cy jest – w naszej ocenie – okresem niezbędnym do przygotowania i przeprowadzenia procesu wysyłki informacji o wprowadzonych zmianach. Nadmieniamy, że banki zobowiązane są poinformować konsumenta z 2-miesięcznym wyprzedzeniem przed datą obowiązywania wprowadzanych zmian.	
78.	ZBP	Art. 32b	Art. 32b – z całą pewnością w ust. 1 powinno być „kredyt w rachunku płatniczym”. Projekt ustawy dotyczy bowiem tylko konsumenta, a odpowiednio do treści art. 49 ustawy Prawo bankowe rachunki bieżące nie są prowadzone dla konsumentów, tak też to pojęcie zostało zdefiniowane w art. 2 pkt 16b).	Uwaga uwzględniona
79.	ZBP	Art. 32c ust. 1 pkt 2	Art. 32c ust. 1 pkt 2 – brakuje słowa „całkowitą”.	Uwaga uwzględniona
80.	ZBP	Art. 32c ust. 2	Art. 32c ust. 2 – niewłaściwe jest odsyłanie do wymogu określonego w art. 20b ust. 1 pkt 6, ponieważ nie wynika to z dyrektywy PAD.	Uwaga nieuwzględniona Wymóg stosowania art. 20b ust. 1 pkt 6 wynika z dyrektywy (art. 5 ust. 3 lit. b).

81.	ZBP	Art. 32d ust. 1	Art. 32d ust. 1 – brakuje wskazania, że chodzi o postanowienia umowne z umowy z konsumentem.	Uwaga uwzględniona
82.	ZBP	Art. 32d ust 2	Art. 32d ust 2 – czy w myśl tego zapisu, dostawcy muszą zagwarantować w ofercie możliwość zawarcia umowy rachunku płatniczego oddzielnie bez jakichkolwiek produktów w pakiecie np. bez karty? Czy obowiązek informowania konsumenta o możliwości zawarcia umowy rachunku płatniczego oddzielnie należy stosować tylko w przypadku, jeśli dostawca posiada w ofercie taki rachunek płatniczy?	Uwaga nieuwzględniona Dostawcy muszą zagwarantować w ofercie możliwość zawarcia umowy rachunku płatniczego oddzielnie bez jakichkolwiek produktów w pakiecie.
83.	ZBP	Art. 59ia ust 1	Art. 59ia ust 1 – uprzejmie wnosimy o odpowiednie doprecyzowanie Art. 59ia ust 1, dotyczące banków, koncentrujących ofertę na segmencie klientów korporacyjnych, w taki sposób, by banki te były wyłączone z obowiązku świadczenia usługi prowadzenia podstawowego rachunku płatniczego. Istnieją przypadki, w których banki te prowadzą jeszcze nieliczne rachunki dla konsumentów, jednak obecnie nie oferują już takiej możliwości, a więc nie mają też możliwości oferowania podstawowych rachunków. Mamy wątpliwości czy obecne brzmienie przepisu uwzględnia takie przypadki, w związku z tym prosimy o doprecyzowanie, że obowiązek zawarty w art. 59ia ust. 1 dotyczy dostawców aktywnie oferujących prowadzenie rachunków płatniczych dla konsumentów.	Uwaga uwzględniona
84.	ZBP	Art. 59ia ust. 2	Art. 59ia ust. 2 – w związku z odrzuceniem uwagi ZBP związanej z katalogiem transakcji ujętych w przepisie, pragniemy doprecyzować intencję jej zgłoszenia. Uzasadnienie takie zostało przedstawione podczas Konferencji uzgodnieniowej w dniu 26 października 2015 r., gdzie spotkało się ze zrozumieniem obecnych przedstawicieli Ministerstwa Finansów. Nawiązując do przesłanek odrzucenia uwagi opisanych przez Ministerstwo Finansów, uprzejmie informujemy, że przepis w obecnym brzmieniu może powodować niemożliwość oferowania klientom wykonywania transakcji przy użyciu kart płatniczych. Obecnie, również przy użyciu kart debetowych, transakcje wykonywane są także w trybie offline. W praktyce	Uwaga uwzględniona Doprecyzowano art. 59ia ust 3 pkt 3, w kierunku uwzględnienia specyfiki kart debetowych z funkcją zbliżeniową.

			dostawcy usług płatniczych będący wydawcami kart płatniczych nie mają kontroli nad regulacjami systemów płatniczych. Z docierających do nas od banków informacji wynika, że nawet przy sparametryzowaniu karty jako niedopuszczającej do transakcji w trybie offline, w praktyce takie transakcje będą występować. Nieuwzględnienie uwagi ZBP spowoduje konieczność tworzenia odrębnych procedur operacyjno-księgowych i zwiększy ryzyko braku odzyskania środków. Jednocześnie uprzejmie informujemy, że ZBP zostało poproszone o zaproponowanie nowego brzmienia przepisu, w poprzedniej wersji projektu: Podstawowy rachunek płatniczy jest przeznaczony dla konsumentów nieposiadających w Rzeczypospolitej Polskiej innego rachunku płatniczego w walucie polskiej, umożliwiając konsumentowi wyłącznie: 1) otwarcie, prowadzenie lub zamknięcie rachunku;2) dokonywanie wpłat środków pieniężnych na rachunek;3) dokonywanie wypłat gotówki z rachunku na terytorium któregośkolwiek państwa członkowskiego, w bankomacie lub w placówce dostawcy, o którym mowa w ust.1, w godzinach pracy tego dostawcy lub poza nimi, lub przy użyciu terminala płatniczego, o ile konsument wyrazi wolę zawarcia umowy również w zakresie usługi umożliwiającej takie wypłaty; obowiązek zapewnienia wypłaty w placówce poza godzinami pracy dostawcy następuje wyłącznie w przypadku gdy dostawca oferuje takie usługi;4) wykonywania na terytorium państw członkowskich transakcji płatniczych, o których mowa w art. 3 ust.1 pkt 2 lit. a – c, w szczególności w urządzeniach akceptujących instrumenty płatnicze, placówce dostawcy, o którym mowa w ust.2, lub za pośrednictwem środków elektronicznego dostępu do rachunku, przy czym w przypadku transakcji płatniczych wykonywanych przy użyciu karty płatniczej podstawowy rachunek płatniczy zapewnia także możliwość dokonywania transakcji płatniczych bez fizycznego wykorzystania karty oraz możliwość rozliczania przez dostawcę transakcji płatniczych wykonywanych przy użyciu karty płatniczej, powodującego przekroczenie środków	
--	--	--	--	--

			zgromadzonych na rachunku, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 4 Ustawy o kredycie konsumenckim. Ponadto prosimy o doprecyzowanie w zakresie możliwości powiązywania rachunku z produktami kredytowymi. Zrozumiała jest dla nas intencja, by rachunek podstawowy nie był powiązany z produktami kredytowymi. Nie jest jasne jednak, czy oznacza to również zakaz posiadania przez konsumenta produktów kredytowych poza podstawowym rachunkiem, w tym u innego dostawcy. Czy w takiej sytuacji dostawca ma prawo, czy też obowiązek do odmowy otwarcia rachunku/ wypowiedzenia umowy o podstawowy rachunek? Należy przy tym zaznaczyć, że obecnie znacznie utrudniona lub też niemożliwa jest weryfikacja posiadania przez konsumenta takiego produktu u innego dostawcy lub przedsiębiorcy.	
85.	ZBP	art. 59ia ust. 3 pkt 2	Art. 59ia ust. 3 pkt 2 – należy doprecyzować czy pojęcie dokonywania wpłat środków pieniężnych na rachunek obejmuje wpłaty gotówki i przelewy uznaniowe na konto.	Uwaga nieuwzględniona Rachunek ma obejmować wszelkiego rodzaju wpłaty
86.	ZBP	Art.59ib	Art.59ib – wnosimy o uzupełnienie przepisu o informacje, za jaki okres dostawca może pobierać takie opłaty. Uważamy, że powinna istnieć możliwość dochodzenia opłat za okres, przez jaki świadczone usługi podstawowego rachunku.	Uwaga uwzględniona
87.	ZBP	art.59ic ust. 1 w związku z ust. 3	Art.59ic ust. 1 w związku z ust. 3 – w ust. 1 mowa jest o tym, że wniosek o otwarcie podstawowego rachunku płatniczego udostępnia się w postaci papierowej w placówkach dostawcy, a wzór wniosku – na stronie www. Wydaje się więc, że wniosek powinien być złożony w placówce w postaci papierowej, bowiem elektroniczne jego udostępnienie służy wyłącznie celom informacyjnym. Alternatywnie, przepis wymaga doprecyzowania, że, o ile dostawca udostępnia taką możliwość, wniosek można również wypełnić i przesłać w formie elektronicznej.	Uwaga uwzględniona

88.	ZBP	art. 59ic ust 1	Art. 59ic ust 1 – należy doprecyzować czy klient ma obowiązek składania wniosku w formie ustnej (aktualnie klienci mogą wnioskować o rachunek bez wypełniania formularzy wniosku w postaci papierowej). Prosimy o rozważenie takiej zmiany ponieważ wypełnianie formularzy wydłuża znacznie proces.	Uwaga uwzględniona
89.	ZBP	art. 59ic ust. 5 pkt 3	Art. 59ic ust. 5 pkt 3 – przy drugim użyciu słowa „informację” brak jest dookreślenia, że chodzi również o uprawdopodobnioną informację.	Uwaga uwzględniona
90.	ZBP	art. 59ic, ust 6, pkt 7)	Art. 59ic, ust 6, pkt 7) – prosimy o rozważenie doprecyzowania, że adres zamieszkania/korespondencyjny musi znajdować się na terenie państwa na którym działa dostawca – podawanie adresów z innego kraju (w tym nawet spoza EU) generuje bowiem dodatkowe koszty związane z przesyłaniem informacji, wyciągów czy kart płatniczych.	Uwaga uwzględniona
91.	ZBP	art. 59ic ust 7	Art. 59ic ust 7 – czy konieczne jest informowanie klienta na piśmie, czy możliwe jest poinformowanie ustnie w placówce lub w postaci elektronicznej w przypadku kanałów zdalnych? Prosimy o rozważenie zmiany.	Uwaga uwzględniona
92.	ZBP	art. 59ie ust. 2	Art. 59ie ust. 2 – zamiast sformułowania „transakcji krajowych” sugerujemy użycie sformułowania „krajowych transakcji płatniczych” (uwaga w zakresie używania pojęcia transakcji zamiast „transakcji płatniczej” powinna zostać rozważona w odniesieniu do całej ustawy).	Uwaga uwzględniona
93.	ZBP	Art. 59ii ust. 1	Art. 59ii ust. 1 – sugerowane byłoby doprecyzowanie rachunku płatniczego użytkownika będącego konsumentem.	Uwaga uwzględniona
94.	ZBP	Art. 59ii ust. 2	Art. 59ii ust. 2 – przeniesienie rachunku zostało zdefiniowane odmiennie niż w dyrektywie PAD – jego istotą jest przeniesienie usług. Zapis wymaga odpowiedniego dostosowania.	Uwaga uwzględniona Wydaje się, że rezygnacja z obligatoryjnego otwarcia rachunku, w ramach przeniesienia rachunku oznacza m.in. że istotą jest przeniesienie usług związanych z rachunkiem, a niekoniecznie samego rachunku, zaproponowano powyższą zmianę

95.	ZBP	Art. 59 ik ust. 2 pkt 4	Art. 59 ik ust. 2 pkt 4 – sugerowane jest następujące przeformułowanie „opłaty związane z przeniesieniem rachunku płatniczego, o ile są pobierane”.	Uwaga uwzględniona
96.	ZBP	Art. 59 ik ust. 2 pkt	Art. 59 ik ust. 2 pkt 6 – dyrektywa nie wymaga wskazywania sądów polubownych, tak więc proponujemy rezygnację z tego wymogu. Tym bardziej, że zaproponowany w projekcie nie uwzględnia nowej sytuacji, która będzie miała miejsce po wdrożeniu dyrektywy ADR.	Uwaga nieuwzględniona art. 14 lit. e dyrektywy wskazuje na alternatywne metody rozstrzygania sporów, co do ADR to ustawa nie została jeszcze uchwalona (aktualnie ma być na KSE – ciężko odnosić się do czegoś co nie obowiązuje jeszcze)
97.	ZBP	Art. 59 ic ust. 5 oraz ust. 6	Art. 59 ic ust. 5 oraz ust. 6 – sugerowane byłoby dodanie w katalogu przesłanki do odmowy, gdy konsument odmawia złożenia oświadczenia FATCA, gdy otwarcie rachunku byłoby sprzeczne z przepisami prawa oraz zaistnienia uzasadnionego podejrzenia nadużycia przez konsumenta prawa do podstawowego rachunku płatniczego.	
98.	ZBP	Art.59 ic ust. 5 pkt 4	Art.59 ic ust. 5 pkt 4 – wnosimy o zmianę brzmienia punktu w taki sposób, by klient, który poprzednio złożył fałszywe oświadczenie, został zobligowany do przedstawienia wiarygodnej informacji, udowadniającej zamknięcie rachunku, a nie jedynie do złożenia kolejnego oświadczenia. We wskazanej sytuacji istnieją realne przesłanki niewiarygodności oświadczeń składanych przez klienta.	Uwaga uwzględniona propozycja (59ic ust. 6 pkt 6 obecnie)
99.	ZBP	Art. 59ie ust. 1	Art. 59ie ust. 1 - w opinii ZBP, implementacja dyrektywy PAD powinna bym zakresie uwzględniać także możliwość odpłatnego świadczenia usługi prowadzenia rachunku płatniczego. Taka opcja jest wyraźnie dopuszczana w dyrektywie PAD, która zezwala na pobieranie „rozsądnych opłat” w tym zakresie. Należy zwrócić uwagę, iż w ostatnim czasie polski sektor bankowy, który będzie w głównym stopniu dotknięty tą regulacją, ponosił bardzo wiele dodatkowych kosztów, wynikających z dodatkowych opłat na BFG, wpłat na Fundusz Wsparcia Kredytobiorców oraz dodatkowy tzw. podatek bankowym. Tak więc, wprowadzenie wymogu wprowadzenia zupełnie nowego produktu do oferty stanowiłaby nadmierny i nieuzasadniony żadnymi	Uwaga nieuwzględniona

			obiektywnymi przesłankami koszt dla banków. Wątpliwości budzi także fakt, iż w ten sposób preferowana w sposób zupełnie arbitralny byłaby tylko jedna grupa klientów, podczas gdy koszty prowadzenia podstawowego rachunku bankowego ponoszone byłyby w gruncie rzeczy przez pozostałych klientów zmuszonych do ustawą do subsydiowania tej linii produktowej. Propozycja ZBP nie wyklucza w żadnym wypadku rezygnacji przez banki z pobierania opłat za te rachunki bądź też pobierania ich w jedynie symbolicznym wymiarze, jednak wprowadzenie zakazu przewidziane w projekcie ustawy jest zbyt daleko idącą ingerencją e praktykę życia gospodarczego w gospodarce wolnorynkowej.	
100.	ZBP	Art. 59ie ust. 2	Art. 59ie ust. 2 - z dostępnych ZBP szacunków wynika, że przyjęta w tym przepisie liczba 10 nieodpłatnych transakcji miesięcznie jest znacząco większa niż przeciętna taka wartość dotycząca rachunków klientów detalicznych. Proponuje się w związku z tym, aby liczbę nieodpłatnych transakcji ograniczyć do 4-5.	Uwaga nieuwzględniona W projekcie proponuje się jednak wprowadzenie miesięcznego limitu 10 bezpłatnych poleceń przelewu (w tym zleceń stałych), po przekroczeniu których dostawca usług płatniczych będzie mógł pobierać opłatę za realizację tych usług.
101.	ZBP	Art. 59ie ust. 3	Art. 59ie ust. 3 – mając na uwadze fakt, że w art. 3 ust. 1 pkt. 1 Ustawy mowa jest zarówno o wypłatach, jak i wpłatach gotówki, w przepisie należy uwzględnić również wpłaty gotówki dokonywane we wpłatomatach sieci nienależących do danego dostawcy, bowiem taka usługa może być świadczona i oferowana konsumentom – posiadaczom podstawowego rachunku płatniczego.	Uwaga uwzględniona
102.	ZBP	Art. 59ie ust 4	Art. 59ie ust 4 – przepis mówi o opłacie za wydanie karty. Zwracamy uwagę, że niektórzy dostawcy zamiast opłaty za wydanie pobierają opłaty za obsługę karty. Proponujemy doprecyzowanie, że dostawca może pobierać od konsumenta opłatę „za wydanie i/lub obsługę karty płatniczej”.	Uwaga uwzględniona dodano „lub opłatę za obsługę karty, ale nie częściej niż.... – i tu decyzja (raz do roku czy rzadziej?)
103.	ZBP	Art. 59ie ust. 5	Art. 59ie ust. 5 nie jest jasne, od czyjej decyzji zależy, czy rachunek posiada dostęp do bankowości elektronicznej. Czy klient może zrezygnować z funkcjonalności dostępu do bankowości elektronicznej?	Uwaga uwzględniona

104.	ZBP	Art. 59 if ust. 5	Art. 59 if ust. 5 – stosowanie procedury zakładania i przekazywania środków do depozytu sądowego w przypadku rachunków podstawowych, gdzie kwoty pozostałe na takich rachunkach po rozwiązaniu umowy mogą być minimalne, wydaje się nadmiarowe. W większości tego typu przypadków pozostawione środki to kwota rzędu kilku złotych natomiast konieczny do uruchomienia proces depozytu sądowego będzie wymagał niewspółmiernego zaangażowania do wykonania tego zapisu. W obecnie funkcjonujących procedurach, nawet po upływie okresu wypowiedzenia, jeśli na rachunku takiego rachunku pozostają środki do wypłaty dla klienta, bank zabezpiecza możliwość wypłaty tych środków także po rozwiązaniu umowy i zamknięciu rachunku klienta przez okres 10 lat. Zgodnie z Ustawą o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, opłata za złożenie środków do depozytu sądowego jest stała i wynosi 100 złotych. W tej samej wysokości pobierana jest opłata od wniosku o wydanie złożonej kwoty z depozytu sądowego. Przyjęcie proponowanego rozwiązania niesie za sobą potrzebę uregulowania kwestii kosztów ponoszonych zarówno przez dostawcę, jak i przez konsumenta w przypadku chęci odzyskania depozytu sądowego. Ponadto, niezbędne jest wyraźne wskazanie, że konsument może wskazać dostawcy sposób, w jaki chce uzyskać zwrot środków, spośród dostępnych u danego dostawcy sposobów przewidzianych dla tego rachunku.	Uwaga uwzględniona Zapisano fakultatywną możliwość złożenia środków do depozytu sądowego, co będzie zależało od decyzji dostawcy, w pozostałych przypadkach będzie zabezpieczał te środki w inny sposób, o czym poinformuje konsumenta.
105.	ZBP	Art. 59ih ust. 1	Art. 59ih ust. 1 – podtrzymujemy uwagę, że wprowadzona sankcja nie spełnia kryterium proporcjonalności wynikającego z art. 26 Dyrektywy. Ponadto przepis w dalszym ciągu jest niedookreślony – brakuje w nim szczegółowych podstaw do nałożenia kary i przyznaje on praktycznie arbitralne uprawnienie do nałożenia kary (przesłanki determinujące wysokość kary są bardzo ogólne).	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że art. 59ih ust. 2 zawiera przesłanki różnicowania wysokości kary
106.	ZBP	Art. 59 il ust. 2	Art. 59 il ust. 2 – sugerowane byłoby doprecyzowanie czy upoważnienie ma być sporządzone na informatycznym nośniku danych, trwałym nośniku informacji czy też w inny sposób, ponieważ forma elektroniczna sugeruje odesłanie do	Uwaga nieuwzględniona

			formy elektronicznej w sposób uregulowany w kodeksie cywilnym (od 8.09.2016 będą znowelizowane). Ponadto w ustawie często używa się stwierdzeń że przekazujemy klientowi informacje na „trwałym nośniku” – wymaga doprecyzowania czy pod definicją „trwałego nośnika” można rozumieć również przesłanie informacji na maila klienta?	
107.	ZBP	Art. 59 im ust. 1 pkt 2	Art. 59 im ust. 1 pkt 2 – nie zostało doprecyzowane określenie „regularnie przychodzące polecenia przelewu”. Czy oznacza to przelew przychodzący co tydzień, co miesiąc, co 6 miesięcy? Czy przelewy przychodzące od konkretnych nadawców?	Uwaga nieuwzględniona Mowa o przelewach przychodzących w regularnych odstępach czasu, jeśli konsument będzie chciał w innym zakresie będzie mógł określić to w upoważnieniu.
108.	ZBP	Art. 59 im ust. 1 pkt 5	Art. 59 im ust. 1 pkt 5) – nakazuje dostawcy przyjmującemu zwrócić się do dostawcy przekazującego o dokonanie czynności przekazania środków pieniężnych pozostających na rachunku prowadzonym przez dostawcę „przyjmującego”, a powinno być „przekazującego”. Co więcej, należy postawić pytanie, jak ten obowiązek ma się do terminów wypowiedzenia umowy rachunku przewidzianych ustawą o usługach płatniczych, tj. terminem nie dłuższym niż miesiąc na wypowiedzenie umowy przez konsumenta. Nie jest jasne, czy wolą projektodawcy jest skrócenie tego okresu, czy też wydłużenie go oraz jaka jest relacja tej regulacji do wypowiedzenia jako takiego?	Uwaga częściowo uwzględniona Taki jest sens usługi przeniesienia rachunku, by ułatwić konsumentom zmianę dostawcy bez konieczności czekania na upływ terminu wypowiedzenia. Należy wskazać, że dyrektywa, a w ślad za nią projekt określa przypadki (nieuregulowanych zobowiązań), w których dostawca może odstąpić od zachowania terminu przewidzianego na zamknięcie rachunku i to pełni pewną funkcję ochronną.
109.	ZBP	Art. 59 io ust. 1	Art. 59 io ust. 1 – „Dostawca przekazujący i dostawca przyjmujący, na wniosek konsumenta, udostępniają mu nieodpłatnie dane dotyczące istniejących usług zleceń stałych i poleceń zapłaty, powiązanych z rachunkami płatniczymi prowadzonymi dla tego konsumenta przez tych dostawców” – czy chodzi o wszystkie rachunki czy tylko przenoszone? Wydaje się, że brak uzasadnienia dla zleceń nie związanych z rachunkami nieprzenoszonymi. Proponuję dodać „przenoszonymi”.	Uwaga uwzględniona
110.	ZBP	Art. 59 in ust 3	Art. 59 in ust 3 – brak czterech punktów (6-9) sytuacji, dla których dostawca może stwierdzić istnienie nieuregulowanych zobowiązań uniemożliwiających zamknięcie rachunku w określonym terminie. Brak informacji w dokumencie z	Uwaga nieuwzględniona Usunięcie tych punktów jest konsekwencją przyjęcia uwagi 91 z

			uwzględnionymi uwagami o powodzie usunięcia pkt 6-9.	tabeli uwag z dnia 26 stycznia 2016 r. (należy ponadto wskazać, że katalog przypadków nieuregulowanych zobowiązań zawarty w art. 59in ust. 3 jest jedynie katalogiem przykładowym i otwartym)
111.	ZBP	Art. 59 in ust. 3 pkt 4	Art. 59 in ust. 3 pkt 4 – proponuje się rozważyć doprecyzowanie tego przepisu pod kątem dostawcy, o którym w nim mowa – czy chodzi o dostawcę, do którego rachunek jest przenoszony?	Uwaga uwzględniona
112.	ZBP	Art. 59ip ust. 1	Art. 59ip ust. 1 – przepis wymaga dogłębnego przemyślenia i konsultacji w odniesieniu do kwestii cywilnoprawnych – nie jest jasne, z czego wynika wybiórcze powołanie dwóch przepisów kodeksu cywilnego, poza tym przepis jest wewnętrznie sprzeczny – w ustępie 1 stanowi o wyrównaniu straty (damnum emergens), a w ustępie 2 mówi zarówno o stracie (damnum emergens), jak i o utraconych korzyściach (lucrum cessans). „Nienaliczone odsetki”(vide ust. 3) mieszczą się w pojęciu utraconych korzyści, natomiast nie wchodzą w zakres normowania pojęcia „straty” (vide ust. 1), dlatego ta regulacja jest niespójna i cywilistycznie niepoprawna.	Uwaga nieuwzględniona
113.	ZBP	Art. 59ir	Art. 59ir – analogiczne zastrzeżenia co do kary – rażąco nieadekwatne, arbitralne określenie wysokości.	Uwaga nieuwzględniona Należy wskazać, że art. 59ir ust. 2 zawiera są przesłanki różnicowania wysokości kary
114.	ZBP	Art. 6 ustawy nowelizującej	Art. 6 ustawy nowelizującej – skoro dostawcy świadczą usługi przeniesienia nie później niż 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, to znaczy, że jest to ostateczny termin, w którym muszą wdrożyć usługę – w ust. 2 natomiast określono, że przepisów nie stosuje się do postępowań o przeniesienie wszczętych przed wejściem w życie przepisów – powstaje pytanie, jakie przepisy należy stosować, gdy dostawca przed upływem 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy nie wypełnia jeszcze obowiązków wynikających ze znowelizowanych przepisów, ale jest możliwe wszczęcie u niego postępowania o przeniesienie rachunku na zasadach wynikających z rekomendacji ZBP.	Uwaga uwzględniona Przepis proponuje się doprecyzować na Komisji Prawniczej

115.	PONIP	Art. 4a. 1.	Proponuje się doprecyzowanie przepisu w ten sposób, że obowiązek stosowania numeru rozliczeniowego i unikatowego identyfikatora aktualny jest wyłącznie gdy dostawca uczestniczy w systemie płatności oraz jednocześnie prowadzi rachunki dostępne z poziomu tego systemu płatności. W przeciwnym razie obowiązkowe stosowanie numeracji jest bezprzedmiotowe. Akty wykonawcze powinny uwzględniać cechy konkretnego systemu płatności, dla którego wprowadza się obowiązek stosowania numeru rozliczeniowego i unikatowego identyfikatora. Z uwagi na zróżnicowanie systemów płatności niewykluczone, że realizacja wytycznych dla Ministra Finansów w zakresie wydania rozporządzenia wymagać będzie stosowania różnych numerów rozliczeniowych oraz unikatowych identyfikatorów dla poszczególnych systemów płatności, w których uczestniczy dostawca i dostawca ten będzie stosował inne oznaczenia w zależności od systemu, w jakim prowadzi dany rachunek płatniczy. Art. 4a. 1. Dostawcy prowadzący rachunki płatnicze i uczestniczący w systemieach płatności, który prowadzi dla użytkownika rachunek płatniczy dostępny w tym systemie, nadając temu rachunkowim unikatowy identyfikator, z zastrzeżeniem ust. 2. 2. Bank krajowy, oddział banku zagranicznego, oddział instytucji kredytowej oraz Narodowy Bank Polski, które prowadzą dla użytkownika rachunek bankowy służący do wykonywania transakcji płatniczych, nie nadają temu rachunkowi unikatowego identyfikatora, o którym mowa w ust. 1. 3. Narodowy Bank Polski nadaje numery rozliczeniowe dostawcom, o których mowa w ust. 1 prowadzącym rachunki płatnicze i uczestniczącym w systemach płatności, z wyłączeniem dostawców, którym numery rozliczeniowe nadaje się na podstawie odrębnych przepisów, oraz prowadzi wykaz tych numerów. 4. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP, określi, w drodze	Uwaga nieuwzględniona Uwaga wydaje się nieaktualna z uwagi na nową treść art. 4a w którym brak jest odniesienia do uczestnictwa w systemach płatności.

			rozporządzenia: 1) sposób nadawania unikatowych identyfikatorów rachunkom płatniczym prowadzonym przez dostawców, 2) sposób nadawania numerów rozliczeniowych dostawcom prowadzącym rachunki płatnicze i uczestniczącym w systemach płatności, 3) szczegółowy zakres oraz sposób przekazywania przez dostawców informacji do NBP w celu nadania numerów rozliczeniowych – mając na względzie zapewnienie jednolitego sposobu numeracji rachunków płatniczych, oraz identyfikację dostawców zgodną z obowiązującymi standardami oraz zapewnienie dostosowania unikatowych identyfikatorów oraz numerów rozliczeniowych do właściwości systemów płatności, w których uczestniczą dostawcy i dostępne są rachunki płatnicze.”; [...]	
116.	RF	art. 20b. ust. 1 pkt 1, art. 20b. ust. 1 pkt 8, art. 20b ust. 2	W ocenie Rzecznika warto również poddać pod rozwałę brzmienie art. 20b. ust. 1 pkt 1. Stanowi on wyliczenie wymogów, które musi spełniać dokument dotyczący opłat. W celu doprecyzowania wydaje się, że z punktu widzenia klienta może być pożądanę wprowadzenie poniższej modyfikacji: „1) jest krótki i precyzyjny – w formacie A4 i, o ile to możliwe, nieprzekraczający jednej strony;”. W pkt 8 tego samego artykułu proponuje się rozważenie dodania poniższego doprecyzowania: „8) zawiera informację, że podane są w nim opłaty za najbardziej reprezentatywne usługi powiązane z rachunkiem płatniczym, a pełne informacje, dotyczące wszystkich usług świadczonych oraz związanych z nimi opłat w ramach umowy ramowej będą przekazywane zgodnie z art. 27;”. Zdaniem Rzecznika Finansowego możliwym jest rozważenie modyfikacji art. 20b ust. 2. Proponowana zmiana może okazać się pomocna w posługiwaniu się bardziej zrozumiałym dla klientów językiem przez podmioty rynku finansowego. „2. Dostawca udostępnia konsumentowi dokument zawierający definicje pojęć zawartych w wykazie usług reprezentatywnych, o którym mowa w art. 14f ust. 2. Informacje zawarte w tym dokumencie powinny być	Uwagi częściowo uwzględnione.

			sformułowane w sposób przejrzysty i czytelny, przy użyciu możliwie nieskomplikowanych wyrażeń i terminów, zrozumiałych dla przeciętnego konsumenta, oraz nie mogą wprowadzać w błąd. Dokument ten może być połączony z dokumentem dotyczącym opłat.”	
117.	RF	art. 32b. ust. 1 art. 32b, w ust. 4	Z kolei w pkt 11, w proponowanym art. 32b. ust. 1 proponuje się rozważenie poniższego doprecyzowania: po słowie „zestawienie” (w wyrażeniu „zestawienie opłat”) dodać słowo „wszystkich”. Pozwoli to uniknąć ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych. W tym samym proponowanym art. 32b, w ust. 4, proponuje się rozważenie dokonania istotnej modyfikacji z punktu widzenia klienta-konsumenta. Wydaje się, że warto zapewnić konsumentowi względną pewność, że w praktyce będzie on mógł się zapoznać z zestawieniem opłat. Jeśli projektodawca, a następnie ustawodawca, zdecydowałby się przyjąć postać papierową jedynie jako alternatywę, wówczas istnieje pewne ryzyko wystąpienia nieporozumień w tej materii. Z uwagi na powyższe Rzecznik proponuje rozważenie przyjęcia poniższego brzmienia ww. przepisu: „4. Dostawca i konsument uzgadniają formę, w jakiej nastąpi przekazywanie zestawienia opłat, przy czym w razie braku takiego uzgodnienia przekazanie następuje w postaci papierowej. Na wniosek konsumenta dostawca przekazuje mu zestawianie opłat w postaci elektronicznej.”	Uwaga uwzględniona Uwaga uwzględniona w zakresie uzupełnienia pkt 11
118.	RF	art. 59ib	Wydaje się, że istotną może okazać się także modyfikacja w pkt 12, w którym projektodawca dodaje Rozdział 7. W ocenie Rzecznika Finansowego warto zapewnić konsumentowi możliwość otrzymywania na każdym etapie jasnej i wyraźnej informacji o pobieraniu opłat. Proponuje się zatem art. 59ib uzupełnić o tę istotną, patrząc przez pryzmat sytuacji konsumenta, informację – zgodnie z poniższym brzmieniem: „Art. 59ib. Dostawca może wymagać od konsumenta ubiegającego się o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego złożenia oświadczenia, że nie posiada on rachunku płatniczego umożliwiającego wykonywanie transakcji, o których mowa w art. 59ia ust. 3, prowadzonego przez innego dostawcę w ramach jego działalności na	Uwaga uwzględniona

			terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W przypadku złożenia przez konsumenta oświadczenia niezgodnego ze stanem faktycznym, jeżeli złożenie wniosku zgodnego z prawdą nie uprawniałoby do otrzymania rachunku podstawowego, dostawca ma prawo pobierać od niego opłaty w wysokości opłat najczęściej stosowanych przez danego dostawcę w ciągu ostatnich 12 miesięcy w odniesieniu do rachunku płatniczego <i>po uprzednim poinformowaniu go o tym fakcie.</i> ”	
119.	RF	art. 59ie ust. 2	Rzecznik Finansowy proponuje również rozważenie przeformułowania brzmienia art. 59ie ust. 2, w którym mowa jest o możliwości pobierania opłat przez dostawców usług płatniczych z tytułu oferowania i prowadzenia podstawowych rachunków płatniczych. Jeśli celem nadrzędnym dyrektywy oraz ustawy jest zapewnienie każdemu zainteresowanemu łatwego i przystępnego dostępu do podstawowych usług płatniczych, a także – co szczególnie istotne w przypadku Rzeczypospolitej Polskiej – rozwój obrotu bezgotówkowego poprzez zwiększanie ubankowienia społeczeństwa, w ocenie Rzecznika Finansowego odpowiedniego doprecyzowania wymaga wyrażenie „liczby 10 transakcji krajowych”. Zdając sobie sprawę z możliwego i prawdopodobnego stanowiska przeciwnego dostawców usług płatniczych, proponuje się np. zwiększenie liczby transakcji do 15 z wyróżnieniem wśród nich np. 8 transakcji polegających na wykorzystaniu polecenia przelewu. W opinii Rzecznika Finansowego pozwoli to na zbudowanie przeświadczenia wśród konsumentów korzystających z rachunku podstawowego o zaletach obrotu bezgotówkowego i będzie stanowić zachętę do korzystania z innych lub bardziej zaawansowanych instrumentów płatniczych. Pozostałe 5 transakcji można by „przeznaczyć” np. na dokonywania płatności kartowych lub wypłat z bankomatów (z zastrzeżeniami wynikającymi z pozostałych przepisów w tej kwestii).	Uwaga nieuwzględniona Limit 10 transakcji w skali miesiąca, po przekroczeniu którego dostawca ma możliwość pobierania opłat za transakcje z rachunku jest pewnym kompromisem, który został zaproponowany w związku ze skrajnymi koncepcjami zgłaszanymi w tej kwestii w toku uzgodnień.
120.	RF	art. 59if ust. 5	Rzecznik Finansowy pragnie także zwrócić uwagę na kolejny, potencjalnie problem aspekt związany z przyjętymi w projekcie rozwiązaniami prawnymi. W odniesieniu do brzmienia proponowanego art. 59if ust. 5 wydaje się, że warto	Uwaga uwzględniona Uwaga uwzględniona w kierunku zabezpieczenia interesów

			rozważyć zobowiązanie dostawcy usług płatniczych do uzyskania stosownej informacji od konsumenta. Można przypuszczać, że spora liczba osób korzystających z podstawowego rachunku płatniczego to osoby nieubankowane oraz często nie do końca świadome swoich praw oraz obowiązków. W związku z tym uprawnionym jest przewidywanie, że konsument niejednokrotnie nie będzie wskazywał sposobu, w jaki chce uzyskać zwrot środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku. Jest to więc zatem potencjalny czynnik obniżający jego zaufanie do sektora usług płatniczych z uwagi na mogące wystąpić z tego tytułu nieporozumienia i problemy. Mając na względzie powyższe, Rzecznik Finansowy proponuje rozważenie poniższego brzmienia przedmiotowego przepisu: „5. Po rozwiązaniu umowy podstawowego rachunku płatniczego z przyczyn określonych w ust. 3, dostawca zobowiązany jest zobligować konsumenta do wskazania sposobu, w jaki chce on uzyskać zwrot środków pieniężnych na rachunku. W przypadku nieuzyskania przez dostawcę informacji, o której mowa w zdaniu pierwszym, składa on środki pieniężne znajdujące się na rachunku podstawowym do depozytu sądowego, informując o tym fakcie konsumenta.”	konsumenta w zakresie zasad zwrotu środków z zamykanego rachunku płatniczego.
121.	RF	Po ust. 4 w art. 59ia dodaje się ust. 5 w brzmieniu:	Pragnę także zwrócić uwagę Pana Ministra na stanowisko Rzecznika Finansowego związane ze zjawiskiem polegającym na wypowiedaniu przez niektóre banki umów rachunku bankowego osobom ubezwłasnowolnionym całkowicie. Problem ten zasygnalizowano w trakcie rozpatrywania jednej ze spraw przez biuro Rzecznika Finansowego. Wydaje się, że taka praktyka dostawców zamyka możliwość uczestnictwa w obrocie bezgotówkowym tej grupie konsumentów i jest sprzeczna z założeniami dyrektywy PAD (art. 16). Aktualne zatem pozostają wszystkie uwagi Rzecznika przesłane do Ministerstwa Finansów pismem z dnia 11 lutego br., w których proponowano m.in. odpowiednie dostosowanie ustawy implementującej dyrektywę PAD w celu zapobiegania takim sytuacjom. Mając zatem na względzie powyższe, proponuję rozważenie zawarcia w projekcie poniższego przepisu. Po ust. 4 w art. 59ia dodaje się ust. 5 w brzmieniu:	Uwaga nieuwzględniona Kwestia poza zakresem przedmiotowej regulacji

			„5. Dostawcy, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1-3 i 9, nie mogą odmawiać zawarcia umowy ramowej o prowadzenie podstawowego rachunku płatniczego osobom ubezwłasnowolnionym całkowicie, działającym poprzez przedstawicieli ustawowych, lub wypowiadać umowy wyłącznie z uwagi na fakt pozbawienia tych osób zdolności do czynności prawnych w trakcie jej trwania. Obowiązek określony w zdaniu pierwszym w przypadku dostawców wymienionych w art. 4 ust. 2 pkt 9 dotyczy wyłącznie osób, które deklarują chęć członkostwa lub są członkami tych podmiotów.”	
--	--	--	--	--

UWAGI REDAKCYJNE

2.	KSKOK	art. 1 pkt 2 w lit. a) w dodawanym pkt 15ac	w art. 1 pkt 2 w lit. a) w dodawanym pkt 15ac powinno być odesłanie do art. 22.1 ustawy - kodeks cywilny;	Uwagi uwzględnione
3.	KSKOK	art. 1 pkt 8 w dodawanym art. 14e ust. 1	art. 1 pkt 8 w dodawanym art. 14e ust. 1 dwukrotnie występujące odwołanie do art. „14f- 14” wymaga odpowiedniego skorygowania.	
4.	NBP	art. 1 w ust. 1 po pkt 2	w projektowanym art. 1 w ust. 1 po pkt 2 projekt zakłada dodanie punktów 3 i 4, jednak w ustawie o usługach płatniczych jest już punkt 3 w art. 1 ust. 1, który brzmi: "zasady prowadzenia działalności przez instytucje płatnicze, biura usług płatniczych, instytucje pieniądza elektronicznego i oddziały zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, w tym za pośrednictwem agentów, oraz zasady sprawowania nadzoru nad tymi podmiotami"; proponujemy więc dodanie nowych punktów 4 i 5	
5.	NBP	art. 20b ust. 4	projektowany art. 20b ust. 4 zawiera błędne odwołanie do art. 14e ust. 2, powinno być do art. 14f ust. 2	
6.	NBP	art. 2 pkt 15ab	w projektowanym art. 2 pkt 15ab znajduje się błędne odwołanie do art. 221, powinno być do art. 22 ¹	
7.	NBP	art. 14e	w projektowanym art. 14e i następnych znajduje się odwołanie do art. 14f-14i; wydaje się, że powinno być do art. 14f-14i	
8.	NBP	art. 59ia ust. 3 pkt 4	wyduje się, że w projektowanym art. 59ia ust. 3 pkt 4 powinno być odwołanie się do dostawcy, o którym mowa w ust. 1, a nie w ust. 2	

9.	NBP	art. 59ib	w projektowanym art. 59ib brakuje numeracji w pierwszej części tego artykułu, tj. ewentualnego podziału na ustępy, punkty itp.
10.	NBP	art. 59in ust. 3	w projektowanym art. 59in ust. 3 konieczne jest uporządkowanie numeracji punktów
11.	NBP	art. 2	w art. 2 projektu błędnie przywołano adres promulgacyjny ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym
12.	NBP	art. 9 ust. 2	w art. 9 ust. 2 projektu, ustanawiającym okres vacatio legis, zamiast odwołania do art. 3 pkt 4 projektu (brak takiej jednostki redakcyjnej w projekcie) powinno być odwołanie do art. 3 pkt 2
13.	NBP		Ponadto w uzasadnieniu na str. 8 pkt 13 należy oznaczyć jako pkt 12.
14.	NBP		Jednocześnie, ze względu na występujące w projekcie ustawy liczne błędy interpunkcyjne, literowe, czy też składni zdania (np. projektowany art. 14h ust. 1) sugerujemy zweryfikowanie i dopracowanie tego dokumentu pod kątem językowym na etapie prac Komisji Prawniczej.
15.	ZBP	art. 1	W art. 1 błędnie wskazana numeracja, należy ją odpowiednio przesunąć na 4) i 5). W projekcie dodano pkt. 3 i 4, gdy aktualnie w UUP art.1 ust.1 są już pkt, 1), 2) 2a), 3).
16.	ZBP	art. 2 pkt 15ac	Definicja konsumenta zawiera nieprawidłowo odesłanie - powinno być art. 22 ze zn. 1 (art. 221 Kc).
17.	ZBP	art. 2 pkt 20a) i 20b)	W definicji „dostawcy przyjmującego” oraz „dostawcy przekazującego” zastosowano błąd logiczny ignotum per ignotum (choć definicje zbieżne w zasadzie z tymi, które zawarte są w dyrektywie).
18.	ZBP	art. 14e ust. 1-3	W art. 14e ust. 1-3 błędne odwołania „art. 14f-14”.
19.	ZBP	art.. 59if ust. 3	W art.. 59if ust. 3 błędne odwołanie „3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, 3, 4, 5, 4 lub 6....”.
20.	ZBP	art. 20b ust. 1 pkt 9	W art. 20b ust. 1 pkt 9 – brakuje przyminka „zgodnie z wykonawczymi”.
21.	ZBP	art. 59ia ust. 3 pkt 4	Art. 59ia ust. 3 pkt 4 – zawarto błędne odesłanie do ust. 2.
22.	ZBP	art. 59ic ust. 6 pkt 1	Art. 59ic ust. 6 pkt 1 – błędne odesłanie do art. 59ia ust. 2
23.	ZBP	art. 59ic ust. 6 pkt 5	Art. 59ic ust. 6 pkt 5 – błędne odesłanie do zdania drugiego zamiast pierwszego
24.	ZBP	art. 59ie ust. 5	Art. 59ie ust. 5 – wskazane tu odesłanie (art. 59 ia ust. 2) jest błędne, powinno być art. 59ia ust.3.
25.	ZBP	art. 59 if ust. 2 pkt	Art. 59 if ust. 2 pkt 6 – odwołuje się do transakcji, o których mowa w art. 59ia ust.1, podczas, gdy prawdopodobnie chodzi o odwołanie do art. 59ia ust.3.

26.	ZBP	art. 59if ust. 3	Art. 59if ust. 3 – błędne odwołanie „3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, 3, 4, 5, 4 lub 6....”.	
27.	ZBP	art. 59if	Art. 59if – brak ustępu 4.	
28.	UOKiK	art. 15ac	Po pierwsze, należy zwrócić uwagę na brzmienie nowego art. 15ac, gdzie zamiast do art. 221 Kodeksu cywilnego, omyłkowo odesłano do art. 221.	
29.	UOKiK	art. 20c	Po drugie, w odniesieniu do proponowanego brzmienia art. 20c ustawy o usługach płatniczych, pragnę wskazać, że sposób sformułowania tego przepisu pozostawia wątpliwości, czy odnosi się on do art. 27 pkt 3 ustawy o usługach płatniczych czy też do jednostki redakcyjnej ustawy o kredycie konsumenckim (w ustawie o kredycie konsumenckim takiej jednostki brakuje, niemniej jednak w tym miejscu zasadne byłoby doprecyzowanie, że mowa jest o ustawie o usługach płatniczych). Dodatkowo wydaje się zasadne rozważenie – zamiast odniesienia w nowym art. 20c do rozdziału 2 ustawy o kredycie konsumenckim, umieszczenie w przepisie ogólnego odniesienia do obowiązków wynikających z ustawy o kredycie konsumenckim. Oprócz bowiem typowych obowiązków przedkontraktowych ustawa o kredycie konsumenckim nakłada również na kredytodawcę obowiązki informacyjne spoczywające na nim w okresie wykonywania umowy oraz obowiązki informacyjne dotyczące treści umowy.	
30.	UOKiK	art. 32b	W odniesieniu do proponowanego brzmienia art. 32b – analogicznie do uwagi dotyczącej art. 20c – proponujemy doprecyzowanie, że przepis ten odsyła do art. 31 i 32 ustawy o usługach płatniczych.	

2. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

3. Podmioty, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

Brak zgłoszeń w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		Projekt ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH :		Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego			

PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ ²⁾					
Jedn. red.	Treść przepisu UE ³⁾	Konieczność wdrożenia T / N	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymagania prawa UE (**)
Art. 1 ust. 1	Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady dotyczące przejrzystości i porównywalności opłat pobieranych od konsumentów w odniesieniu do ich rachunków płatniczych prowadzonych na terytorium Unii, zasady dotyczące przenoszenia rachunków płatniczych w obrębie państwa członkowskiego oraz zasady ułatwiania konsumentom otwierania rachunków płatniczych za granicą.	T	Art. 1	Art. 1. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 1: a) w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu: „4) dostęp konsumentów do rachunku podstawowego; 5) zasady przenoszenia rachunków płatniczych prowadzonych dla konsumentów.” b) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Ustawa określa także: 1) zasady prowadzenia stron internetowych porównujących opłaty związane z rachunkiem płatniczym; 2) podstawowe zasady funkcjonowania rynku krajowych transakcji płatniczych przy użyciu kart płatniczych.”;	

Art. 1 ust. 2	W niniejszej dyrektywie określa się także ramy przepisów i warunków, zgodnie z którymi państwa członkowskie muszą zagwarantować konsumentom prawo do otwierania i korzystania z podstawowych rachunków płatniczych w Unii.	T	Art. 1	Art. 1. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 1: a) w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu: „4) dostęp konsumentów do rachunku podstawowego;	
Art. 1 ust. 3	Rozdziały II i III mają zastosowanie do dostawców usług płatniczych.	T	Art. 20a i Art. 32b i Art. 59ih i nast.	Art. 20a. 1. Przed zawarciem umowy o prowadzenie rachunku płatniczego dostawca przekazuje konsumentowi, z odpowiednim wyprzedzeniem, w postaci papierowej albo elektronicznej, dokument dotyczący opłat pobieranych z tytułu usług świadczonych w związku z prowadzeniem rachunku płatniczego, w celu umożliwienia konsumentowi porównania ofert dostawców prowadzących rachunki płatnicze.(I nast.) „Art. 32b. 1. Niezależnie od informacji przekazywanych zgodnie z art. 31 i art. 32 niniejszej ustawy, z uwzględnieniem art. 38 ustawy o kredycie konsumenckim, dostawca prowadzący rachunek płatniczy przekazuje konsumentowi, bezpłatnie, zestawienie opłat za usługi powiązane z rachunkiem płatniczym, pobranych w okresie objętym zestawieniem, a w przypadku udzielania kredytu w rachunku bieżącym – także informację o stopie oprocentowania kredytu w rachunku bieżącym oraz całkowitej kwocie odsetek pobranych z tego tytułu w tym okresie, a także informację o stopie oprocentowania środków pieniężnych na rachunku płatniczym oraz całkowitej kwocie odsetek należnych za dany okres. (i nast.) Art. 59ih. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się do przenoszenia rachunku płatniczego prowadzonego dla użytkownika będącego konsumentem między dostawcami mającymi	

				siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz usług powiązanych z tym rachunkiem, świadczonych na rzecz konsumenta.	
Art. 1 ust. 4 zd. 1	Rozdział IV ma zastosowanie do instytucji kredytowych.	T	Art. 59ia	Art. 59ia. 1. Dostawcy, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9 , z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, oferujący usługi związane z prowadzeniem rachunków płatniczych dla konsumentów, są obowiązani do świadczenia usługi prowadzenia podstawowego rachunku płatniczego.	
Art. 1 ust. 4 zd. 2	Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o stosowaniu rozdziału IV do dostawców usług płatniczych innych niż instytucje kredytowe.	N			Zdecydowano się ograniczyć obowiązek świadczenia usługi rachunku podstawowego do banków i skok-ów, z uwagi na brak aktualnie na polskim rynku innych dostawców usług płatniczych świadczących rachunki płatnicze o funkcjonalności rachunku podstawowego.
Art. 1 ust. 5	Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o niestosowaniu wszystkich lub części przepisów niniejszej dyrektywy do podmiotów, o których mowa w art. 2 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE.	N	Art. 59ia. ust. 1	Art. 59ia. 1. Dostawcy, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, oferujący usługi związane z prowadzeniem rachunków płatniczych dla konsumentów , są obowiązani do świadczenia usługi prowadzenia podstawowego rachunku płatniczego. Obowiązek ten w przypadku dostawców wymienionych w art. 4 ust. 2 pkt 9 - dotyczy wyłącznie członków danej kasy oszczędnościowo - kredytowej.	Zdecydowano się skorzystać z przedmiotowej opcji (wyłączenie stosowania przepisu wobec podmiotów z art. 2 ust. 5 dyrektywy 2013/36/UE).
Art. 1 ust. 6 zd. 1	Dyrektywa ma zastosowanie do rachunków płatniczych, za pośrednictwem których konsumenci mogą co najmniej: a) umieszczać środki pieniężne na rachunku płatniczym; b) wypłacać gotówkę z rachunku płatniczego; c) zlecać i otrzymywać transakcje płatnicze, w tym polecenia przelewu, do i od stron trzecich.	T	Art. 2 pkt 25 UUP	Art. 2 pkt 25) rachunek płatniczy – rachunek prowadzony dla jednego lub większej liczby użytkowników służący do wykonywania transakcji płatniczych, przy czym przez rachunek płatniczy rozumie się także rachunek bankowy oraz rachunek członka spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, jeżeli rachunki te służą do wykonywania transakcji płatniczych	
Art. 1	Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o stosowaniu	N			MF zdecydowało się nie

ust. 6 zd. 2	wszystkich lub niektórych przepisów niniejszej dyrektywy do rachunków płatniczych innych niż rachunki, o których mowa w akapicie pierwszym.				korzystać z tej opcji.
Art. 1 ust. 7	Otwarcie i korzystanie z podstawowego rachunku płatniczego na mocy niniejszej dyrektywy musi być zgodne z dyrektywą 2005/60/WE.	T	Art. 59ic	Art. 59ic. 5. Dostawca, o którym mowa w art.4 ust. 2 pkt 1-3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej, odmawia zawarcia umowy podstawowego rachunku płatniczego w przypadku: 1) gdy jest to uzasadnione względami ostrożnościowymi wynikającymi z podejrzenia popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm. (...) 7. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 i 5 dostawca niezwłocznie informuje konsumenta, nieodpłatnie, o przyczynach odmowy zawarcia umowy, chyba że przekazanie takiej informacji zagrażałoby bezpieczeństwu narodowemu, porządkowi publicznemu lub byłoby sprzeczne z przepisami prawa, w tym z przepisami ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2016 r. poz. 299i 615), zwanej dalej „ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy”.	
Art. 2 pkt 1	Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje: „konsument” oznacza każdą osobę fizyczną, która działa w celach innych niż jej działalność handlowa, gospodarcza, rzemieślnicza lub zawodowa;	N		2) w art. 2: c) po pkt 15 ab dodaje się pkt 15 ac w brzmieniu: „15ac) konsument – konsumenta w rozumieniu art. 22 ¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380)”;	
Art. 2 pkt 2	„legalnie przebywający w Unii” oznacza sytuację, gdy osoba fizyczna ma prawo pobytu w państwie członkowskim na mocy przepisów unijnych lub krajowych, co obejmuje konsumentów bez stałego adresu zamieszkania i osoby ubiegające się o azyl na podstawie Konwencji genewskiej z dnia 28 lipca 1951 r. dotyczącej statusu uchodźców, protokołu do niej z dnia 31 stycznia 1967 r. i innych właściwych umów międzynarodowych;	N		Brak definicji – rozumienie zgodne z interpretacją przepisów merytorycznych.	
Art. 2 pkt 3	„rachunek płatniczy” oznacza rachunek prowadzony w imieniu jednego lub większej liczby konsumentów, wykorzystywany do wykonywania transakcji płatniczych;	N	Obow. Art. 2 pkt 25 UUP	„rachunek płatniczy” - rachunek prowadzony dla jednego lub większej liczby użytkowników służący do wykonywania transakcji płatniczych,	

				przy czym przez rachunek płatniczy rozumie się także rachunek bankowy oraz rachunek członka spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, jeżeli rachunki te służą do wykonywania transakcji płatniczych	
Art. 2 pkt 4	„usługa płatnicza” oznacza usługę płatniczą zgodnie z definicją w art. 4 pkt 3 dyrektywy 2007/64/WE;	N	Obow. Art. 3 UUP	Art. 3. 1. Przez usługi płatnicze rozumie się działalność polegającą na: 1) przyjmowaniu wpłat gotówki i dokonywaniu wypłat gotówki z rachunku płatniczego oraz wszelkie działania niezbędne do prowadzenia rachunku; 2) wykonywaniu transakcji płatniczych, w tym transferu środków pieniężnych na rachunek płatniczy u dostawcy użytkownika lub u innego dostawcy: a) przez wykonywanie usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty, b) przy użyciu karty płatniczej lub podobnego instrumentu płatniczego, c) przez wykonywanie usług polecenia przelewu, w tym stałych zleceń; 3) wykonywaniu transakcji płatniczych wymienionych w pkt 2, w ciężar środków pieniężnych udostępnionych użytkownikowi z tytułu kredytu, a w przypadku instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego – kredytu, o którym mowa w art. 74 ust. 3 lub art. 132j ust. 3; 4) wydawaniu instrumentów płatniczych; 5) umożliwianiu wykonania transakcji płatniczych, zainicjowanych przez akceptanta lub za jego pośrednictwem, instrumentem płatniczym płatnika, w szczególności na obsłudze autoryzacji, przesyłaniu do wydawcy karty płatniczej lub systemów płatności zleceń płatniczych płatnika lub akceptanta, mających na celu przekazanie akceptantowi należnych mu środków, z wyłączeniem czynności polegających na jej rozliczaniu i rozrachunku w ramach systemu płatności w rozumieniu ustawy o ostateczności rozrachunku (acquiring); 6) świadczeniu usługi przekazu pieniężnego; 7) wykonywaniu transakcji płatniczych, w	

				przypadku których zgoda płatnika na wykonanie transakcji udzielana jest przy użyciu urządzenia telekomunikacyjnego, cyfrowego lub informatycznego, a płatność przekazywana jest dostawcy usług telekomunikacyjnych, cyfrowych lub informatycznych, działającemu jedynie jako pośrednik pomiędzy użytkownikiem zlecającym transakcję płatniczą a odbiorcą.	
Art. 2 pkt 5	„transakcja płatnicza” oznacza działanie zainicjowane przez płatnika lub odbiorcę, polegające na umieszczaniu na rachunku, transferze lub wypłacie środków pieniężnych, niezależnie od rodzaju pierwotnych zobowiązań między płatnikiem a odbiorcą;	N	Obow. Art. 2 pkt 29 UUP	Art. 2 pkt 29) transakcja płatnicza – zainicjowaną przez płatnika lub odbiorcę wpłatę, transfer lub wypłatę środków pieniężnych;	
Art. 2 pkt 6	„usługi powiązane z rachunkiem płatniczym” oznaczają wszelkie usługi związane z otwarciem, prowadzeniem i zamknięciem rachunku płatniczego, w tym usługi płatnicze i transakcje płatnicze objęte zakresem art. 3 lit. g) dyrektywy 2007/64/WE oraz kredyt w rachunku bieżącym i przekroczenie salda na rachunku;	N	Art. 2 pkt 33a	f) po pkt 33 dodaje się pkt 33a w brzmieniu: „33a) usługi powiązane z rachunkiem płatniczym – usługi świadczone w ramach otwarcia, prowadzenia i zamknięcia rachunku płatniczego, w tym usługi płatnicze, które wiążą się z korzystaniem z rachunku płatniczego, transakcje, o których mowa w art. 6 pkt 7, kredyt w rachunku płatniczym oraz przekroczenie salda na rachunku;”;	
Art. 2 pkt 7	„dostawca usług płatniczych” oznacza dostawcę usług płatniczych zgodnie z definicją w art. 4 pkt 9 dyrektywy 2007/64/WE;	N	Obow. Art. 4 ust. 2 UUP	2. Dostawcą może być wyłącznie: 1) bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo bankowe; 2) oddział banku zagranicznego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 20 ustawy – Prawo bankowe; 3) instytucja kredytowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy – Prawo bankowe i odpowiednio oddział instytucji kredytowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 18 ustawy – Prawo bankowe; 4) instytucja pieniądza elektronicznego; 5) oddział podmiotu świadczącego w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, zgodnie z prawem tego państwa, pocztowe usługi płatnicze, uprawnionego zgodnie z prawem tego państwa do świadczenia usług płatniczych oraz Poczta Polska Spółka Akcyjna w zakresie, w jakim odrębne przepisy upoważniają ją do świadczenia usług płatniczych;	

				6) instytucja płatnicza; 7) Europejski Bank Centralny, Narodowy Bank Polski, zwany dalej „NBP”, oraz bank centralny innego państwa członkowskiego – gdy nie działają w charakterze władz monetarnych lub organów administracji publicznej; 8) organ administracji publicznej; 9) spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa lub Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa w rozumieniu ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1450), zwanej dalej „ustawą o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych” – w zakresie, w jakim odrębne przepisy uprawniają je do świadczenia usług płatniczych, zwane dalej „kasą oszczędnościowo-kredytową”; 10) biuro usług płatniczych.	
Art. 2 pkt 8	„instytucja kredytowa” oznacza instytucję kredytową zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (18);	N	Obow. Art. 4 ust. 2 pkt 3 UUP	Art. 4 ust. 2 pkt 3: instytucja kredytowa w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy – Prawo bankowe i odpowiednio oddział instytucji kredytowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 18 ustawy – Prawo bankowe;	
Art. 2 pkt 9	„instrument płatniczy” oznacza instrument płatniczy zgodnie z definicją w art. 4 pkt 23 dyrektywy 2007/64/WE;	N	Obow. Art. 2 pkt 10 UUP	10) instrument płatniczy – zindywidualizowane urządzenie lub uzgodniony przez użytkownika i dostawcę zbiór procedur, wykorzystywane przez użytkownika do złożenia zlecenia płatniczego;	
Art. 2 pkt 10	„przekazujący dostawca usług płatniczych” oznacza dostawcę usług płatniczych, który przekazuje informacje wymagane w celu przeniesienia rachunku;	N	Art. 2 pkt 4a	„4a) dostawca przekazujący – dostawcę usług płatniczych, który przekazuje dostawcy przyjmującemu informacje wymagane w celu przeniesienia rachunku;	
Art. 2 pkt 11	„otrzymujący dostawca usług płatniczych” oznacza dostawcę usług płatniczych, do którego przekazywane są informacje wymagane w celu przeniesienia rachunku;	N	Art. 2 pkt 4b	„4b) dostawca przyjmujący – dostawcę usług płatniczych, któremu dostawca przekazujący przekazuje informacje wymagane w celu przeniesienia rachunku;”;	
Art. 2 pkt 12	„zlecenie płatnicze” oznacza każdą dyspozycję płatnika lub odbiorcy dla jego dostawcy usług płatniczych z żądaniem wykonania transakcji płatniczej;	N	Obow. Art. 2 pkt 36 UUP	36) zlecenie płatnicze – oświadczenie płatnika lub odbiorcy skierowane do jego dostawcy zawierające polecenie wykonania transakcji płatniczej;	

Art. 2 pkt 13	„płatnik” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest posiadaczem rachunku płatniczego i składa zlecenie płatnicze z tego rachunku płatniczego, lub – w przypadku gdy rachunek płatniczy płatnika nie istnieje – osobę fizyczną lub prawną, która składa zlecenie płatnicze na rachunek płatniczy odbiorcy;	N	Obow. Art. 2 pkt 22 UUP	22) płatnik – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, składającą zlecenie płatnicze;	
Art. 2 pkt 14	„odbiorca” oznacza osobę fizyczną lub prawną będącą zamierzonym odbiorcą środków pieniężnych stanowiących przedmiot transakcji płatniczej;	N	Obow. Art. 2 pkt 18 UUP	18) odbiorca – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, będącą odbiorcą środków pieniężnych stanowiących przedmiot transakcji płatniczej;	
Art. 2 pkt 15	„opłaty” oznaczają wszelkie ewentualne opłaty i kary należne dostawcy usług płatniczych od konsumenta za świadczenie usług powiązanych z rachunkiem płatniczym lub w związku z nimi;	N	Art. 20a ust. 2	Art. 20a. 2. Dokument, o którym mowa w ust. 1, zawiera wykaz usług świadczonych przez dostawcę, zawartych w wykazie usług reprezentatywnych, określonych w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 14f ust. 1, wraz ze związanymi z nimi stawkami opłat, z uwzględnieniem ewentualnych opłat pobieranych w przypadku niewywiązania się przez konsumenta ze zobowiązań wynikających z umowy o świadczenie tych usług.	
Art. 2 pkt 16	„stopa oprocentowania środków na rachunku” oznacza stopę służącą do obliczenia odsetek wypłacanych konsumentowi w związku z przechowywaniem środków pieniężnych na rachunku płatniczym;	N		Rozumienie zgodne z ustawą z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.	
Art. 2 pkt 17	„trwały nośnik informacji” oznacza dowolny instrument umożliwiający konsumentowi przechowywanie informacji kierowanych do niego osobiście, w sposób umożliwiający dostęp do nich w przyszłości przez okres właściwy do celów tych informacji i pozwalający na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;	N	Obow. Art. 2 pkt 30 UUP	30) trwały nośnik informacji – nośnik umożliwiający użytkownikowi przechowywanie adresowanych do niego informacji w sposób umożliwiający dostęp do nich przez okres odpowiedni do celów sporządzenia tych informacji i pozwalający na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;	
Art. 2 pkt 18	„przeniesienie rachunku” lub „usługa przeniesienia rachunku” oznacza dokonanie na wniosek konsumenta przeniesienia od jednego do innego dostawcy usług płatniczych informacji o wszystkich lub niektórych zleceniach stałych dotyczących poleceń przelewu, regularnych poleceniach zapłaty oraz regularnie przychodzących na rachunek poleceń przelewu w ramach rachunku płatniczego albo jakiegokolwiek dodatniego salda z jednego rachunku płatniczego na inny, albo obie te możliwości, któremu może towarzyszyć zamknięcie	N	Art. 59ih ust. 2	2. Przez przeniesienie rachunku płatniczego należy rozumieć przekazanie na wniosek konsumenta, przez dostawcę przekazującego dostawcy przyjmującemu informacji o wszystkich lub niektórych zleceniach stałych dotyczących poleceń przelewu oraz regularnie przychodzących na rachunek płatniczy prowadzony dla konsumenta przez dostawcę przekazującego poleceniach przelewu i	

	poprzedniego rachunku płatniczego;			poleceniach zapłaty, w ramach rachunku płatniczego albo jakiegokolwiek dodatniego salda, z rachunku płatniczego prowadzonego przez dostawcę przekazującego na rachunek płatniczy otwarty dla konsumenta przez dostawcę przyjmującego, w walucie rachunku płatniczego, którego dotyczą przekazywane informacje, łącznie z ewentualnym zamknięciem rachunku płatniczego prowadzonego dla konsumenta przez dostawcę przekazującego.	
Art. 2 pkt 19	„polecenie zapłaty” oznacza krajową lub transgraniczną usługę płatniczą polegającą na obciążeniu rachunku płatniczego płatnika, w przypadku gdy transakcja płatnicza została zainicjowana przez odbiorcę na podstawie zgody udzielonej przez płatnika;	N	Obow. Art. 3 ust. 2 UUP	Art. 3 ust. 2. Polecenie zapłaty oznacza usługę płatniczą polegającą na obciążeniu określoną kwotą rachunku płatniczego płatnika na skutek transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę, dokonywanej na podstawie zgody, której płatnik udzielił odbiorcy, dostawcy odbiorcy lub dostawcy płatnika.	
Art. 2 pkt 20	„polecenie przelewu” oznacza krajową lub transgraniczną usługę płatniczą polegającą na uznaniu rachunku płatniczego odbiorcy, w przypadku gdy transakcja płatnicza lub seria transakcji płatniczych z rachunku płatniczego płatnika jest dokonywana przez dostawcę usług płatniczych prowadzącego rachunek płatniczy płatnika, na podstawie dyspozycji udzielonych przez płatnika;	N	Art. 3 ust.4	3) w art. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu: „4. Polecenie przelewu oznacza usługę płatniczą polegającą na uznaniu rachunku płatniczego, w przypadku gdy transakcja płatnicza z rachunku płatniczego płatnika jest dokonywana przez dostawcę usług płatniczych prowadzącego rachunek płatniczy płatnika, na podstawie dyspozycji udzielonej przez płatnika;”,	
Art. 2 pkt 21	„zlecenie stałe” oznacza dyspozycję udzieloną przez płatnika dostawcy usług płatniczych prowadzącemu rachunek płatniczy płatnika polegającą na realizowaniu poleceń przelewu w regularnych odstępach czasu lub w uprzednio określonych terminach;	N		Nie wymaga implementacji	
Art. 2 pkt 22	„środki pieniężne” oznaczają banknoty i monety, zapis księgowy i pieniądz elektroniczny zgodnie z definicją w art. 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE (19);	N		Nie wymaga implementacji	
Art. 2 pkt 23	„umowa ramowa” oznacza umowę o usługę płatniczą, która reguluje wykonanie indywidualnych i kolejnych transakcji	N	Obow. Art. 2 pkt 31 UUP	31) umowa ramowa – umowę o usługę płatniczą regulującą wykonywanie	

	płatniczych w przyszłości i która może zawierać obowiązek i warunki otwarcia rachunku płatniczego;			indywidualnych transakcji płatniczych, która może zawierać postanowienia w zakresie prowadzenia rachunku płatniczego;	
Art. 2 pkt 24	„dzień roboczy” oznacza dzień, w którym stosowny dostawca usług płatniczych prowadzi działalność wymaganą do wykonania transakcji płatniczej;	N	Obow. Art. 2 pkt 5 UUP	5) dzień roboczy – dzień roboczy odpowiednio dostawcy płatnika lub dostawcy odbiorcy;	
Art. 2 pkt 25	„kredyt w rachunku bieżącym” oznacza zawartą w sposób wyraźny umowę o kredyt, na mocy której dostawca usług płatniczych umożliwia konsumentowi dysponowanie środkami pieniężnymi w wysokości przekraczającej bieżące saldo rachunku płatniczego konsumenta;	N	Art. 2 pkt 16b	d) po pkt 16a dodaje się pkt 16b w brzmieniu: „16b) kredyt w rachunku płatniczym – kredyt w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym w rozumieniu art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2014 r. poz. 1497, 1585 i 1662 oraz z 2015 r. poz. 1357), zwanej dalej „ustawą o kredycie konsumenckim”, oraz kredyt płatniczy, w rozumieniu art. 74 ust. 3;”;	
Art. 2 pkt 26	„przekroczenie salda na rachunku” oznacza akceptowaną w sposób milczący możliwość przekraczania salda środków pieniężnych, dzięki której dostawca usług płatniczych umożliwia konsumentowi dysponowanie środkami pieniężnymi w wysokości przekraczającej bieżące saldo rachunku płatniczego konsumenta lub udzielony kredyt w rachunku bieżącym;	N			Zdecydowano nie definiować pojęcia „przekroczenia salda na rachunku”.
Art. 2 pkt 27	„właściwy organ” oznacza organ wyznaczony jako właściwy przez państwo członkowskie zgodnie z art. 21.	N	Obow. Art. 2 pkt 35 UUP	35) właściwe organy nadzorcze – władze innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich uprawnione na mocy obowiązujących w tych państwach przepisów do wydawania zezwolenia na wykonywanie usług płatniczych przez unijne instytucje płatnicze lub na wydawanie pieniądza elektronicznego przez unijne instytucje pieniądza elektronicznego;	
Art. 3 ust. 1	Państwa członkowskie sporządzają wstępny wykaz co najmniej 10 i nie więcej niż 20 najbardziej reprezentatywnych usług powiązanych z rachunkiem płatniczym i podlegających opłacie, oferowanych przez przynajmniej jednego dostawcy usług płatniczych na szczeblu krajowym. Wykaz ten zawiera pojęcia i definicje dotyczące każdej ze wskazanych usług. W każdym języku urzędowym danego państwa członkowskiego używa się tylko jednego pojęcia dla danej usługi.	T	Art. 14f	14f. 1. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii KNF, określi, w drodze rozporządzenia: 1) wykaz usług reprezentatywnych obejmujących co najmniej dziesięć, jednak nie więcej niż dwadzieścia usług powiązanych z rachunkiem płatniczym najczęściej wykorzystywanych przez konsumentów na krajowym rynku, za korzystanie z których przynajmniej jeden dostawca prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pobiera opłatę; 2) ujednolicone pojęcia i definicje	

				związane z usługami, o których mowa w pkt 1. 2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw instytucji finansowych uwzględnia w pierwszej kolejności usługi, które są najczęściej wykorzystywane w ramach korzystania z rachunków płatniczych przez konsumentów na krajowym rynku i jednocześnie generują najwyższe koszty dla konsumentów, zarówno jednostkowe, jak i łączne, a w przypadku ich braku - usługi, które spełniają wyłącznie kryterium najczęstszego wykorzystywania w ramach korzystania z rachunków płatniczych przez konsumentów na krajowym rynku, a także uwzględnia pojęcia i definicje opracowane przez Komisję Europejską zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia 1093/2010.	
Art. 3 ust. 2	Na potrzeby ust. 1 państwa członkowskie uwzględniają te usługi, które: a) są najczęściej wykorzystywane przez konsumentów w odniesieniu do ich rachunku płatniczego; b) generują najwyższe koszty dla konsumentów, zarówno w ujęciu ogólnym, jak i jednostkowym.	T	Art. 14f ust. 2 i 3	2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw instytucji finansowych uwzględnia w pierwszej kolejności usługi, które są najczęściej wykorzystywane w ramach korzystania z rachunków płatniczych przez konsumentów na krajowym rynku i jednocześnie generują najwyższe koszty dla konsumentów, zarówno jednostkowe, jak i łączne, a w przypadku ich braku - usługi, które spełniają wyłącznie kryterium najczęstszego wykorzystywania w ramach korzystania z rachunków płatniczych przez konsumentów na krajowym rynku, a także uwzględnia pojęcia i definicje opracowane przez Komisję Europejską zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia 1093/2010. 3. KNF, co 4 lata, dokonuje oceny aktualności wykazu usług reprezentatywnych, o którym mowa w ust. 1, i przekazuje do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych informację o usługach powiązanych z rachunkiem płatniczym, reprezentatywnych w danym okresie dla krajowego rynku.	
Art. 3 ust. 2	W celu zapewnienia właściwego stosowania kryteriów określonych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu EUNB	N		Nie wymaga implementacji.	

	wydaje do dnia 18 marca 2015 r. wytyczne zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.				
Art. 3 ust. 3	Państwa członkowskie przekazują Komisji i EUNB do dnia 18 września 2015 r. wstępne wykazy, o których mowa w ust. 1. Na wniosek Komisji państwa członkowskie dostarczają jej dodatkowe informacje dotyczące danych, na podstawie których sporządzili te wykazy przy uwzględnieniu kryteriów określonych w ust. 2.	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 3 ust. 4	Na podstawie wstępnych wykazów przekazanych zgodnie z ust. 3 EUNB przygotowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych ustanawiających ujednoliconą terminologię Unii dla tych usług, które są wspólne przynajmniej dla większości państw członkowskich. Ujednolicona terminologia Unii obejmuje wspólne pojęcia i definicje dotyczące wspólnych usług i jest udostępniana w językach urzędowych instytucji Unii. W każdym języku urzędowym danego państwa członkowskiego używa się tylko jednego pojęcia dla danej usługi. EUNB przedstawia Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 18 września 2016 r. Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 3 ust. 5	Państwa członkowskie włączają ujednoliconą terminologię Unii, przygotowaną zgodnie z ust. 4, do wstępnego wykazu, o którym mowa w ust. 1, i publikują powstały w ten sposób ostateczny wykaz najbardziej reprezentatywnych usług powiązanych z rachunkiem płatniczym niezwłocznie i nie później niż w ciągu trzech miesięcy po wejściu w życie aktu delegowanego, o którym mowa w ust. 4.	T	Art. 14f ust. 2	2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw instytucji finansowych uwzględnia w pierwszej kolejności usługi, które są najczęściej wykorzystywane w ramach korzystania z rachunków płatniczych przez konsumentów na krajowym rynku i jednocześnie generują najwyższe koszty dla konsumentów, zarówno jednostkowe, jak i łączne, a w przypadku ich braku - usługi, które spełniają wyłącznie kryterium najczęstszego wykorzystywania w ramach korzystania z rachunków płatniczych przez konsumentów na krajowym rynku, a także uwzględnia pojęcia i definicje opracowane przez Komisję Europejską zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia 1093/2010.	
Art. 3	Co cztery lata, począwszy od opublikowania ostatecznego	T	Art. 14f ust. 3	3. KNF, co 4 lata, dokonuje oceny aktualności	

ust. 6	wykazu, o którym mowa w ust. 5, państwa członkowskie oceniają i w stosownych przypadkach uaktualniają wykaz najbardziej reprezentatywnych usług ustanowiony zgodnie z ust. 1 i 2. Państwa członkowskie informują Komisję i EUNB o wynikach oceny i – w stosownych przypadkach – o uaktualnionym wykazie najbardziej reprezentatywnych usług. EUNB dokonuje przeglądu wykazu i w stosownych przypadkach uaktualnia ujednoliconą terminologię Unii zgodnie z procedurą określoną w ust. 4. Po uaktualnieniu ujednoliconej terminologii Unii państwa członkowskie uaktualniają i publikują swój ostateczny wykaz, o którym mowa w ust. 5, oraz zapewniają, by dostawcy usług płatniczych stosowali uaktualnione pojęcia i definicje		ust. 4	wykazu usług reprezentatywnych, o którym mowa w ust. 1, i przekazuje do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych informację o usługach powiązanych z rachunkiem płatniczym, reprezentatywnych w danym okresie dla krajowego rynku. 4. KNF przekazuje do Komisji Europejskiej i EUNB: 1) informację o wynikach oceny, o której mowa w ust. 3, 2) wykaz usług reprezentatywnych - w przypadku dokonania zmiany rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, w tym zakresie – w terminie 2 miesięcy od dokonania tej oceny albo ogłoszenia zmiany wykazu	
Art. 4 ust. 1	Bez uszczerbku dla art. 42 ust. 3 dyrektywy 2007/64/WE i rozdziału II dyrektywy 2008/48/WE państwa członkowskie zapewniają, by odpowiednio wcześniej przed zawarciem z konsumentem umowy rachunku płatniczego dostawcy usług płatniczych przekazywali konsumentowi w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji dokument dotyczący opłat zawierający ujednolicone pojęcia w ostatecznym wykazie najbardziej reprezentatywnych usług powiązanych z rachunkiem płatniczym, o którym to wykazie mowa w art. 3 ust. 5 niniejszej dyrektywy, oraz – w przypadku gdy takie usługi są oferowane przez dostawcę usług płatniczych – opłatę za świadczenie każdej usługi.	T	Art. 20a i 20c	„Art. 20a. 1. Przed zawarciem umowy o prowadzenie rachunku płatniczego dostawca przekazuje konsumentowi, z odpowiednim wyprzedzeniem, w postaci papierowej albo elektronicznej, dokument dotyczący opłat pobieranych z tytułu usług świadczonych w związku z prowadzeniem rachunku płatniczego, w celu umożliwienia konsumentowi porównania ofert dostawców prowadzących rachunki płatnicze. Art. 20c. Obowiązki wynikające z art 20a i art. 20b nie naruszają obowiązków wynikających z art. 27 pkt 3 oraz przepisów z rozdziału 2 ustawy o kredycie konsumenckim.”;	
Art. 4 ust. 2	Dokument dotyczący opłat musi: a) być krótkim i odrębnym dokumentem; b) mieć przejrzysty układ i strukturę ułatwiające jego czytanie, a wielkość użytej czcionki musi sprawiać, że jest czytelny; c) jeżeli w oryginale został sporządzony w kolorze – być nie mniej zrozumiały w przypadku wydrukowania lub skopiowania go w wersji czarno-białej; d) być napisany w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym oferowany jest rachunek płatniczy, lub – w przypadku uzgodnienia przez konsumenta i dostawcę usług płatniczych – w innym języku; e) być precyzyjny, nie może zawierać informacji	T	Art. 20b ust. 1	Art. 20b. 1. Dokument, o którym mowa w art. 20a ust. 1, stanowi dokument odrębny w stosunku do innych dokumentów przekazywanych konsumentowi przed zawarciem umowy o prowadzenie rachunku płatniczego, z zastrzeżeniem ust. 2 pkt 2, a ponadto: 1) jest krótki i precyzyjny; 2) informacje w nim zawarte są sformułowane w sposób przejrzysty i czytelny	

	wprowadzających w błąd, a kwoty muszą być wyrażane w walucie rachunku płatniczego lub – w przypadku uzgodnienia przez konsumenta i dostawcę usług płatniczych – w innej walucie Unii; f) w górnej części pierwszej strony opatrzone być tytułem „Dokument dotyczący opłat” i wspólnym symbolem celem odróżnienia tego dokumentu od innych dokumentów; oraz g) zawierać stwierdzenie, że podane są w nim opłaty za najbardziej reprezentatywne usługi powiązane z rachunkiem płatniczym i że pełne informacje podawane przed zawarciem umowy i informacje umowne dotyczące wszystkich usług podane są w innych dokumentach. Państwa członkowskie mogą ustalić, że do celów ust. 1 dokument dotyczący opłat jest przekazywany razem z informacjami wymaganymi na mocy innych unijnych lub krajowych aktów ustawodawczych dotyczących rachunków płatniczych i usług powiązanych, o ile spełnione są wszystkie wymogi określone w akapicie pierwszym niniejszego ustępu.			oraz nie wprowadzają w błąd; 3) jego układ, struktura i użyte czcionki nie utrudniają zapoznania się z jego treścią; 4) w przypadku oryginału sporządzonego w kolorze, czarno-biała kopia dokumentu nie jest mniej czytelna niż oryginał; 5) jest sporządzony w języku polskim, chyba że dostawca i konsument uzgodnili jego sporządzenie w innym języku; 6) zawiera kwoty opłat wyrażone w walucie polskiej, chyba że konsument zażądał by były one podane w walucie innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego; 7) w górnej części pierwszej strony zawiera oznaczenie: „Dokument dotyczący opłat z tytułu usług związanych z rachunkiem płatniczym”; 8) zawiera informację, że podane są w nim opłaty za najbardziej reprezentatywne usługi powiązane z rachunkiem płatniczym, a pełne informacje dotyczące wszystkich usług świadczonych w ramach umowy ramowej będą przekazywane zgodnie z art. 27; 9) jest sporządzony w ujednoliconym formacie oraz posługuje się symbolem opracowywanym zgodnie z wykonawczymi standardami technicznymi przyjętymi przez Komisję Europejską na podstawie art. 3,4 i 5 dyrektywy 2014/92 – w przypadku ich przyjęcia.	
Art. 4 ust. 3	W przypadku gdy co najmniej jedna usługa jest oferowana w ramach pakietu usług powiązanych z rachunkiem płatniczym, w dokumencie dotyczącym opłat podaje się opłatę za cały pakiet, usługi zawarte w pakiecie i ich liczbę, oraz dodatkowe opłaty za każdą usługę, która przekracza liczbę usług objętych opłatą za pakiet.	T	Art. 20a ust. 3	3. W przypadku gdy usługa świadczona przez dostawcę jest oferowana w ramach pakietu usług, dostawca zamieszcza w dokumencie, o którym mowa w ust.1, informację o opłacie za cały pakiet usług, o usługach zawartych w pakiecie i ich liczbie oraz o dodatkowych opłatach za każdą usługę, która przekracza liczbę usług objętych opłatą za cały pakiet	

Art. 4 ust. 4	Państwa członkowskie zobowiązują dostawców usług płatniczych do udostępnienia konsumentom słowniczka zawierającego co najmniej ujednolicone pojęcia określone w ostatecznym wykazie, o którym mowa w art. 3 ust. 5, a także powiązane definicje. Państwa członkowskie zapewniają, by słowniczek udostępniony zgodnie z akapitem pierwszym – obejmujący ewentualnie inne definicje – był napisany językiem jasnym, jednoznacznym i bez sformułowań specjalistycznych oraz aby nie wprowadzał w błąd.	T	Art. 20b ust. 2	usług. 2. Dostawca udostępnia konsumentowi informacje obejmujące objaśnienia pojęć zawartych w wykazie usług reprezentatywnych, określonym w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 14f ust. 1. Informacje te: 1) są formułowane w sposób przejrzysty i czytelny, oraz 2) są przekazywane konsumentowi w odrębnym dokumencie albo zawarte w dokumencie dotyczącym opłat.	
Art. 4 ust. 5	Dostawcy usług płatniczych zapewniają konsumentom stały dostęp do dokumentu dotyczącego opłat oraz do słowniczka. Dokumenty te muszą być łatwo dostępne – również dla osób niebędących klientami – w miarę możliwości w formie elektronicznej na stronach internetowych dostawców usług płatniczych, oraz w dostępnych dla konsumentów lokalach zajmowanych przez dostawców usług płatniczych. Muszą być one również przekazywane bezpłatnie na wniosek konsumenta w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji.	T	Art. 20b ust. 3	3. Dostawca udostępnia konsumentom, nieodpłatnie, dokument dotyczący opłat oraz dokument, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, w swoich placówkach w godzinach pracy dostawcy oraz na swojej stronie internetowej, a na wniosek konsumenta także w postaci papierowej albo elektronicznie.	
Art. 4 ust. 6	EUNB, po konsultacji z organami krajowymi i po przeprowadzeniu badania konsumentckiego, opracowuje projekty wykonawczych standardów technicznych dotyczących ujednoliconego formatu dokumentu dotyczącego opłat i jego wspólnego symbolu. EUNB przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 18 września 2016 r. Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 4 ust. 7	Po uaktualnieniu ujednoliconej terminologii Unii zgodnie z art. 3 ust. 6 EUNB dokonuje w stosownych przypadkach przeglądu ujednoliconego formatu dokumentu dotyczącego opłat i jego wspólnego symbolu, a także uaktualnia je, zgodnie z procedurą określoną w ust. 6 niniejszego artykułu.	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 5 ust. 1	Bez uszczerbku dla art. 47 i 48 dyrektywy 2007/64/WE i art. 12 dyrektywy 2008/48/WE państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług płatniczych przekazywali konsumentom przynajmniej corocznie i bezpłatnie zestawienie wszystkich	T	Art. 32b.	Art. 32b. 1. Niezależnie od informacji przekazywanych zgodnie z art. 31 i art. 32 niniejszej ustawy, z uwzględnieniem art. 38 ustawy o kredycie konsumenckim, dostawca	

	pobranach opłat oraz – w stosownych przypadkach – informacje dotyczące stóp oprocentowania, o których mowa w ust. 2 lit. c) i d) niniejszego artykułu, dotyczące usług powiązanych z rachunkiem płatniczym. W stosownych przypadkach dostawcy usług płatniczych stosują ujednolicone pojęcia określone w ostatecznym wykazie, o którym mowa w art. 3 ust. 5 niniejszej dyrektywy. Sposób komunikacji wykorzystywany do przekazywania zestawienia opłat jest uzgadniany z konsumentem. Zestawienie opłat jest przekazywane w formie papierowej przynajmniej na wniosek konsumenta.			prowadzący rachunek płatniczy przekazuje konsumentowi, bezpłatnie, zestawienie opłat za usługi powiązane z rachunkiem płatniczym, pobranych w okresie objętym zestawieniem, a w przypadku udzielania kredytu w rachunku płatniczym – także informację o stopie oprocentowania kredytu w rachunku płatniczym oraz całkowitej kwocie odsetek pobranych z tego tytułu w tym okresie, a także informację o stopie oprocentowania środków pieniężnych na rachunku płatniczym oraz całkowitej kwocie odsetek należnych za dany okres.	
Art. 5 ust. 2	Zestawienie opłat zawiera co najmniej następujące informacje: a) jednostkową opłatę pobieraną za każdą usługę i liczbę przypadków skorzystania z danej usługi w okresie objętym zestawieniem oraz w przypadku gdy usługi są połączone w pakiet, opłatę za cały pakiet, liczbę przypadków pobrania opłaty za pakiet w okresie objętym zestawieniem i dodatkową opłatę pobraną za każdą usługę, która przekracza liczbę usług objętych opłatą za pakiet; b) całkowitą kwotę opłat pobranych w okresie objętym zestawieniem za każdą usługę, każdy pakiet świadczonych usług i za usługi, które przekroczyły liczbę usług objętych opłatą za pakiet; c) w stosownych przypadkach stopę oprocentowania kredytu w rachunku bieżącym stosowaną dla danego rachunku płatniczego oraz całkowitą kwotę odsetek pobranych z tytułu kredytu w rachunku bieżącym w okresie objętym zestawieniem; d) w stosownych przypadkach stopę oprocentowania środków na rachunku stosowaną dla danego rachunku płatniczego oraz całkowitą kwotę odsetek narosłych w okresie objętym zestawieniem; e) całkowitą kwotę opłat pobranych za wszystkie usługi świadczone w okresie objętym zestawieniem.	T	Art. 32c ust. 1	Art. 32c. 1. W zestawieniu opłat dostawca uwzględnia: 1) jednostkową opłatę pobieraną od konsumenta za daną usługę, liczbę przypadków skorzystania przez konsumenta z danej usługi w okresie objętym zestawieniem, a w przypadku gdy usługi są połączone w pakiet usług – opłatę za cały pakiet, liczbę przypadków pobrania opłaty za pakiet w okresie objętym zestawieniem oraz dodatkową opłatę pobraną za każdą usługę, która przekracza liczbę usług objętych opłatą za pakiet; 2) całkowitą kwotę opłat pobranych od konsumenta za daną usługę, pakiet usług oraz za usługi, które przekroczyły liczbę usług objętych opłatą za pakiet w okresie objętym zestawieniem; 3) w przypadku świadczenia usługi kredytu w rachunku bieżącym – stopę oprocentowania tego kredytu oraz całkowitą kwotę odsetek pobranych z tytułu kredytu w okresie objętym zestawieniem; 4) w przypadku oprocentowania środków na rachunku – stopę ich oprocentowania stosowaną dla danego rachunku płatniczego oraz całkowitą kwotę odsetek należnych za okres objęty zestawieniem; 5) całkowitą kwotę opłat pobranych za wszystkie usługi powiązane z rachunkiem płatniczym świadczone w okresie objętym zestawieniem.	

Art. 5 ust. 3	Zestawienie opłat musi: a) mieć przejrzysty układ i strukturę ułatwiające jego czytanie, a wielkość użytej czcionki musi sprawiać, że jest czytelne; b) być precyzyjne, nie może zawierać informacji wprowadzających w błąd, a kwoty muszą być wyrażane w walucie rachunku płatniczego lub – w przypadku uzgodnienia przez konsumenta i dostawcę usług płatniczych – w innej walucie; c) w górnej części pierwszej strony być opatrzone tytułem „Zestawienie opłat” i wspólnym symbolem celem odróżnienia tego dokumentu od innych dokumentów; oraz d) być napisane w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym oferowany jest rachunek płatniczy, lub – w przypadku uzgodnienia przez konsumenta i dostawcę usług płatniczych – w innym języku. Państwa członkowskie mogą ustalić, że zestawienie opłat jest przekazywane razem z informacjami wymaganymi na mocy innych unijnych lub krajowych aktów ustawodawczych dotyczących rachunków płatniczych i usług powiązanych, o ile spełnione są wszystkie wymogi określone w akapicie pierwszym.	T	Art. 32c ust. 2	2. Do zestawienia opłat stosuje się odpowiednio art. 20b ust. 1 pkt 1–6 i ust. 4, przy czym dokument ten: 1) w górnej części pierwszej strony zawiera tytuł: „Zestawienie opłat”; 2) jest sporządzony w ujednoliconym formacie oraz posługuje się symbolem opracowanymi zgodnie z wykonawczymi standardami technicznymi przyjętymi przez Komisję Europejską na podstawie art. 3, 4 i 5 dyrektywy 2014/92 – w przypadku ich przyjęcia.	
Art. 5 ust. 4	EUNB, po konsultacji z organami krajowymi i po przeprowadzeniu badania konsumenckiego, opracowuje wykonawcze standardy techniczne dotyczące ujednoliconego formatu zestawienia opłat i jego wspólnego symbolu. EUNB przedstawia Komisji projekty wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 18 września 2016 r. Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 5 ust. 5	Po uaktualnieniu ujednoliconej terminologii Unii zgodnie z art. 3 ust. 6 EUNB dokonuje w stosownych przypadkach przeglądu ujednoliconego formatu zestawienia opłat i jego wspólnego symbolu, a także uaktualnia je, zgodnie z procedurą określoną	N		Nie wymaga implementacji.	

	w ust. 4 niniejszego artykułu.				
Art. 6 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług płatniczych – w swoich informacjach umownych, handlowych i marketingowych skierowanych do konsumentów – stosowali w stosownych przypadkach ujednolicone pojęcia określone w ostatecznym wykazie, o którym mowa w art. 3 ust. 5. Dostawcy usług płatniczych mogą wykorzystywać w dokumencie dotyczącym opłat i w zestawieniu opłat nazwy handlowe, pod warunkiem że są one stosowane w uzupełnieniu do ujednoliconych pojęć określonych w ostatecznym wykazie, o którym mowa w art. 3 ust. 5, jako uzupełniające oznaczenie tych usług.	T	Art. 32d ust. 1	Art. 32d. 1. W informacjach handlowych i reklamowych kierowanych do konsumentów oraz postanowieniach umownych z umów zawieranych z konsumentami dostawcy są obowiązani posługiwać się pojęciami i definicjami zawartymi w wykazie usług reprezentatywnych, określonym w rozporządzeniu, o którym mowa w art. 14f ust. 1, jeżeli odnoszą się do tych usług. Dostawcy mogą używać nazw handlowych, jeżeli informacja będzie wskazywać odpowiadającą danej nazwie handlowej nazwę usługi uwzględnionej w tym wykazie.	
Art. 6 ust. 2	Dostawcy usług płatniczych mogą wykorzystywać nazwy handlowe do oznaczania swoich usług w informacjach umownych, handlowych i marketingowych skierowanych do konsumentów, pod warunkiem że w stosownych przypadkach dokładnie zidentyfikują odpowiadające im ujednolicone pojęcia określone w ostatecznym wykazie, o którym mowa w art. 3 ust. 5.	T	Art. 32d ust. 1	Art. 32d. 1. (...) Dostawca może używać nazw handlowych, jeżeli informacja będzie wskazywać odpowiadającą danej nazwie handlowej nazwę usługi uwzględnionej w tym wykazie.	
Art. 7 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają konsumentom nieodpłatnie dostęp do co najmniej jednej strony internetowej porównującej opłaty pobierane przez dostawców usług płatniczych przynajmniej za usługi umieszczone w ostatecznym wykazie, o którym mowa w art. 3 ust. 5, na szczęblu krajowym. Porównywarki internetowe mogą być prowadzone przez prywatnego operatora albo przez organ publiczny.	T	Art. 14i ust. 1	Art. 14i. 1. KNF zamieszcza na stronie internetowej Urzędu KNF wykaz podmiotów, o których mowa w art. 14h ust.1.	
Art. 7 ust. 2	Państwa członkowskie mogą wprowadzić wymóg, by porównywarki internetowe, o których mowa w ust. 1, obejmowały inne czynniki służące do opracowywania porównań dotyczących poziomu usług oferowanych przez dostawcę usług płatniczych.	N	Art. 14h ust. 1 pkt 3	Art. 14h. 1. Podmiot, który prowadzi stronę internetową porównującą oferty dostawców usług płatniczych prowadzących rachunki płatnicze, która : (...) 3) porównuje dostawców pod względem dostępu do gotówki w zakresie: a) liczby i lokalizacji bankomatów znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z których konsument może dokonywać wypłaty gotówki bez opłat,	

				b) liczby i lokalizacji placówek znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z których konsument może dokonywać wypłaty gotówki bez opłat;	
Art. 7 ust. 3	Porównywarki internetowe ustanowione zgodnie z ust. 1 muszą: a) być prowadzone przez niezależnego operatora, co zapewnia dostawcom usług płatniczych równe traktowanie pod względem wyników wyszukiwań; b) w jasny sposób informować, kto jest właścicielem strony; c) określać jasne i obiektywne kryteria porównywania; d) posługiwać się prostym i jednoznacznym językiem, a w stosownych przypadkach – stosować ujednolicone pojęcia określone w ostatecznym wykazie, o którym mowa w art. 3 ust. 5; e) dostarczać dokładnych i aktualnych informacji z podaniem czasu ostatniej aktualizacji; f) zawierać szeroką ofertę rachunków płatniczych obejmującą znaczną część rynku, a w przypadku gdy prezentowane informacje nie stanowią pełnego przeglądu rynku, jasne oświadczenie w tej sprawie przed pokazaniem wyników; oraz g) zapewniać skuteczną procedurę umożliwiającą zgłaszanie błędnych informacji o opublikowanych opłatach.	T	Art. 14h ust.1	Art. 14h. 1. Podmiot, który prowadzi stronę internetową porównującą oferty dostawców usług płatniczych prowadzących rachunki płatnicze, która: 1) zawiera ofertę rachunków płatniczych obejmującą powyżej 50% ofert występujących na rynku usług płatniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, 2) porównuje opłaty pobierane przez dostawców przynajmniej za świadczenie usług zawartych w wykazie reprezentatywnych usług oraz posługuje się pojęciami i definicjami zawartymi w tym wykazie; 3) porównuje dostawców pod względem dostępu do gotówki w zakresie: a) liczby i lokalizacji bankomatów znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z których konsument może dokonywać wypłaty gotówki, b) liczby i lokalizacji placówek znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 4) zawiera informację o podmiocie prowadzącym stronę; 5) określa jednoznaczne i obiektywne kryteria porównywania ofert; 6) zawiera informacje sformułowane w sposób prosty i jednoznaczny; 7) zawiera aktualne informacje, z podaniem daty ostatniej aktualizacji; 8) wykorzystuje procedurę umożliwiającą zgłaszanie błędów w zamieszczonych informacjach; 9) jest prowadzona przez podmiot niezależny od dostawców – zamieszcza na tej stronie internetowej oświadczenie, że jest podmiotem porównującym oferty dostawców prowadzących	

				rachunki płatnicze a prowadzona przez niego strona internetowa spełnia powyższe oraz informuje o tym KNF, przekazując opis tej działalności. 2. 2. Ocena spełniania wymogu określonego w ust. 1 pkt 1 uwzględnia dostawców usług płatniczych posiadających przynajmniej jeden oddział na terytorium każdego województwa..	
Art. 7 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, by informacje o dostępności stron internetowych zgodnych z niniejszym artykułem były udostępniane on-line.	T	Art. 14i ust. 1	1. KNF zamieszcza na stronie internetowej Urzędu KNF wykaz podmiotów, o których mowa w art. 14h ust.1.	
Art. 8	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku gdy rachunek płatniczy jest oferowany jako część pakietu, łącznie z innym produktem lub usługą, który nie jest powiązany z rachunkiem płatniczym, dostawca usług płatniczych informował konsumenta o tym, czy możliwe jest otwarcie rachunku płatniczego oddzielnie, a jeżeli tak, by oddzielnie informował o kosztach i opłatach związanych z każdym z pozostałych produktów lub usług oferowanych w tym pakiecie, które mogą zostać zakupione oddzielnie.	T	Art. 32d ust. 2	2. Dostawca, który oferuje konsumentom rachunek płatniczy w pakiecie usług z innym produktem lub usługą niepowiązaną z rachunkiem płatniczym, przed zawarciem umowy informuje konsumenta o możliwości zawarcia umowy rachunku płatniczego oddzielnie, a jeżeli jest to możliwe – także o wszystkich opłatach związanych z każdym produktem lub usługą, które można nabyć oddzielnie.	
Art. 9	Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług płatniczych świadczyli usługę przeniesienia rachunku opisaną w art. 10 między rachunkami płatniczymi prowadzonymi w tej samej walucie każdemu konsumentowi, który otwiera lub już posiada rachunek płatniczy u dostawcy usług płatniczych zlokalizowanego na terytorium danego państwa członkowskiego.	T	Art. 59ih ust. 1	Art. 59ih. 1. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się do przenoszenia rachunku płatniczego prowadzonego dla użytkownika będącego konsumentem między dostawcami mającymi siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz usług powiązanych z tym rachunkiem, świadczonych na rzecz konsumenta.	
Art. 10 ust. 1 ak. 1	Państwa członkowskie zapewniają, by usługa przeniesienia rachunku była inicjowana przez otrzymującego dostawcę usług płatniczych na wniosek konsumenta. Usługa przeniesienia rachunku musi być zgodna przynajmniej z ust. 2–6.	T	Art. 59ik	Art. 59ik. 1. Po złożeniu przez konsumenta upoważnienia do przeniesienia rachunku płatniczego i w zakresie w nim określonym, dostawca przyjmujący podejmuje czynności zmierzające do przeniesienia rachunku płatniczego konsumenta lub usług powiązanych z rachunkiem płatniczym wskazanych przez konsumenta w zakresie, w jakim dostawca przyjmujący świadczy takie usługi. W przypadku gdy rachunek płatniczy jest prowadzony dla dwóch lub więcej konsumentów, upoważnienia udzielają wszyscy konsumenci.	

Art. 10 ust. 1 ak. 2	Państwa członkowskie mogą ustanowić lub utrzymać środki alternatywne do środków, o których mowa w ust. 2–6, pod warunkiem że: a) leży to zdecydowanie w interesie konsumenta; b) nie powoduje dodatkowych obciążeń dla konsumenta; oraz c) maksymalny termin realizacji przeniesienia jest taki sam jak ogólne ramy czasowe określone w ust. 2–6.	N			Zdecydowano nie korzystać z tej opcji z uwagi na brak stosowanych w dotychczasowej praktyce środków alternatywnych różniących się od środków wynikających z dyrektywy.
Art. 10 ust. 2	Otrzymujący dostawca usług płatniczych świadczy usługę przeniesienia rachunku po otrzymaniu upoważnienia od konsumenta. W przypadku gdy rachunek ma dwóch lub więcej posiadaczy, upoważnienia musi udzielić każdy z nich. Upoważnienie sporządza się w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym zainicjowano usługę przeniesienia rachunku, lub w każdym innym języku uzgodnionym przez strony. W upoważnieniu konsument ma możliwość udzielenia wyraźnej zgody na przeprowadzenie przez przekazującego dostawcę usług płatniczych każdej z czynności, o których mowa w ust. 3, oraz udzielenia wyraźnej zgody na przeprowadzenie przez otrzymującego dostawcę usług płatniczych każdej z czynności, o których mowa w ust. 5. W upoważnieniu konsument ma możliwość określenia szczegółowo przychodzących poleceń przelewu, zleceń stałych dotyczących poleceń przelewu oraz upoważnień do realizacji poleceń zapłaty, które mają zostać przeniesione. Upoważnienie umożliwia również konsumentom określenie daty, od której zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu oraz polecenia zapłaty mają być wykonywane z rachunku płatniczego otwartego lub prowadzonego u otrzymującego dostawcy usług płatniczych. Datę tę ustala się na co najmniej sześć dni roboczych od dnia otrzymania przez otrzymującego dostawcę usług płatniczych dokumentów przekazanych przez przekazującego dostawcę usług płatniczych zgodnie z ust. 4. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby upoważnienie od konsumenta miało formę pisemną oraz by kopię upoważnienia przekazywać konsumentowi.	T	Art. 59ik	Art. 59ik. 1. Po złożeniu przez konsumenta upoważnienia do przeniesienia rachunku płatniczego i w zakresie w nim określonym, dostawca przyjmujący podejmuje czynności zmierzające do przeniesienia rachunku płatniczego konsumenta lub usług powiązanych z rachunkiem płatniczym wskazanych przez konsumenta w zakresie, w jakim dostawca przyjmujący świadczy takie usługi. W przypadku gdy rachunek płatniczy jest prowadzony dla dwóch lub więcej konsumentów, upoważnienia udzielają wszyscy konsumenci. 2. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, może być złożone w postaci papierowej albo elektronicznej, w przypadku gdy zapewniona jest jednoznaczna identyfikacja elektroniczna konsumenta upoważniającego do przeniesienia rachunku. Upoważnienie jest sporządzane w języku polskim lub innym języku uzgodnionym przez dostawcę przyjmującego i konsumenta. 3. W upoważnieniu konsument może w szczególności: 1) określić szczegółowo przychodzące polecenia przelewu i zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu oraz upoważnić dostawcę przyjmującego do realizacji poleceń zapłaty, które mają zostać przeniesione; 2) określić datę, od której zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu oraz polecenia zapłaty mają być wykonywane z rachunku płatniczego prowadzonego przez dostawcę przyjmującego, datę ustala się na co najmniej	

				6 dni roboczych od dnia otrzymania przez dostawcę przyjmującego dokumentów przekazanych przez dostawcę przekazującego zgodnie z art. 59il ust.3, w przypadku określenia daty na dzień wcześniejszy zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu oraz polecenia zapłaty dostawca przyjmujący wykonuje po upływie 6 dni roboczych od dnia otrzymania przez dostawcę przyjmującego tych dokumentów.	
Art. 10 ust. 3	W ciągu dwóch dni roboczych od otrzymania upoważnienia, o którym mowa w ust. 2, otrzymujący dostawca usług płatniczych zwraca się do przekazującego dostawcy usług płatniczych o przeprowadzenie następujących czynności, o ile są objęte upoważnieniem konsumenta: a) przekazanie otrzymującemu dostawcy usług płatniczych, a jeżeli konsument wyraźnie tego zażądał – konsumentowi wykazu istniejących zleceń stałych dotyczących poleceń przelewu oraz dostępnych informacji o upoważnieniach do realizacji poleceń zapłaty, które mają zostać przeniesione; b) przekazanie otrzymującemu dostawcy usług płatniczych, a jeżeli konsument wyraźnie tego zażądał – konsumentowi dostępnych informacji na temat regularnie przychodzących poleceń przelewu oraz zleconych przez wierzyciela poleceń zapłaty zrealizowanych na rachunku płatniczym konsumenta w ciągu ostatnich 13 miesięcy; c) zaprzestanie akceptowania poleceń zapłaty i przychodzących poleceń przelewu, ze skutkiem od daty określonej w upoważnieniu, w przypadku gdy przekazujący dostawca usług płatniczych nie zapewnia mechanizmu automatycznego przekierowywania przychodzących poleceń przelewu i poleceń zapłaty na rachunek płatniczy posiadany przez konsumenta u otrzymującego dostawcy usług płatniczych; d) anulowanie zleceń stałych ze skutkiem od dnia określonego w upoważnieniu; e) przekazanie ewentualnego pozostałego dodatniego salda na rachunek płatniczy otwarty lub prowadzony u otrzymującego	T	Art. 59il ust. 1	Art. 59il. 1. Dostawca przyjmujący, w terminie 2 dni roboczych od dnia otrzymania upoważnienia, o którym mowa w art. 59ik ust. 1, zwraca się do dostawcy przekazującego o dokonanie następujących czynności, o ile zostały objęte upoważnieniem: 1) przekazania dostawcy przyjmującemu oraz konsumentowi, w przypadku gdy tego zażądał, wykazu istniejących zleceń stałych dotyczących poleceń przelewu oraz dostępnych informacji o upoważnieniach do realizacji poleceń zapłaty, które mają zostać przeniesione; 2) przekazania dostawcy przyjmującemu oraz konsumentowi, w przypadku gdy tego zażądał, dostępnych informacji o regularnie przychodzących poleceniach przelewu oraz zleconych przez wierzyciela poleceń zapłaty zrealizowanych na rachunku płatniczym konsumenta w ciągu 13 miesięcy poprzedzających dzień zwrócenia się o te informacje; 3) zaprzestania akceptowania poleceń zapłaty i przychodzących poleceń przelewu, ze skutkiem od dnia określonego w upoważnieniu, w przypadku gdy dostawca przekazujący nie zapewnia automatycznego przekierowywania przychodzących poleceń przelewu i poleceń zapłaty na rachunek płatniczy posiadany przez konsumenta u dostawcy przyjmującego; 4) anulowania zleceń stałych ze skutkiem od dnia wskazanego w upoważnieniu; 5) przekazania środków pieniężnych	

	dostawcy usług płatniczych w dniu określonym przez konsumenta; oraz f) zamknięcie rachunku płatniczego prowadzonego u przekazującego dostawcy usług płatniczych w dniu określonym przez konsumenta.			pozostających na rachunku płatniczym prowadzonym przez dostawcę przekazującego w dniu wskazanym przez konsumenta w upoważnieniu, o którym mowa w art. 59ik ust. 2; 6) zamknięcia rachunku płatniczego prowadzonego przez dostawcę przekazującego w dniu wskazanym przez konsumenta.	
Art. 10 ust. 4	Po otrzymaniu wniosku od otrzymującego dostawcy usług płatniczych przekazujący dostawca usług płatniczych wykonuje następujące czynności, o ile są objęte upoważnieniem konsumenta: a) wysłanie w ciągu pięciu dni roboczych otrzymującemu dostawcy usług płatniczych informacji, o których mowa ust. 3 lit. a) i b); b) zaprzestanie akceptowania przychodzących na rachunek płatniczy poleceń przelewu i poleceń zapłaty ze skutkiem od dnia określonego w upoważnieniu, w przypadku gdy przekazujący dostawca usług płatniczych nie zapewnia mechanizmu automatycznego przekierowywania przychodzących poleceń przelewu i poleceń zapłaty na rachunek płatniczy posiadany lub otwarty przez konsumenta u otrzymującego dostawcy usług płatniczych. Państwa członkowskie mogą wymagać, by przekazujący dostawca usług płatniczych poinformował płatnika lub odbiorcę o powodach nieprzyjęcia transakcji płatniczej; c) anulowanie zleceń stałych ze skutkiem od daty określonej w upoważnieniu; d) przekazanie ewentualnego pozostałego dodatniego salda z rachunku płatniczego na rachunek płatniczy otwarty lub prowadzony u otrzymującego dostawcy usług płatniczych w dniu określonym w upoważnieniu; e) bez uszczerbku dla art. 45 ust. 1 i 6 dyrektywy 2007/64/WE – zamknięcie rachunku płatniczego w dniu określonym w upoważnieniu, jeżeli konsument nie ma na tym rachunku płatniczym nieuregulowanych zobowiązań i pod warunkiem zakończenia czynności wymienionych w lit. a), b) i d)	T	Art. 59il ust. 3	3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dostawca przekazujący dokonuje następujących czynności, o ile są objęte upoważnieniem: 1) przekazuje dostawcy przyjmującemu informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania takiego wniosku; 2) ze skutkiem od dnia określonego w upoważnieniu zaprzestaje akceptowania przychodzących na rachunek płatniczy poleceń przelewu i poleceń zapłaty w przypadku gdy dostawca przekazujący nie zapewnia automatycznego przekierowywania przychodzących poleceń przelewu i poleceń zapłaty na rachunek płatniczy posiadany lub otwarty przez konsumenta u dostawcy przyjmującego; w przypadku odmowy przyjęcia transakcji, dostawca przekazujący informuje płatnika lub odbiorcę o przyczynach odmowy; 3) anuluje zlecenia stałe ze skutkiem od dnia wskazanego w upoważnieniu; 4) przekazuje środki pieniężne pozostające na rachunku płatniczym prowadzonym przez dostawcę przekazującego na rachunek płatniczy prowadzony przez dostawcę przyjmującego, w dniu wskazanym w upoważnieniu; 5) zamyka rachunek płatniczy w dniu określonym w upoważnieniu, jeżeli konsument nie ma na tym rachunku płatniczym nieuregulowanych zobowiązań i pod warunkiem zakończenia czynności wymienionych w pkt 1–3; w przypadku gdy nieuregulowane	

	niniejszego ustępu. Dostawca usług płatniczych natychmiast informuje konsumenta, w sytuacji gdy nieuregulowane zobowiązania uniemożliwiają zamknięcie jego rachunku płatniczego.			zobowiązania uniemożliwiają zamknięcie rachunku płatniczego konsumenta w terminie wynikającym ze zdania pierwszego, dostawca przekazujący niezwłocznie informuje o tym konsumenta.	
Art. 10 ust. 5	W ciągu pięciu dni roboczych od otrzymania informacji, o które zwrócono się do przekazującego dostawcy usług płatniczych, określonych w ust. 3, otrzymujący dostawca usług płatniczych wykonuje następujące czynności, jeżeli są objęte upoważnieniem i w zakresie, w jakim dokonanie tego umożliwia mu informacje przedstawione przez przekazującego dostawcę usług płatniczych lub konsumenta: a) ustanowienie zleceń stałych dotyczących poleceń przelewu, o których ustanowienie wystąpił konsument, i ich realizacja ze skutkiem od daty określonej w upoważnieniu; b) dokonanie wszelkich niezbędnych przygotowań do akceptowania poleceń zapłaty i akceptowanie ich ze skutkiem od daty określonej w upoważnieniu; c) w stosownych przypadkach informowanie konsumentów o prawach przysługujących im zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 260/2012; d) poinformowanie płatników określonych w upoważnieniu i dokonujących regularnie przychodzących poleceń przelewu na rachunek płatniczy konsumenta o szczegółach dotyczących rachunku płatniczego konsumenta u otrzymującego dostawcy usług płatniczych oraz przekazanie płatnikom kopii upoważnienia udzielonego przez konsumenta. Jeżeli otrzymujący dostawca usług płatniczych nie posiada wszystkich niezbędnych informacji, aby poinformować płatników, zwraca się do konsumenta lub przekazującego dostawcy usług płatniczych o przekazanie brakujących informacji; e) poinformowanie odbiorców określonych w upoważnieniu i stosujących polecenie zapłaty do pobierania środków pieniężnych z rachunku płatniczego konsumenta o szczegółach dotyczących rachunku płatniczego konsumenta u otrzymującego dostawcy usług płatniczych oraz o dacie, od której polecenia zapłaty mają być realizowane z tego rachunku	T	Art. 59il ust. 5-7	5. Dostawca przyjmujący, w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania informacji, o których mowa w ust. 3, wykonuje następujące czynności, o ile są objęte upoważnieniem: 1) ustanawia i realizuje zlecenia stałe dotyczące poleceń przelewu, o których ustanowienie wystąpił konsument, ze skutkiem od dnia wskazanego w upoważnieniu; 2) dokonuje niezbędnych przygotowań do akceptowania poleceń zapłaty i akceptuje polecenia zapłaty ze skutkiem od dnia wskazanego w upoważnieniu; 3) w stosownych przypadkach informuje konsumenta o prawach przysługujących mu zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającego wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 924/2009; 4) informuje płatników wskazanych w upoważnieniu i dokonujących regularnie przychodzących poleceń przelewu na rachunek płatniczy konsumenta o danych identyfikujących rachunek płatniczy konsumenta u dostawcy przyjmującego oraz przekazuje płatnikom kopię upoważnienia, o którym mowa w art. 59ik ust. 2; 5) informuje odbiorców określonych w upoważnieniu i stosujących polecenie zapłaty do pobierania środków pieniężnych z rachunku płatniczego konsumenta o danych identyfikujących rachunek płatniczy konsumenta u dostawcy przyjmującego oraz o dniu, od którego polecenia zapłaty mają być realizowane z tego rachunku płatniczego, a	

	płatniczego, oraz przekazanie odbiorcom kopii upoważnienia udzielonego przez konsumenta. Jeżeli otrzymujący dostawca usług płatniczych nie posiada wszystkich niezbędnych informacji, aby poinformować odbiorcę, zwraca się do konsumenta lub przekazującego dostawcy usług płatniczych o przekazanie brakujących informacji. W przypadku gdy konsument decyduje się osobiście przekazać informacje, o których mowa w lit. d) i e) akapitu pierwszego niniejszego ustępu, płatnikom lub odbiorcom, zamiast udzielać otrzymującemu dostawcy usług płatniczych wyrażnej zgody na wykonanie tych czynności zgodnie z ust. 2, otrzymujący dostawca usług płatniczych dostarcza konsumentowi w terminie, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, standardowe pisma zawierające szczegółły dotyczące rachunku płatniczego oraz datę początkową określoną w upoważnieniu.			także przekazuje tym odbiorcom kopię upoważnienia, o którym mowa w art. 59il ust. 2. 6. Dostawca przyjmujący wykonuje czynności, o których mowa w ust. 5, w zakresie, w jakim umożliwiają mu to informacje przedstawione przez dostawcę przekazującego lub konsumenta, a w przypadku braku takich informacji – zwraca się o przekazanie tych informacji. 7. W przypadku gdy konsument osobiście przekazuje informacje, o których mowa w ust. 5 pkt 4 i 5, płatnikom lub odbiorcom, dostawca przyjmujący przekazuje konsumentowi, w terminie, o którym mowa w ust. 5, dane identyfikujące rachunek płatniczy oraz wskazuje datę, o której mowa w art. 59ik ust. 3 pkt 2.	
Art. 10 ust. 6	Bez uszczerbku dla art. 55 ust. 2 dyrektywy 2007/64/WE przekazujący dostawca usług płatniczych nie może blokować instrumentów płatniczych przed datą określoną w upoważnieniu udzielonym przez konsumenta, tak aby nie przerywać świadczenia usług płatniczych na rzecz konsumenta podczas świadczenia usługi przeniesienia rachunku.	T	Art. 59il ust. 8	8. W celu zachowania ciągłości świadczenia usług płatniczych na rzecz konsumenta w trakcie przeniesienia rachunku płatniczego, dostawca przekazujący nie może dokonać blokady instrumentów płatniczych przed dniem wskazanym w upoważnieniu udzielonym przez konsumenta.	
Art. 11 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy konsument zgłosi swojemu dostawcy usług płatniczych zamiar otwarcia rachunku płatniczego u dostawcy usług płatniczych zlokalizowanego w innym państwie członkowskim, dostawca usług płatniczych, u którego konsument posiada rachunek płatniczy, po otrzymaniu takiego wniosku udzieli konsumentowi pomocy w następujący sposób: a) dostarcza nieodpłatnie konsumentowi wykaz wszystkich aktualnie aktywnych zleceń stałych dotyczących poleceń przelewu oraz wystawionych przez dłużnika upoważnień do realizacji poleceń zapłaty, o ile są dostępne, oraz dostępne informacje na temat regularnie przychodzących poleceń przelewu oraz zleconych przez wierzyciela poleceń zapłaty zrealizowanych na rachunku płatniczym konsumenta w ciągu ostatnich 13 miesięcy. Wykaz ten w żaden sposób nie zobowiązuje nowego dostawcy usług płatniczych do ustanowienia usług, których nie świadczy;	T	Art. 59im ust. 1	Art. 59im. 1. Jeżeli konsument zgłosi dostawcy prowadzącemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jego rachunek płatniczy zamiar otwarcia rachunku płatniczego u dostawcy prowadzącego działalność w innym państwie członkowskim, dostawca ten, po otrzymaniu wniosku: 1) przekazuje konsumentowi, nieodpłatnie, wykaz aktywnych zleceń stałych dotyczących poleceń przelewu oraz wystawionych przez dłużnika upoważnień do realizacji poleceń zapłaty, o ile są dostępne, a także dostępne informacje o regularnie przychodzących poleceniach przelewu oraz zleconych przez wierzyciela poleceniach zapłaty zrealizowanych na rachunku płatniczym konsumenta w ciągu 13 miesięcy poprzedzających złożenie wniosku, art. 59ii ust. 2 stosuje się odpowiednio;	

	b) przekazuje ewentualne pozostałe dodatnie saldo na rachunku płatniczym posiadanym przez konsumenta na rachunek płatniczy otwarty lub prowadzony u nowego dostawcy usług płatniczych, pod warunkiem że wniosek zawiera kompletne dane umożliwiające identyfikację nowego dostawcy usług płatniczych i rachunku płatniczego konsumenta; c) zamyka rachunek płatniczy posiadany przez konsumenta.			2) przekazuje środki pieniężne pozostające na rachunku płatniczym konsumenta na rachunek płatniczy otwarty lub prowadzony przez nowego dostawcę usług płatniczych, o ile wniosek zawiera dane umożliwiające jego identyfikację i identyfikację rachunku płatniczego konsumenta; 3) zamyka rachunek płatniczy konsumenta, o ile takie żądanie jest objęte wnioskiem konsumenta.	
Art. 11 ust. 2	Bez uszczerbku dla art. 45 ust. 1 i 6 dyrektywy 2007/64/WE oraz jeżeli konsument nie ma na rachunku płatniczym nieuregulowanych zobowiązań, dostawca usług płatniczych, u którego konsument posiada ten rachunek płatniczy, realizuje czynności określone w ust. 1 lit. a), b) i c) niniejszego artykułu w dniu określonym przez konsumenta, który przypada co najmniej sześć dni roboczych po otrzymaniu wniosku konsumenta przez tego dostawcę usług płatniczych, o ile strony nie uzgodnią inaczej. Dostawca usług płatniczych natychmiast informuje konsumenta w sytuacji, gdy nieuregulowane zobowiązania uniemożliwiają zamknięcie jego rachunku płatniczego.	T	Art. 59im ust. 2-3	2. Z zastrzeżeniem art. 35 ust. 1, w przypadku gdy konsument nie ma na rachunku płatniczym nieuregulowanych zobowiązań, dostawca prowadzący ten rachunek realizuje czynności określone w ust. 1 w dniu wskazanym przez konsumenta, nie wcześniej jednak niż po upływie 6 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku konsumenta, chyba że konsument i dostawca uzgodnią inny termin. W przypadku gdy na rachunku płatniczym konsumenta znajdują się nieuregulowane zobowiązania, które uniemożliwiają zamknięcie tego rachunku dostawca w terminie wynikającym ze zdania pierwszego, niezwłocznie po otrzymaniu wniosku, informuje o tym konsumenta. 3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 i art. 59il ust. 3 pkt 5, dostawca może stwierdzić istnienie nieuregulowanych zobowiązań uniemożliwiających zamknięcie rachunku w terminie, o którym mowa w ust.2, jeżeli przeniesienie dotyczy: 1) rachunku, na którym jest blokada środków z tytułu nierozliczonej transakcji płatniczej; 2) rachunku, z którego są dokonywane spłaty kredytów, w tym udzielonych z wykorzystaniem karty kredytowej; 3) rachunku: a) na którym dokonano zajęcia egzekucyjnego lub zabezpieczającego, b) z innymi blokadami środków na rachunku c) na którym została ustanowiona kaucja środków na poczet zobowiązań konsumenta	

				wobec innego dostawcy; 4) rachunku z saldem zerowym i zaległymi opłatami, w przypadku gdy dostawca nie wprowadza przekroczenia salda na rachunku a opłaty są naliczone, ale nie zostały pobrane; 5) rachunku z saldem ujemnym; 6) rachunku z otwartą akredytywą, otwartym inkasem dokumentowym lub inkasem czeków w obrocie krajowym lub dewizowym; 7) rachunku prowadzonego dla konsumenta, wobec którego zostało wydane postanowienie o ogłoszeniu przez niego upadłości, lub który złożył wniosek o ogłoszenie upadłości; 8) rachunku powiązanego z członkostwem u dostawcy prowadzącego taki rachunek.	
Art. 12 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają konsumentom możliwość nieodpłatnego dostępu do danych osobowych dotyczących istniejących zleceń stałych i poleceń zapłaty prowadzonych przez przekazującego lub otrzymującego dostawcę usług płatniczych.	T	Art. 59in ust. 1	Art. 59in. 1. Dostawca przekazujący i dostawca przyjmujący, na wniosek konsumenta, udostępniają mu nieodpłatnie dane dotyczące istniejących usług zleceń stałych i poleceń zapłaty, powiązanych z rachunkami płatniczymi, które są objęte usługą przeniesienia rachunku, - prowadzonymi dla tego konsumenta przez tych dostawców.	
Art. 12 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, by przekazujący dostawca usług płatniczych przekazywał informacje, o które zwraca się otrzymujący dostawca usług płatniczych zgodnie z art. 10 ust. 4 lit. a), bez pobierania jakichkolwiek opłat od konsumenta lub otrzymującego dostawcy usług płatniczych.	T	Art. 59il ust. 4	4. Dostawca przekazujący nie może pobierać żadnych opłat od konsumenta oraz dostawcy przyjmującego za przekazywanie informacji, o które zwrócił się ten dostawca zgodnie z ust. 1 pkt 1.	
Art. 12 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, by ewentualne opłaty pobierane przez przekazującego dostawcę usług płatniczych od konsumenta za zamknięcie prowadzonego przez niego rachunku płatniczego były ustalane zgodnie z art. 45 ust. 2, 4 i 6 dyrektywy 2007/64/WE.	T	Art. 59in ust. 2	2. Opłaty pobierane od konsumenta przez dostawcę przekazującego lub dostawcę przyjmującego za czynności inne niż przekazywanie informacji, o których mowa w ust.1 oraz w art. 59il ust.1 i 2, wykonywane zgodnie z art. 59ik i art.59il, nie mogą być wyższe niż rzeczywiste koszty ponoszone przez danego dostawcę z tytułu wykonywanych czynności.	
Art. 12 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, by ewentualne opłaty pobierane przez przekazującego lub otrzymującego dostawcę usług płatniczych od konsumenta za dowolną usługę świadczoną zgodnie z art. 10, inną niż usługi, o których mowa	T	Art. 59in ust. 2	2. Opłaty pobierane od konsumenta przez dostawcę przekazującego lub dostawcę przyjmującego za czynności inne niż przekazywanie informacji, o których mowa w	

	w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, miały rozsądną wysokość i były zgodne z faktycznymi kosztami ponoszonymi przez danego dostawcę usług płatniczych.			ust.1 oraz w art. 59il ust. 1 pkt 1 i 2, wykonywane zgodnie z art. 59ik i art.59il nie mogą być wyższe niż rzeczywiste koszty ponoszone przez danego dostawcę z tytułu wykonywanych czynności.	
Art. 13 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, by dostawca usług płatniczych bezzwłocznie wyrównał każdą stratę finansową, w tym opłaty i odsetki, poniesioną przez konsumenta i wynikającą bezpośrednio z niewywiązania się przez tego dostawcę usług płatniczych zaangażowanego w proces przeniesienia rachunku z jego obowiązków określonych w art. 10.	T	Art. 59io	Art. 59io. Dostawca przyjmujący lub dostawca przekazujący niezwłocznie wyrównuje każdą szkodę finansową konsumenta, wynikającą bezpośrednio z niewywiązania się przez danego dostawcę z obowiązków wynikających z art. 59ijk–59im.	
Art. 13 ust. 2	Odpowiedzialność wynikająca z ust. 1 nie ma zastosowania w przypadkach wystąpienia nienaturalnych i nieprzewidywalnych okoliczności niezależnych od dostawcy usług płatniczych powołującego się na takie okoliczności, których skutki byłyby nieuniknione mimo wszelkich starań w celu zapobieżenia im, lub gdy dostawcę usług płatniczych wiążą inne zobowiązania prawne podlegające unijnym lub krajowym aktom ustawodawczym.	N		Nie wymaga implementacji (zastosowanie zasad ogólnych)	
Art. 13 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, by odpowiedzialność wynikająca z ust. 1 i 2 była ustalana w sposób zgodny z wymogami prawnymi mającymi zastosowanie na szczeblu krajowym.	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 14 ust. 1 ak. 1	Państwa członkowskie zapewniają udostępnianie konsumentom przez dostawców usług płatniczych następujących informacji na temat usługi przeniesienia rachunku: a) funkcje, jakie spełniają przekazujący i otrzymujący dostawca usług płatniczych na każdym etapie procesu przeniesienia rachunku, które określono w art. 10; b) terminy zakończenia poszczególnych etapów; c) ewentualne opłaty pobierane w związku z przeniesieniem rachunku; d) wszelkie informacje, które konsument będzie musiał przedstawić; oraz e) procedury związane z alternatywnymi metodami rozwiązywania sporów, o których mowa w art. 24.	T	Art. 59ij	Art. 59ij. 1. Dostawca przekazujący lub dostawca przyjmujący informują konsumenta, nieodpłatnie, na jego żądanie, w sposób przejrzysty i czytelny, o trybie przeniesienia rachunku płatniczego. 2. Informacje, o których mowa w ust. 1, zawierają w szczególności: 1) obowiązki i uprawnienia dostawcy przekazującego, dostawcy przyjmującego i konsumenta; 2) terminy zakończenia poszczególnych czynności w ramach przeniesienia rachunku płatniczego; 3) wskazanie usług płatniczych, jakie świadczy ten dostawca, w tym warunków na jakich je świadczy, oraz możliwych ograniczeń, jakie mogą wynikać w trakcie przeniesienia rachunku płatniczego w powiązaniu z tymi usługami; 4) opłaty związane z przeniesieniem	

				rachunku płatniczego, o ile są pobierane; 5) informacje, które konsument będzie musiał przedstawić w celu przeniesienia rachunku płatniczego; 6) wskazanie pozasądowych procedur rozstrzygania sporów, w tym właściwych sądów polubownych.	
Art. 14 ust. 1 ak. 2	Państwa członkowskie mogą wymagać, by dostawcy usług płatniczych udostępniali również inne informacje, w tym, w stosownych przypadkach, informacje konieczne do określenia systemu gwarantowania depozytów w Unii, do którego należy dostawca usług płatniczych.	N			Zdecydowano nie korzystać z tej opcji. Realizacja tego obowiązku mogłaby być dla dostawców trudna (konieczne byłoby bieżące monitorowanie zmian w prawodawstwie wszystkich państw członkowskich, należy zaznaczyć że zasadniczo, zasady gwarantowania depozytów na obszarze UE są szarmonizowane).
Art. 14 ust. 2	Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane nieodpłatnie w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji we wszystkich placówkach dostawcy usług płatniczych dostępnych dla konsumentów oraz są stale dostępne w formie elektronicznej na jego stronie internetowej i są udostępniane konsumentom na wniosek.	T	Art. 59ij ust. 3	3. Informacje, o których mowa w ust. 2, dostawca przekazuje w postaci papierowej albo elektronicznej, we wszystkich swoich placówkach dostępnych dla konsumentów, a także udostępnia je na swojej stronie internetowej.	
Art. 15	Państwa członkowskie zapewniają, by konsumenci legalnie przebywający w Unii nie byli dyskryminowani przez instytucje kredytowe ze względu na obywatelstwo lub miejsce zamieszkania lub z wszelkich innych powodów, o których mowa w art. 21 Karty, w przypadku gdy konsumenci ci ubiegają się o rachunek płatniczy na terytorium Unii lub korzystają z takiego rachunku. Warunki mające zastosowanie do posiadania podstawowego rachunku płatniczego nie mogą być w żaden sposób dyskryminujące.	T	Art. 59ic ust. 2	2. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1-3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, nie może uzależniać otwarcia podstawowego rachunku płatniczego od zawarcia przez konsumenta innej umowy o świadczenie usług dodatkowych ani od zadeklarowania określonej kwoty wpływu środków pieniężnych na podstawowy rachunek płatniczy. Zakaz, o którym mowa w zdaniu pierwszym nie dotyczy obowiązków wynikających ze stosunku członkostwa łączących konsumenta z dostawcą.	
Art. 16 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, by podstawowe rachunki płatnicze były oferowane konsumentom przez wszystkie instytucje kredytowe lub wystarczającą ich liczbę, aby zagwarantować dostęp do tych rachunków wszystkim	T	Art. 59ia ust. 1; Art. 59ie ust.5	Art. 59ia. 1. Dostawcy, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, oferujący usługi związane z	

	konsumentom na swym terytorium i zapobiegać zakłóceniom konkurencji. Państwa członkowskie zapewniają, by podstawowe rachunki płatnicze nie były oferowane jedynie przez instytucje kredytowe prowadzące rachunki płatnicze wyłącznie z zastosowaniem narzędzi internetowych.			prowadzeniem rachunków płatniczych dla konsumentów, są obowiązani do świadczenia usługi prowadzenia podstawowego rachunku płatniczego. Obowiązek określony w zdaniu pierwszym w przypadku dostawców wymienionych w art. 4 ust. 2 pkt 9 dotyczy wyłącznie członków danej kasy oszczędnościowo - kredytowej. Art. 59ie. 5. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, zapewnia konsumentom możliwość wykonywania operacji, o których mowa w art. 59ia ust. 3, w swoich placówkach oraz za pośrednictwem środków elektronicznego dostępu do rachunku, o ile dostawca oferuje taki dostęp. Dostawca nie może oferować wyłącznie podstawowych rachunków płatniczych, z których korzystanie odbywałoby się za pomocą środków elektronicznego dostępu do rachunku, chyba że dostawca oferuje wyłącznie usługi świadczone za pomocą takich środków.	
Art. 16 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają konsumentom legalnie przebywającym w Unii, w tym konsumentom bez stałego adresu i osobom ubiegającym się o azyl oraz konsumentom, którym nie przyznano zezwolenia na pobyt, ale których wydalenie jest niemożliwe z przyczyn prawnych lub faktycznych, prawo do otwarcia i korzystania z podstawowego rachunku płatniczego w instytucjach kredytowych zlokalizowanych na ich terytorium. Prawo to przysługuje niezależnie od miejsca zamieszkania konsumenta.	T	Art. 59ia, art. 59ic	Art. 59ia. 1. Dostawcy, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, oferujący usługi związane z prowadzeniem rachunków płatniczych dla konsumentów, są obowiązani do świadczenia usługi prowadzenia podstawowego rachunku płatniczego. Obowiązek określony w zdaniu pierwszym w przypadku dostawców wymienionych w art. 4 ust. 2 pkt 9 dotyczy wyłącznie członków danej kasy oszczędnościowo - kredytowej. Art. 59ic. 2. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, nie może uzależniać otwarcia podstawowego rachunku płatniczego od zawarcia przez konsumenta innej umowy o	

				świadczenie usług dodatkowych ani od zadeklarowania określonej kwoty wpływu środków pieniężnych na podstawowy rachunek płatniczy. Zakaz, o którym mowa w zdaniu pierwszym nie dotyczy obowiązków wynikających ze stosunku członkostwa łączących konsumenta z dostawcą.	
Art. 16 ust. 2	Państwa członkowskie mogą – przy pełnym poszanowaniu praw podstawowych zagwarantowanych w Traktatach – wymagać od konsumentów, którzy zamierzają otworzyć podstawowy rachunek płatniczy na ich terytorium, by wykazali, że są faktycznie zainteresowani otwarciem takiego rachunku.	N			Zdecydowano nie korzystać z tej opcji
Art. 16 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, by korzystanie z tego prawa nie wiązało się z nadmiernymi trudnościami lub obciążeniami dla konsumenta.	T	Art. 59ic	Art. 59ic. 1. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, otwiera i prowadzi podstawowy rachunek płatniczy konsumenta na podstawie zawartej z konsumentem umowy podstawowego rachunku płatniczego. Dostawca udostępnia wnioski o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego w postaci papierowej w swoich placówkach, a wzór wniosku – na swojej stronie internetowej. Konsument może również ustnie żądać zawarcia umowy rachunku podstawowego ustnie, bez składania pisemnego wniosku, o ile dostawca dopuszcza taką możliwość. 2. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, nie może uzależniać otwarcia podstawowego rachunku płatniczego od zawarcia przez konsumenta innej umowy o świadczenie usług dodatkowych ani od zadeklarowania określonej kwoty wpływu środków pieniężnych na podstawowy rachunek płatniczy. Zakaz, o którym mowa w zdaniu pierwszym nie dotyczy obowiązków wynikających ze stosunku członkostwa łączących konsumenta z dostawcą. 3. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie	

				10 dni roboczych od dnia złożenia wniosku o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego, zawiera z konsumentem taką umowę albo informuje o odmowie jej zawarcia. W przypadku wniosku złożonego za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o ile dostawca dopuszcza taką możliwość, wyznacza on konsumentowi termin, nie krótszy niż 10 dni roboczych, na podpisanie umowy w placówce dostawcy albo zawiera z konsumentem umowę za pomocą środków porozumiewania się na odległość.	
Art. 16 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, by instytucje kredytowe oferujące podstawowe rachunki płatnicze otwierały podstawowy rachunek płatniczy lub odrzucały wniosek konsumenta o otwarcie podstawowego rachunku płatniczego bez zbędnej zwłoki, najpóźniej w ciągu dziesięciu dni roboczych po otrzymaniu kompletnego wniosku.	T	Art. 59ic ust. 3	Art. 59ic. 3. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 10 dni od dnia złożenia wniosku o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego, zawiera z konsumentem taką umowę albo informuje o odmowie jej zawarcia. W przypadku wniosku złożonego za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o ile dostawca dopuszcza taką możliwość wyznacza on konsumentowi termin, nie krótszy niż 10 dni roboczych, na podpisanie umowy w placówce dostawcy albo zawiera z konsumentem umowę za pomocą środków porozumiewania się na odległość.	
Art. 16 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, by instytucje kredytowe odrzucały wniosek o otwarcie podstawowego rachunku płatniczego, gdy otwarcie takiego rachunku skutkowałoby naruszeniem przepisów dotyczących zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu działalności terrorystycznej ustanowionych w dyrektywie 2005/60/WE	T	Art. 59ic ust. 5	Art. 59ic. 5. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, odmawia zawarcia umowy podstawowego rachunku płatniczego w przypadku: 1) gdy jest to uzasadnione względami ostrożnościowymi wynikającymi z podejrzenia popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. poz. 553, z późn. zm.); (...)	
Art.	Państwa członkowskie mogą zezwolić instytucjom kredytowym oferującym podstawowe rachunki płatnicze na odrzucanie	N	Art. 59ic ust. 6 pkt 6	6. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej	Zdecydowano o implementacji opcji

16 ust. 5	wniosku o otwarcie takiego rachunku, gdy konsument posiada już rachunek płatniczy w instytucji kredytowej zlokalizowanej na ich terytorium, który pozwala mu na korzystanie z usług wymienionych w art. 17 ust. 1, chyba że konsument oświadczy, że otrzymał powiadomienie o zamknięciu rachunku płatniczego. W takich przypadkach przed otwarciem podstawowego rachunku płatniczego instytucja kredytowa może sprawdzić, czy konsument posiada rachunek płatniczy w instytucji kredytowej zlokalizowanej w tym samym państwie członkowskim, który pozwala mu na korzystanie z usług wymienionych w art. 17 ust. 1, czy też nie posiada takiego rachunku. Instytucje kredytowe mogą polegać na oświadczeniach podpisanych w tym celu przez konsumentów.			Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może odmówić zawarcia umowy podstawowego rachunku płatniczego w przypadku gdy: 6) konsument nie złożył oświadczenia, o którym mowa w art. 59ib ust. 1, albo złożył fałszywe oświadczenie w tym zakresie, jeżeli dostawca wymaga takiego oświadczenia, chyba że konsument uwarygodni, że otrzymał informację o zamknięciu rachunku płatniczego, którego dotyczy oświadczenie;	
Art. 16 ust. 6	Państwa członkowskie mogą określić ograniczoną liczbę konkretnych dodatkowych przypadków, w których instytucje kredytowe mogą być zobowiązane do odrzucenia wniosku o otwarcie podstawowego rachunku płatniczego lub mogą podjąć decyzję o takiej odmowie. Przypadki takie określane są na podstawie przepisów prawa krajowego mających zastosowanie na danym terytorium i mają na celu ułatwienie konsumentom uzyskania dostępu do nieodpłatnego podstawowego rachunku płatniczego w ramach mechanizmu przewidzianego w art. 25 albo uniknięcie przypadków nadużycia przez konsumentów ich prawa do dostępu do podstawowego rachunku płatniczego.	N	Art. 59ic ust. 6	6. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może odmówić zawarcia umowy podstawowego rachunku płatniczego w przypadku gdy: 1) konsument jest stroną umowy o prowadzenie rachunku płatniczego, zawartą z dostawcą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, umożliwiającego wykonywanie transakcji, o których mowa w art. 59ia ust. 3; 2) dane identyfikacyjne konsumenta są zgodne z danymi osób znajdującymi się na międzynarodowych listach sankcyjnych lub Liście Ostrzeżeń Publicznych KNF publikowanej na podstawie art. 6b ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym; 3) konsument nie posiada ważnego dokumentu potwierdzającego jego tożsamość; 4) umowa rachunku płatniczego zawarta między tym dostawcą a konsumentem została rozwiązana ze względu na rażące naruszenie jej postanowień przez konsumenta; 5) konsument nie podpisał umowy w placówce dostawcy w terminie, o którym mowa w ust. 3 zdanie pierwsze, albo w tym terminie nie zawarł umowy za pośrednictwem środków pomocą się na odległość; 6) konsument nie złożył oświadczenia, o którym mowa w art. 59ib ust. 1, albo złożył	Zdecydowano o implementacji opcji

				falszywe oświadczenie w tym zakresie, jeżeli dostawca wymaga takiego oświadczenia, chyba że konsument uwarzył, że otrzymał informację o zamknięciu rachunku płatniczego, którego dotyczy oświadczenie; 7) konsument nie przebywa legalnie na terytorium państwa członkowskiego, 8) konsument nie podał adresu zamieszkania lub innego adresu korespondencyjnego znajdującego się na terytorium RP.	
Art. 16 ust. 7	Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadkach, o których mowa w ust. 4, 5 i 6, natychmiast po podjęciu decyzji instytucja kredytowa nieodpłatnie informowała konsumenta na piśmie o odrzuceniu wniosku i o konkretnych powodach tego odrzucenia, chyba że przekazanie takiej informacji byłoby sprzeczne z celami związanymi z bezpieczeństwem narodowym, porządkiem publicznym lub dyrektywą 2005/60/WE. W przypadku odmowy instytucja kredytowa informuje konsumenta o procedurze składania odwołania od decyzji odmownej oraz o przysługującym mu prawie do skontaktowania się z odpowiednim właściwym organem i wyznaczonym organem alternatywnego rozwiązywania sporów, podając odpowiednie dane kontaktowe.	T	art. 59ic ust. 7	7. W przypadku, o którym mowa w ust. 4 i 5, dostawca niezwłocznie informuje konsumenta, nieodpłatnie, o przyczynach odmowy zawarcia umowy, chyba że przekazanie takiej informacji zagrażałoby bezpieczeństwu narodowemu, porządkowi publicznemu lub byłoby sprzeczne z przepisami prawa, w tym z przepisami ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2016 r. poz. 299 i 615), zwanej dalej "ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy".	
Art. 16 ust. 8	Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadkach, o których mowa w ust. 4, instytucja kredytowa przyjęła odpowiednie środki zgodnie z rozdziałem III dyrektywy 2005/60/WE.	T	Art. 59ic ust. 8	8. W przypadku odmowy zawarcia podstawowego rachunku płatniczego na podstawie art. 59ic ust. 5 pkt 1, dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, jest obowiązany stosować odpowiednie środki wynikające z ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy.	
Art. 16 ust. 9	Państwa członkowskie zapewniają, by dostęp do podstawowego rachunku płatniczego nie był uzależniony od zakupu dodatkowych usług lub udziałów w instytucji kredytowej, chyba że ten ostatni warunek dotyczy wszystkich klientów instytucji kredytowej.	T	Art. 59ic ust. 2	2. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, nie może uzależniać otwarcia podstawowego rachunku płatniczego od zawarcia przez konsumenta innej umowy o świadczenie usług dodatkowych ani od zadeklarowania określonej kwoty wpływu środków pieniężnych na podstawowy rachunek płatniczy. Zakaz, o którym mowa w zdaniu pierwszym nie dotyczy obowiązków wynikających ze stosunku członkostwa	

Art. 16 ust. 10	Uznaje się, że państwa członkowskie spełniają obowiązki określone w rozdziale IV, jeżeli istniejące wiążące ramy zapewniają pełne stosowanie przepisów tego rozdziału w wystarczająco jasny i precyzyjny sposób, tak by zainteresowane osoby mogły ustalić pełen zakres swoich praw i powoływać się na nie przed sądami krajowymi.	N		łączących konsumenta z dostawcą. Nie wymaga implementacji.	
Art. 17 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają świadczenie w ramach prowadzenia podstawowego rachunku płatniczego następujących usług: a) usług umożliwiających wszelkie działania niezbędne do otwarcia, prowadzenia i zamknięcia rachunku płatniczego; b) usług umożliwiających wpłatę środków pieniężnych na rachunek płatniczy; c) usług umożliwiających wypłatę gotówki z rachunku płatniczego w obrębie Unii w kasie lub w bankomacie w godzinach pracy instytucji kredytowej lub poza nimi; d) dokonywania następujących transakcji płatniczych w obrębie Unii: (i) poleceń zapłaty; (ii) transakcji płatniczych przy użyciu karty płatniczej, w tym płatności on-line; (iii) poleceń przelewu, w tym zleceń stałych, w – zależnie od dostępności – terminalach i kasie banku oraz za pośrednictwem narzędzi internetowych instytucji kredytowej. Instytucje kredytowe muszą oferować usługi wymienione w akapicie pierwszym lit. a)–d) w zakresie, w jakim oferują już te usługi konsumentom posiadającym rachunki płatnicze inne niż podstawowe rachunki płatnicze.	T	Art. 59ia ust. 3	3. Podstawowy rachunek płatniczy umożliwiający konsumentowi wyłącznie: 1) otwarcie, prowadzenie lub zamknięcie rachunku; 2) dokonywanie wpłat środków pieniężnych na rachunek; 3) dokonywanie wypłat gotówki z rachunku na terytorium któregośkolwiek państwa członkowskiego, w bankomacie lub w placówce dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, w godzinach pracy tego dostawcy lub poza nimi, lub przy użyciu terminala płatniczego, o ile konsument wyrazi wolę zawarcia umowy również w zakresie usługi umożliwiającej takie wypłaty; 4) wykonywania na terytorium państw członkowskich transakcji płatniczych, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2, w szczególności w urządzeniach akceptujących instrumenty płatnicze, placówce dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, lub za pośrednictwem środków elektronicznego dostępu do rachunku, przy czym w przypadku transakcji płatniczych wykonywanych przy użyciu karty płatniczej podstawowy rachunek płatniczy zapewnia także możliwość dokonywania transakcji płatniczych bez fizycznego wykorzystania karty oraz możliwość rozliczania przez dostawcę transakcji płatniczych wykonywanych przy użyciu karty płatniczej, powodującej przekroczenie środków zgromadzonych na rachunku, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 4	

				ustawy o kredycie konsumenckim.	
Art. 17 ust. 2	Państwa członkowskie mogą zobowiązać instytucje kredytowe mające siedzibę na ich terytorium do świadczenia w ramach podstawowego rachunku płatniczego dodatkowych usług, które są uważane za podstawowe dla konsumentów zgodnie z ogólną praktyką mającą zastosowanie na szczeblu krajowym.	N	Art. 59ia ust. 3 pkt 3	3. Podstawowy rachunek płatniczy umożliwiający konsumentowi wyłącznie: (...) 3) dokonywanie wypłat gotówki z rachunku na terytorium któregośkolwiek państwa członkowskiego, w bankomacie lub w placówce dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, , w godzinach pracy tego dostawcy lub poza nimi, lub przy użyciu terminala płatniczego, o ile konsument wyrazi wolę zawarcia umowy również w zakresie usługi umożliwiającej takie wypłaty;	Zdecydowano o implementacji opcji
Art. 17 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, by podstawowe rachunki płatnicze były oferowane przez instytucje kredytowe mające siedzibę na ich terytorium przynajmniej w walucie narodowej danego państwa członkowskiego.	T	Art. 59id	Art. 59id. Dostawca, o których mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, , jest obowiązany oferować podstawowe rachunki płatnicze w walucie polskiej.	
Art. 17 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, by podstawowe rachunki płatnicze umożliwiały konsumentom wykonywanie nieograniczonej liczby operacji związanych z usługami, o których mowa w ust. 1.	N		Wynika to z koncepcji umowy rachunku płatniczego.	
Art. 17 ust. 5	W odniesieniu do usług, o których mowa w ust. 1 lit. a), b), c) i ust. 1 lit. d) ppkt (ii) niniejszego artykułu, z wyjątkiem transakcji płatniczych dokonywanych przy użyciu karty kredytowej, państwa członkowskie zapewniają, by instytucje kredytowe nie pobierały żadnych opłat poza ewentualnymi rozsądnymi opłatami, o których mowa w art. 18, bez względu na liczbę wykonanych na rachunku płatniczym operacji.	T	Art. 59ie ust. 1-4	Art. 59ie. 1. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, , prowadzi podstawowy rachunek płatniczy w zakresie krajowych transakcji płatniczych nieodpłatnie. 2. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może pobierać opłaty za świadczenie usług udostępnianych w ramach rachunku podstawowego, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. c, po wykonaniu w ciągu miesiąca piętnastu takich krajowych transakcji płatniczych na rzecz konsumenta. Opłaty te nie mogą być wyższe od opłat najczęściej	

				stosowanych przez danego dostawcę w ciągu ostatnich 12 miesięcy w odniesieniu do transakcji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. c, powiązanych z jakimkolwiek rachunkiem płatniczym oferowanym przez tego dostawcę. 3. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może pobierać od konsumenta opłatę za wykonywanie transakcji, o których mowa w art.3 ust. 1 pkt 1 przy użyciu banknotów lub wpłatomatów nienależących do tego dostawcy, znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Opłaty te nie mogą być wyższe od opłat najczęściej stosowanych, przez ostatnie 12 miesięcy, przez danego dostawcę w odniesieniu do transakcji, o których mowa w art.3 ust.1 pkt 1, świadczonych w ramach jakiegokolwiek rachunku płatniczego prowadzonego przez tego dostawcę i przy użyciu banknotów nienależących do tego dostawcy. 4. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może pobierać od konsumenta opłatę za wydanie karty płatniczej albo za użytkowanie karty płatniczej, nie częściej niż raz w roku. Opłata ta nie może być wyższa niż opłata najczęściej stosowana przez 12 miesięcy przez tego dostawcę za wydanie karty płatniczej udostępnianej w ramach jakiegokolwiek rachunku płatniczego prowadzonego przez tego dostawcę.	
Art. 17 ust. 6	W odniesieniu do usług, o których mowa w ust. 1 lit. d) ppkt (i) niniejszego artykułu i w ust. 1 lit. d) ppkt (ii) niniejszego artykułu – wyłącznie w przypadku transakcji płatniczych dokonywanych przy użyciu karty kredytowej – oraz w ust. 1 lit. d) ppkt (iii) niniejszego artykułu, państwa członkowskie mogą określić minimalną liczbę operacji, za które instytucje kredytowe mogą pobierać wyłącznie ewentualne rozsądne opłaty, o których mowa w art. 18. Państwa członkowskie zapewniają, by minimalna liczba operacji wystarczała	N	Art. 59ie ust. 2	Art. 59ie. 2. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może pobrać opłaty za świadczenie usług udostępnianych w ramach rachunku podstawowego, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. c, po wykonaniu w ciągu miesiąca piętnastu takich krajowych transakcji płatniczych na rzecz konsumenta. Opłaty te nie	Zdecydowano o implementacji opcji

	konsumantom do prywatnego użytku, z uwzględnieniem istniejących zachowań konsumentów i powszechnych praktyk handlowych. Opłaty pobierane za operacje wykonane powyżej minimalnej liczby operacji nigdy nie mogą być wyższe niż opłaty pobierane w ramach zwykle stosowanej przez instytucję kredytową polityki cenowej.			mogą być wyższe od opłat najczęściej stosowanych przez danego dostawcę w ciągu ostatnich 12 miesięcy w odniesieniu do transakcji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. c, powiązanych z jakimkolwiek rachunkiem płatniczym oferowanym przez tego dostawcę.	
Art. 17 ust. 7	Państwa członkowskie zapewniają konsumentowi możliwość zarządzania transakcjami płatniczymi i ich inicjowania w ramach podstawowego rachunku płatniczego w siedzibie instytucji kredytowej lub za pośrednictwem narzędzi internetowych, jeżeli są one dostępne.	T	Art. 59ie ust. 5	5. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, zapewnia konsumentom możliwość wykonywania operacji, o których mowa w art. 59ia ust. 3, w swoich placówkach oraz za pośrednictwem środków elektronicznego dostępu do rachunku, o ile dostawca oferuje taki dostęp. Dostawca nie może oferować wyłącznie podstawowych rachunków płatniczych, z których korzystanie odbywałoby się za pomocą środków elektronicznego dostępu do rachunku, chyba że dostawca oferuje wyłącznie usługi świadczone za pomocą takich środków.	
Art. 17 ust. 8	Nie naruszając wymogów określonych w dyrektywie 2008/48/WE, państwa członkowskie mogą pozwolić instytucjom kredytowym na oferowanie, na wniosek konsumenta, kredytu w rachunku bieżącym powiązanego z podstawowym rachunkiem płatniczym. Państwa członkowskie mogą określić maksymalną kwotę i maksymalny okres obowiązywania takiego kredytu w rachunku bieżącym. Dostęp do podstawowego rachunku płatniczego lub korzystanie z tego rachunku nie może być w żaden sposób ograniczone lub uwarunkowane zakupem takich usług kredytowych.	N			Zdecydowano nie korzystać z tej opcji, z uwagi na przyjęcie koncepcji „socjalnego” rachunku podstawowego, dedykowanego osobom niekorzystającym z bezgotówkowych form płatności. Oferowanie produktów kredytowych do takiego produktu groziłoby „niedoświadczonym” użytkownikom popadnięciem w zadłużenie z tytułu kredytu.
Art. 18 ust. 1	Państwa członkowskie zapewniają, by instytucje kredytowe oferowały usługi, o których mowa w art. 17, nieodpłatnie lub za opłatą w rozsądnej wysokości.	T	Art. 59ie ust. 1-4	Art. 59ie. 1. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, , prowadzi podstawowy rachunek płatniczy w zakresie krajowych transakcji płatniczych nieodpłatnie. 2. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może pobrać opłaty za świadczenie usług	

				udostępnianych w ramach rachunku podstawowego, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. c, po wykoaniu w ciągu miesiąca piętnastu takich krajowych transakcji płatniczych na rzecz konsumenta. Opłaty te nie mogą być wyższe od opłat najczęściej stosowanych przez danego dostawcę w ciągu ostatnich 12 miesięcy w odniesieniu do transakcji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. c, powiązanych z jakimkolwiek rachunkiem płatniczym oferowanym przez tego dostawcę. 3. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może pobierać od konsumenta opłatę za wykonywanie transakcji, o których mowa w art.3 ust. 1 pkt 1 przy użyciu banknotów lub wpłatomatów nienależących do tego dostawcy, znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Opłaty te nie mogą być wyższe od opłat najczęściej stosowanych, przez ostatnie 12 miesięcy, przez danego dostawcę w odniesieniu do transakcji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1, świadczonych w ramach jakiegokolwiek rachunku płatniczego prowadzonego przez tego dostawcę i przy użyciu banknotów nienależących do tego dostawcy. 4. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może pobierać od konsumenta opłatę za wydanie karty płatniczej albo za użytkowanie karty płatniczej, nie częściej niż raz w roku.Opłata ta nie może być wyższa niż opłata najczęściej stosowana przez 12 miesięcy przez tego dostawcę za wydanie karty płatniczej udostępnianej w ramach jakiegokolwiek rachunku płatniczego prowadzonego przez tego dostawcę.	
Art. 18	Państwa członkowskie zapewniają, by opłaty pobierane od konsumenta w wyniku niewypełnienia przez niego zobowiązań określonych w umowie ramowej miały rozsądną wysokość.	T	Art. 59ie 1.	Art. 59ie. 1. Dostawca, o którym mowa w art4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-	

ust. 2				Kredytowej, , prowadzi podstawowy rachunek płatniczy w zakresie krajowych transakcji płatniczych nieodpłatnie.	
Art. 18 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, by opłaty w rozsądnej wysokości, o których mowa w ust. 1 i 2, ustanawiano z uwzględnieniem przynajmniej następujących kryteriów: a) krajowych poziomów dochodów; b) uśrednionych opłat pobieranych przez instytucje kredytowe w danym państwie członkowskim za usługi świadczone w ramach rachunków płatniczych.	T	Art. 59ie ust. 2-4	2. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może pobierać opłaty za świadczenie usług udostępnianych w ramach rachunku podstawowego, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. c, po wykonaniu w ciągu miesiąca piętnastu takich krajowych transakcji płatniczych na rzecz konsumenta. Opłaty te nie mogą być wyższe od opłat najczęściej stosowanych przez danego dostawcę w ciągu ostatnich 12 miesięcy w odniesieniu do transakcji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 lit. c, powiązanych z jakimkolwiek rachunkiem płatniczym oferowanym przez tego dostawcę. 3. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może pobierać od konsumenta opłatę za wykonywanie transakcji, o których mowa w art.3 ust. 1 pkt 1 przy użyciu banknotów lub wplatomatów nienależących do tego dostawcy, znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Opłaty te nie mogą być wyższe od opłat najczęściej stosowanych, przez ostatnie 12 miesięcy, przez danego dostawcę w odniesieniu do transakcji, o których mowa w art.3 ust.1 pkt 1, świadczonych w ramach jakiegokolwiek rachunku płatniczego prowadzonego przez tego dostawcę i przy użyciu banknotów nienależących do tego dostawcy. 4. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, może pobierać od konsumenta opłatę za wydanie karty płatniczej albo za użytkowanie karty płatniczej, nie częściej niż raz w roku. Opłata ta nie może być wyższa niż opłata najczęściej stosowana przez 12 miesięcy przez tego	

				dostawcę za wydanie karty płatniczej udostępnianej w ramach jakiegokolwiek rachunku płatniczego prowadzonego przez tego dostawcę.	
Art. 18 ust. 4	Bez uszczerbku dla prawa, o którym mowa w art. 16 ust. 2, i obowiązku przewidzianego w ust. 1 niniejszego artykułu, państwa członkowskie mogą zobowiązać instytucje kredytowe do stosowania różnych systemów ustalania cen w zależności od zakresu ubankowienia danego konsumenta, co pozwoli w szczególności zapewnić korzystniejsze warunki podatnym na zagrożenia konsumentom nieposiadającym rachunku bankowego. W takich przypadkach państwa członkowskie zapewniają udzielanie konsumentom wskazówek, jak również stosownych informacji o dostępnych opcjach.	N			Zdecydowano nie korzystać z tej opcji, z uwagi na przyjęcie koncepcji „socjalnego” rachunku podstawowego, dedykowanego osobom niekorzystającym z bezgotówkowych form płatności. Stąd opłat za oferowane usługi powinny być w każdym przypadku ograniczone do minimum.
Art. 19 ust. 1	Umowy ramowe zapewniające dostęp do podstawowego rachunku płatniczego podlegają dyrektywie 2007/64/WE, o ile nie określono inaczej w ust. 2 i 4 niniejszego artykułu	T	Art. 59if ust. 1	Art. 59if. 1. Umowa podstawowego rachunku płatniczego stanowi umowę ramową, do której mają zastosowanie przepisy działu II rozdziału 3.	
Art. 19 ust. 2	Instytucja kredytowa może jednostronnie rozwiązać umowę ramową jedynie wtedy, gdy jest spełniony co najmniej jeden z następujących warunków: a) konsument umyślnie wykorzystał rachunek płatniczy do celów niezgodnych z prawem; b) przez ponad 24 kolejne miesiące na rachunku płatniczym nie dokonywano żadnych transakcji; c) konsument podał nieprawdziwe informacje w celu uzyskania dostępu do podstawowego rachunku płatniczego, w przypadku gdy podanie prawdziwych informacji pozbawiłoby go prawa do otwarcia takiego rachunku; d) konsument nie jest już legalnie przebywającym w Unii; e) konsument otworzył drugi rachunek płatniczy pozwalający mu na korzystanie z usług wymienionych w art. 17 ust. 1 w państwie członkowskim, w którym posiada już podstawowy rachunek płatniczy.	T	Art. 59if ust. 2	2. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, , może wypowiedzieć umowę podstawowego rachunku płatniczego w przypadku gdy: 1) konsument umyślnie albo w wyniku rażącego niedbalstwa wykorzystał rachunek do celów niezgodnych z prawem; 2) istnieje uzasadnione podejrzenie, że środki zgromadzone na rachunku pochodzą z działalności przestępczej lub mają związek z taką działalnością ; 3) na rachunku nie dokonano żadnych operacji przez ponad 24 kolejne miesiące, z wyjątkiem operacji z tytułu pobierania opłat, lub naliczania odsetek od zgromadzonych środków pieniężnych; 4) konsument podał nieprawdziwe informacje we wniosku o zawarcie umowy podstawowego rachunku płatniczego w przypadku gdy podanie prawdziwych informacji skutkowałoby odrzuceniem wniosku; 5) konsument nie przebywa legalnie na terytorium państwa członkowskiego; 6) konsument zawarł inną umowę	

				rachunku płatniczego, który umożliwia mu wykonywanie transakcji, o których mowa w art. 59ia ust. 3, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;	
Art. 19 ust. 3	Państwa członkowskie mogą określić ograniczoną liczbę sprecyzowanych dodatkowych przypadków, w których instytucja kredytowa może jednostronnie rozwiązać umowę ramową dotyczącą podstawowego rachunku płatniczego. Przypadki takie określone są na podstawie przepisów prawa krajowego mających zastosowanie na danym terytorium i w celu uniknięcia przypadków nadużycia przez konsumentów ich prawa do dostępu do podstawowego rachunku płatniczego.	N	Art. 59if ust. 2 pkt 2	2) istnieje uzasadnione podejrzenie, że środki zgromadzone na rachunku pochodzą z działalności przestępczej lub mają związek z taką działalnością ;	Zdecydowano o implementacji opcji
Art. 19 ust. 4	Państwa członkowskie zapewniają, by w sytuacji, gdy instytucja kredytowa rozwiązuje umowę dotyczącą podstawowego rachunku płatniczego z jednej lub więcej przyczyn wymienionych w ust. 2 lit. b), d) i e) oraz w ust. 3, poinformowała ona konsumenta o przyczynach i uzasadnieniu rozwiązania umowy na przynajmniej dwa miesiące, zanim to rozwiązanie stanie się skuteczne, w formie pisemnej i nieodpłatnie, chyba że przekazanie takiej informacji byłoby sprzeczne z celami związanymi z bezpieczeństwem narodowym lub porządkiem publicznym. Jeżeli instytucja kredytowa rozwiązuje umowę zgodnie z ust. 2 lit. a) lub c), rozwiązanie następuje ze skutkiem natychmiastowym.	T	Art. 59if ust. 3,4,5	3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt, 3, 5 lub 6, nieodpłatna informacja o przyczynach wypowiedzenia umowy podstawowego rachunku płatniczego jest przekazywana konsumentowi w postaci papierowej albo elektronicznej, wraz z wypowiedzeniem tej umowy , chyba że przekazanie tej informacji zagrażałoby bezpieczeństwu narodowemu lub porządkowi publicznemu lub byłoby wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzyprzepis art. 35 ust. 2 stosuje się. 4. W informacji, o której mowa w ust. 3, dostawca wskazuje tryb, w jakim konsument może dochodzić swoich praw w związku z rozwiązaniem umowy podstawowego rachunku płatniczego oraz informuje go o pozasądowych procedurach rozstrzygania sporów, w tym wskazuje właściwe sądy polubowne. 5. Wypowiedzenie umowy z przyczyn określonych w ust. 2 pkt 1, 2 i 4 następuje ze skutkiem natychmiastowym.	
Art. 19 ust. 5	W powiadomieniu o rozwiązaniu informuje się konsumenta o procedurze składania odwołania od ewentualnej decyzji o rozwiązaniu oraz o przysługującym mu prawie do skontaktowania się z właściwym organem i wyznaczonym organem alternatywnego rozwiązywania sporów, podając odpowiednie dane kontaktowe.	T	Art. 59if.ust.4	4. W informacji , o którym mowa w ust. 3, dostawca wskazuje tryb, w jakim konsument może dochodzić swoich praw w związku z rozwiązaniem umowy podstawowego rachunku płatniczego oraz informuje go o pozasądowych procedurach rostrzygania sporów, w tym wskazuje właściwe sądy polubowne.	
Art.	Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie stosownych środków mających na celu zwiększanie świadomości opinii	T	Art. 59ig ust. 1 i art. 59ia	Art. 59ig. 1. KNF zamieszcza na swojej stronie internetowej informacje o zasadach dostępu do	

20 ust. 1	publicznej w zakresie dostępności podstawowych rachunków płatniczych, ich ogólnych warunków cenowych, procedur, które należy wykorzystać w celu skorzystania z prawa do dostępu do podstawowego rachunku płatniczego oraz metod uzyskania dostępu do alternatywnych procedur rozwiązywania sporów. Państwa członkowskie zapewniają, by środki komunikacji były odpowiednie, właściwie ukierunkowane i skierowane w szczególności do konsumentów nieposiadających rachunku bankowego, konsumentów podatnych na zagrożenia i konsumentów mobilnych.		ust.6	podstawowego rachunku płatniczego. (...) Art. 59ia. 6. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, udostępnia, na prośbę konsumenta, nieodpłatnie, informacje o podstawowych rachunkach płatniczych dostępnych w jego ofercie, warunkach korzystania z rachunków oraz opłatach z tym związanych.	
Art. 20 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, by instytucje kredytowe nieodpłatnie udostępniały konsumentom dostępne informacje oraz udzielały pomocy w zakresie konkretnych cech oferowanych podstawowych rachunków płatniczych, wiążących się z nimi opłat oraz warunków korzystania z takich rachunków. Państwa członkowskie zapewniają również, by takie informacje w jasny sposób wskazywały, że uzyskanie dostępu do podstawowego rachunku płatniczego nie wymaga wykupienia dodatkowych usług.	T	Art. 59ia ust. 6	6. Dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, udostępnia, na prośbę konsumenta nieodpłatnie, informacje o podstawowych rachunkach płatniczych dostępnych w jego ofercie, warunkach korzystania z rachunków oraz opłatach z tym związanych.	
Art. 21 ust. 1	Państwa członkowskie wyznaczają krajowe właściwe organy upoważnione do zapewnienia stosowania i wykonywania niniejszej dyrektywy oraz zapewniają, aby organom tym przyznano uprawnienia w zakresie dochodzeń i egzekwowania oraz odpowiednie zasoby niezbędne do sprawnego i skutecznego wykonywania ich obowiązków. Właściwe organy są organami publicznymi albo podmiotami uznanymi przez prawo krajowe lub organy publiczne wyraźnie upoważnione do tego celu na mocy prawa krajowego. Właściwe organy nie mogą być dostawcami usług płatniczych, z wyjątkiem krajowych banków centralnych.	T	Art. 14 UUP	w art. 14 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Nadzór nad wykonywaniem działalności w zakresie usług płatniczych, przenoszenia rachunków płatniczych oraz wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego zgodnie z ustawą, a w zakresie usług płatniczych w euro – również zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz. Urz. UE L 266 z 09.10.2009, str. 11, z późn. zm.) oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającym wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 22).”;	
Art.	Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy i	T	Art. 16	1. Przewodniczący Komisji, jego Zastępcy,	

21 ust. 2	wszystkie osoby, które pracują lub pracowały we właściwych organach, a także audytorzy i eksperci przeszkoleni przez właściwe organy byli zobowiązani do zachowania tajemnicy zawodowej. Żadne informacje poufne, w których posiadanie mogą oni wejść w trakcie pełnienia obowiązków służbowych, nie mogą być ujawniane jakiegokolwiek osobie ani jakimukolwiek organowi, chyba że w postaci skróconej lub zbiorczej, bez uszczerbku dla przypadków uregulowanych w prawie karnym lub niniejszej dyrektywie. Nie uniemożliwia to jednak właściwym organom wymiany ani przekazywania informacji poufnych zgodnie z prawem unijnym i krajowym.		ustawy o nadzrze nad rynkiem finansowym	członkowie Komisji, pracownicy Urzędu Komisji i osoby zatrudnione w Urzędzie Komisji na podstawie umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innych umów o podobnym charakterze są obowiązani do nieujawniania osobom nieupoważnionym informacji chronionych na podstawie odrębnych ustaw. Obowiązek ten trwa również po ustaniu pełnienia funkcji, rozwiązaniu stosunku pracy lub rozwiązaniu umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innych umów o podobnym charakterze. 2. Przewodniczący Komisji, jego Zastępcy oraz członkowie Komisji mogą dokonywać wzajemnej wymiany informacji, w tym chronionych na podstawie odrębnych ustaw, w zakresie niezbędnym do prawidłowej realizacji celów nadzoru nad rynkiem finansowym. 3. Członkowie Komisji mogą udostępniać informacje uzyskane w związku z ich uczestnictwem w pracach Komisji, w tym chronione na podstawie odrębnych ustaw, pracownikom odpowiednio urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, Narodowego Banku Polskiego oraz Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, w zakresie niezbędnym dla przygotowania opinii lub stanowisk pozostających w bezpośrednim związku z pracami Komisji. 4. Pracownicy instytucji, o których mowa w ust. 3, są obowiązani do nieujawniania informacji udostępnionych przez członków Komisji. Obowiązek ten trwa również po rozwiązaniu stosunku pracy.	
Art. 21 ust. 3	Państwa członkowskie zapewniają, by organami wyznaczonymi jako właściwe do zapewnienia stosowania i wykonywania niniejszej dyrektywy były łącznie lub oddzielnie: a) właściwe organy w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010;	T	Art. 14 UUP	Art. 14 „Nadzór nad wykonywaniem działalności w zakresie usług płatniczych, przenoszenia rachunków płatniczych oraz wydawania i wykupu pieniądza elektronicznego zgodnie z ustawą, a w zakresie usług płatniczych w euro – również zgodnie z	

	b) organy inne niż właściwe organy, o których mowa w lit. a), pod warunkiem że krajowe przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne wymagają, by organy te w niezbędnych przypadkach współpracowały z właściwymi organami, o których mowa w lit. a), w celu wypełniania ich obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy, w tym do celów współpracy z EUNB, zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy.			rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz. Urz. UE L 266 z 09.10.2009, str. 11, z późn. zm.) oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiającym wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz. Urz. UE L 94 z 30.03.2012, str. 22).";	
Art. 21 ust. 4	Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i EUNB o właściwych organach i o wszelkich zmianach w tym zakresie. Pierwsze takie powiadomienie dokonywane jest możliwie najszybciej i nie później niż do dnia 18 września 2016 r.	N		Nie ma potrzeby implementacji	
Art. 21 ust. 5	Właściwe organy wykonują swoje uprawnienia zgodnie z prawem krajowym: a) bezpośrednio na mocy własnych uprawnień lub pod nadzorem organów wymiaru sprawiedliwości; albo b) przez wniesienie powództwa do sądów uprawnionych do wydawania niezbędnych decyzji, w tym, w stosowanych przypadkach, przez wniesienie środka odwoławczego, jeżeli wniosek o wydanie niezbędnej decyzji został oddalony.	T	Art. 11 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym	1. Komisja w zakresie swojej właściwości podejmuje uchwały, w tym wydaje decyzje administracyjne i postanowienia, określone w przepisach odrębnych.	
Art. 21 ust. 6	Jeżeli na terytorium państwa członkowskiego istnieje więcej niż jeden właściwy organ, państwo członkowskie zapewnia, aby ich zakresy obowiązków były ściśle określone i by organy te ściśle ze sobą współpracowały w sposób umożliwiający skuteczne wykonywanie przypisanych im obowiązków.	N		Nie ma potrzeby implementacji.	
Art. 21 ust. 7	Komisja publikuje wykaz właściwych organów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej przynajmniej raz w roku i uaktualnia go na bieżąco na swojej stronie internetowej.	N		Ne ma potrzeby implementacji.	
Art. 22 ust. 1	Właściwe organy poszczególnych państw członkowskich współpracują ze sobą w każdym przypadku, gdy jest to niezbędne do celów wykonywania powierzonych im obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy, korzystając z uprawnień określonych w niniejszej dyrektywie lub prawie krajowym.	T	Art. 14e ust. 1.	Art. 14e. 1. W celu wykonania zadań wynikających z art. 14f-14i, art.32e oraz przepisów działu III rozdziału 7 i 8, KNF pełni rolę punktu kontaktowego, którego zadanie polega na współpracy z właściwymi organami nadzorczymi wyznaczonymi jako punkty	

	Właściwe organy udzielają pomocy właściwym organom innych państw członkowskich. W szczególności wymieniają one informacje i współpracują w zakresie prowadzonych działań dochodzeniowych lub nadzorczych. Aby ułatwić i przyspieszyć współpracę, a w szczególności wymianę informacji, każde państwo członkowskie wyznacza jeden właściwy organ pełniący rolę punktu kontaktowego do celów niniejszej dyrektywy. Państwo członkowskie przekazuje Komisji i pozostałym państwom członkowskim nazwy organów wyznaczonych do otrzymywania wniosków o wymianę informacji lub o współpracę na mocy niniejszego ustępu.			kontaktowe w innych państwach członkowskich, w tym na wymianie informacji niezbędnych do wykonywania tych zadań.	
Art. 22 ust. 2	Państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki administracyjne i organizacyjne w celu ułatwienia udzielania pomocy przewidzianej w ust. 1.	N		Nie ma potrzeby implementacji.	
Art. 22 ust. 3	Właściwe organy państw członkowskich wyznaczone do celów niniejszej dyrektywy jako punkty kontaktowe zgodnie z ust. 1 bez nieuzasadnionej zwłoki dostarczają sobie nawzajem informacji niezbędnych do celów wykonania obowiązków właściwych organów i określonych w przepisach przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. Właściwe organy wymieniające informacje z innymi właściwymi organami na mocy niniejszej dyrektywy mogą wskazać w momencie przekazywania takich informacji, że informacji tych nie można ujawniać bez ich wyraźnej zgody, w którym to przypadku informacje te można wymieniać wyłącznie do celów, na które organy te wyraziły zgodę. Właściwy organ, który został wyznaczony jako punkt kontaktowy, może przekazywać uzyskane informacje innym właściwym organom, ale nie przekazuje tych informacji innym podmiotom lub osobom fizycznym lub prawnym bez wyraźnej zgody właściwych organów, które ujawniły te informacje, i wyłącznie do celów, na jakie wspomniane organy się zgodziły, z wyjątkiem odpowiednio uzasadnionych przypadków, w którym to przypadku natychmiast powiadamia on punkt kontaktowy, który przedstawił te informacje.	T	art. 14e ust. 1 i 2, i art. 111	art. 14e. 1 i 2 Art. 111. 1. KNF może udzielać informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem zadań wynikających z ustawy (...) 16) w art. 111: a) w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu: „4) właściwym organom państw członkowskich, wyznaczonym jako punkty kontaktowe, o których mowa w art. 14e ust.1.”	
Art. 22 ust. 4	Właściwy organ może odmówić przychylenia się do wniosku o współpracę w przeprowadzeniu działań dochodzeniowych lub nadzorczych lub o wymianę informacji zgodnie z ust. 3 jedynie	T	Art. 14e ust. 4 i 5	Art. 14e. 4. KNF może odmówić udzielenia informacji niezbędnych do wykonywania zadań wynikających z art. 32e oraz z przepisów działu	

	wtedy, gdy: a) takie dochodzenie, weryfikacja na miejscu, działalność nadzorcza lub wymiana informacji mogą negatywnie wpłynąć na suwerenność, bezpieczeństwo lub porządek publiczny państwa członkowskiego, do którego zwrócono się z wnioskiem; b) zostało już wszczęte postępowanie sądowe w sprawie tych samych działań i przeciwko tym samym osobom przed organami państwa członkowskiego, do którego zwrócono się z wnioskiem; c) w państwie członkowskim, do którego zwrócono się z wnioskiem, wydano już prawomocny wyrok w odniesieniu do tych samych osób i tych samych działań. W przypadku takiej odmowy właściwy organ powiadamia właściwy organ, który zwrócił się z wnioskiem, przedstawiając możliwie najbardziej szczegółowe dane.			III rozdziału 7 i 8, wyłącznie w przypadku jeżeli udzielenie tych informacji może wpływać negatywnie na sprawowanie nadzoru lub na bezpieczeństwo lub porządek publiczny, 5. KNF, odmawiając udzielenia informacji, o których mowa w ust.4, powiadamia właściwy organ wyznaczony jako punkt kontaktowy, który zwrócił się z wnioskiem o udzielenie informacji i wskazuje szczegółowe uzasadnienie swojej odmowy.	
Art. 23	W przypadku gdy wniosek o podjęcie współpracy, w szczególności dotyczący wymiany informacji, został odrzucony lub nie podjęto żadnych działań w rozsądnym terminie, właściwe organy mogą przekazać sprawę do EUNB i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010. W takich przypadkach EUNB może działać zgodnie z uprawnieniami przekazanymi mu na mocy tego artykułu, a jakakolwiek wiążąca decyzja podjęta przez EUNB zgodnie z tym artykułem wiąże dane właściwe organy niezależnie do tego, czy te właściwe organy są członkami EUNB.	T	Art. 14e ust. 3	Art. 14e. 3. W przypadku gdy wniosek KNF o podjęcie współpracy w celu wykonywania zadań wynikających z art. 14f-14i, art. 32e oraz z przepisów działu III rozdziału 7 i 8, w szczególności dotyczący wymiany informacji, został odrzucony przez organ, o którym mowa w ust. 1, lub organ ten nie podjął działań w rozsądnym terminie, KNF może przekazać sprawę do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, zwanego dalej "EUNB" i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.Urz.UE L 331 z 15.12.2010, s.12 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 1093/2010”. KNF zawiesza postępowanie do czasu wydania przez EUNB rostrzygnięcia zgodnie z art. 19 ust. 3	

				rozporządzenia 1093/2010 i wydaje decyzję po wyadniu rostrzygnięcia przez EUNB.	
Art. 24	Państwa członkowskie zapewniają konsumentom dostęp do skutecznych i wydajnych procedur związanych z alternatywnymi metodami rozwiązywania sporów dotyczących praw i obowiązków ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy. Takie procedury związane z alternatywnymi metodami rozwiązywania sporów oraz podmioty przeprowadzające takie procedury muszą spełniać wymogi jakościowe określone w dyrektywie 2013/11/UE.	T	Art. 18 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym	Art. 18. 1. Przy Komisji tworzy się sąd polubowny, którego celem jest rozpatrywanie sporów między uczestnikami rynku finansowego, w szczególności sporów wynikających ze stosunków umownych między podmiotami podlegającymi nadzorowi Komisji, a odbiorcami usług świadczonych przez te podmioty. 2. W postępowaniu przed sądem polubownym stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego. 3. Komisja ustala, w drodze uchwały, regulamin sądu polubownego. 4. Komisja przekazuje Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych treść regulaminu sądu polubownego.	
Art. 25	Bez uszczerbku dla art. 16 państwa członkowskie mogą ustanowić szczególny mechanizm zapewniający, by konsumenci, którzy nie posiadają rachunku płatniczego na ich terytorium i którym instytucje kredytowe odmówiły dostępu do rachunku płatniczego podlegającego opłacie, mieli nieodpłatny rzeczywisty dostęp do podstawowego rachunku płatniczego.	N			Zdecydowano nie korzystać z tej opcji, z uwagi na wprowadzenie prostej procedury ubiegania się o rachunek podstawowy.
Art. 26 ust. 1	Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wdrożenia. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.	T	art. 59iq	Art. 59iq. 1. W przypadku gdy dostawca, o którym mowa w art. 59ih ust. 1. inny niż dostawca, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, nie udostępnia usługi przenoszenia rachunku płatniczego, właściwy organ nadzoru, o którym mowa w art. 14, może nałożyć na tego dostawcę karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu go do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez organ.	
Art. 26 ust. 2	Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwy organ miał prawo podać do publicznej wiadomości każdą sankcję administracyjną, jaka zostanie nałożona za naruszenie przepisów przyjętych w celu transpozycji niniejszej dyrektywy, chyba że ujawnienie takich informacji stanowiłoby poważne	T	Art. 6b ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym	Art. 2. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 174 i 615) w art. 6b ust. 1 po zdaniu pierwszym dodaje się zdanie drugie w	

	zagrożenie dla rynków finansowych lub wyrządziło nieproporcjonalną szkodę zaangażowanym stronom.			brzmieniu: „Komisja może podać do publicznej wiadomości informację o karze nałożonej na dostawcę usług płatniczych w związku z niewypełnieniem przez niego obowiązków wynikających z art. 20a, art. 32b-32d oraz art. 59ia-59ig oraz art. 59ii-59ip ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, chyba, że ujawnienie informacji stanowić może poważne zagrożenie dla rynku finansowego lub może wyrządzić nieproporcjonalną szkodę.	
Art. 27 ust. 1	Po raz pierwszy do dnia 18 września 2018 r., a następnie co dwa lata, państwa członkowskie przekazują Komisji następujące informacje: a) przestrzeganie przez dostawców usług płatniczych art. 4, 5 i 6; b) wypełnianie przez państwa członkowskie wymogów dotyczących zapewnienia istnienia porównywarek internetowych zgodnie z art. 7; c) liczba rachunków płatniczych, które zostały przeniesione, oraz odsetek odrzuconych wniosków o przeniesienie rachunku; d) liczba instytucji kredytowych oferujących podstawowe rachunki płatnicze, liczba takich rachunków, które zostały otwarte, oraz odsetek odrzuconych wniosków o otwarcie podstawowego rachunku płatniczego.	T	Art. 59iq, art. 59iq ust. 2, art. 32e, art. 14i ust. 4	Art. 32e. Do dnia 31 stycznia według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku kalendarzowego, właściwe organy, o których mowa w art. 14, co 2 lata, informują Komisję Europejską o stwierdzonych przypadkach nierealizowania przez dostawców nadzorowanych przez te organy obowiązków wynikających z art. 20a, art. 20b i art. 32b–32d.”; Art. 14i. 4. KNF, co 2 lata informuje Komisję Europejską o liczbie podmiotów, o których mowa w ust.1. Art. 59ip. Do dnia 31 stycznia danego roku kalendarzowego dostawca uczestniczący w przeniesieniu rachunku jako dostawca przekazujący przekazuje do KNF informacje o liczbie przeniesionych rachunków płatniczych oraz o liczbie odrzuconych wniosków o przeniesienie rachunku płatniczego w poprzednim roku kalendarzowym, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku kalendarzowego. Art. 59iq. 2. KNF, co 2 lata, informuje Komisję Europejską o liczbie przeniesionych rachunków płatniczych oraz o liczbie odrzuconych wniosków o przeniesienie rachunku płatniczego w tym okresie, według stanu na dzień 31 grudnia poprzedniego roku kalendarzowego.	

Art. 27 ust. 2	Po raz pierwszy do dnia 18 września 2018 r., a następnie co dwa lata, Komisja sporządza sprawozdanie na podstawie informacji otrzymanych od państw członkowskich.	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 28 ust. 1	Do dnia 18 września 2019 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszej dyrektywy, w stosownych przypadkach wraz z odpowiednim wnioskiem ustawodawczym. Sprawozdanie to zawiera: a) zestawienie wszystkich postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego wszczętych przez Komisję w związku z niniejszą dyrektywą; b) ocenę średnich poziomów opłat w państwach członkowskich za rachunki płatnicze objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy; c) ocenę wykonalności opracowania ram w celu zapewnienia mechanizmu automatycznego przekierowywania płatności z jednego rachunku płatniczego na drugi w tym samym państwie członkowskim, w połączeniu z systemem automatycznego powiadamiania płatników i odbiorców o przekierowywaniu ich płatności; d) ocenę wykonalności rozszerzenia usługi przeniesienia przewidzianej w art. 10 na przypadki, gdy otrzymujący i przekazujący dostawcy usług płatniczych zlokalizowani są w różnych państwach członkowskich, a także wykonalności otwierania rachunków za granicą na podstawie art. 11; e) oszacowanie liczby posiadaczy rachunków, którzy przenieśli rachunek płatniczy od czasu transpozycji niniejszej dyrektywy, na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie na podstawie art. 27; f) ocenę kosztów i korzyści związanych z wprowadzeniem możliwości pełnego przenoszenia numerów rachunków płatniczych w całej Unii; g) oszacowanie liczby instytucji kredytowych oferujących podstawowe rachunki płatnicze;	N		Nie wymaga implementacji.	

	h) oszacowanie liczby i, o ile udostępniono informacje przetworzone w celu zachowania anonimowości, ocenę charakterystyki konsumentów, którzy otworzyli podstawowe rachunki płatnicze od czasu transpozycji niniejszej dyrektywy; i) oszacowanie średnich rocznych opłat pobieranych za podstawowe rachunki płatnicze na poziomie państwa członkowskiego; j) ocenę skuteczności istniejących środków oraz potrzeby dodatkowych środków w celu zwiększenia włączenia społecznego pod względem finansowym oraz pomocy członkom społeczeństwa podatnym na zagrożenia w sytuacji nadmiernego zadłużenia; k) przykłady najlepszych praktyk z państw członkowskich w zakresie ograniczania wykluczenia konsumentów z dostępu do usług płatniczych.				
Art. 28 ust. 2	W sprawozdaniu ocenia się, między innymi w oparciu o informacje otrzymane od państw członkowskich na podstawie art. 27, konieczność zmiany i aktualizacji wykazu usług oferowanych w ramach podstawowego rachunku płatniczego z uwagi na zmiany w zakresie środków płatniczych i postęp techniczny.	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 28 ust. 3	W sprawozdaniu ocenia się również potrzebę wprowadzenia dodatkowych środków uzupełniających środki przyjęte na podstawie art. 7 i 8 w odniesieniu do porównywarek internetowych i ofert pakietowych, a w szczególności potrzebę akredytacji porównywarek internetowych.	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 29 ust. 1	Państwa członkowskie przyjmują i publikują do dnia 18 września 2016 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 29 ust. 2	Państwa członkowskie stosują przepisy, o których mowa w ust. 1, od dnia 18 września 2016 r. W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego: a) art. 3 stosuje się od dnia 17 września 2014 r.; b) państwa członkowskie rozpoczynają stosowanie przepisów niezbędnych do wykonania art. 4 ust. 1–5, art. 5 ust. 1, 2 i 3,	N		Nie ma potrzeby implementacji.	

	art. 6 ust. 1 i 2 oraz art. 7 w ciągu dziewięciu miesięcy od wejścia w życie aktu delegowanego, o którym mowa w art. 3 ust. 4; c) państwa członkowskie, w których na szczeblu krajowym istnieje już odpowiednik dokumentu dotyczącego opłat, mogą zdecydować się na przyjęcie wspólnego formatu i wspólnego symbolu nie później niż 18 miesięcy od wejścia w życie aktu delegowanego, o którym mowa w art. 3 ust. 4; d) państwa członkowskie, w których na szczeblu krajowym istnieje już odpowiednik zestawienia opłat, mogą zdecydować się na przyjęcie wspólnego formatu i wspólnego symbolu nie później niż 18 miesięcy od wejścia w życie aktu delegowanego, o którym mowa w art. 3 ust. 4.				
Art. 29 ust. 3	Przyjęte przez państwa członkowskie przepisy, o których mowa w art. 1, zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.	T		Odnośnik do ustawy o treści: Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/92/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie porównywalności opłat związanych z rachunkami płatniczymi, przenoszenia rachunku płatniczego oraz dostępu do podstawowego rachunku płatniczego (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 214).	
Art. 29 ust. 4	Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 30	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej	N		Nie wymaga implementacji.	
Art. 31 Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.					
POZOSTAŁE PRZEPISY PROJEKTU⁴⁾					
Jedn. red.	Treść przepisu projektu krajowego	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu			

¹⁾ w wypadku projektu usuwającego naruszenie Komisji należy wpisać nr naruszenia, zaś w wypadku wykonywania orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości (czy to w trybie prejudycjalnym czy skargowym) należy podać datę wyroku i sygnaturę sprawy

²⁾ tabelę zbieżności dla przepisów Unii Europejskiej można wygenerować przy pomocy systemu e-step (www.e-step.pl/urzednik). W wypadku konieczności dodania uzasadnienia dla przekroczenia minimum europejskiego należy dodać odpowiednią kolumnę

³⁾ w tej części należy wskazać przepisy dyrektywy, decyzji ramowej, przepisy prawa UE, których naruszenie wskazała Komisja lub których wykładni dokonał Trybunał Sprawiedliwości

⁴⁾ w tej części należy wskazać wszystkie przepisy projektu aktu prawnego, które nie zostały wymienione w pierwszej części tabeli. Ze względu na konieczność ograniczenia projektów implementujących prawo UE do przepisów wyłącznie i ściśle dostosowawczych przepisy wykraczające poza ten zakres powinny mieć charakter wyjątkowy i być opatrzone uzasadnieniem konieczności ich wprowadzenia .

(*) jeżeli do wdrożenia danego przepisu UE potrzebne jest oprócz przepisu przenoszącego treść, także wprowadzenie przepisów zapewniających stosowanie (np. przepisy proceduralne, przepisy karne itp.), w tabeli powinny znaleźć się wszystkie te przepisy wraz z oznaczeniem ich jednostek redakcyjnych

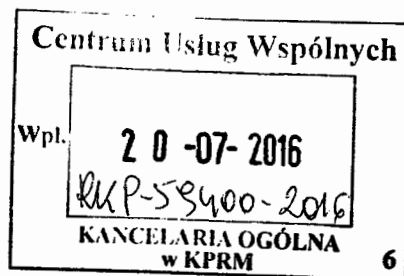
(**) w wypadku wprowadzenia przepisów, które przekraczają minimum ustanowione przepisami UE (o ile jest to dopuszczalne) konieczne jest uzasadnienie zastosowania takiej normy

Warszawa, 18 lipca 2016 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.311.2016/8/hm

KPRM

dot.: RM-10-79-16 z 11 lipca 2016 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

**o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o usługach
płatniczych oraz niektórych innych ustaw, wyrażona przez ministra właściwego do spraw
członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej**

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

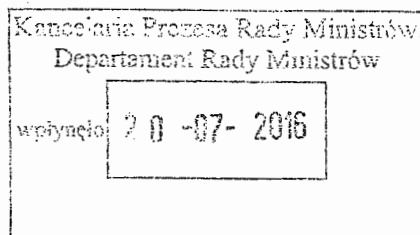
z up. Ministra Spraw Zagranicznych

SEKRETARZ STANU

Konrad Szymański

Do wiadomości:

Pan Paweł Szałamacha
Minister Finansów

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

w sprawie sposobu nadawania identyfikatorów i numerów rozliczeniowych dostawcom usług płatniczych prowadzącym rachunki płatnicze i uczestniczącym w systemach płatności niebędących bankami oraz unikatowych identyfikatorów rachunkom płatniczym prowadzonym przez tych dostawców

Na podstawie art. 4a ust. 5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) dostawcy – należy przez to rozumieć dostawcę usług płatniczych, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 4–6 i 9 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, prowadzącego rachunki płatnicze i uczestniczącego w systemach płatności;
- 2) elektronicznym obrazie – należy przez to rozumieć elektroniczną formę dokumentu papierowego;
- 3) EWIB 2.0 – należy przez to rozumieć system informatyczny służący do nadawania identyfikatorów dostawcy oraz nadawania numerów rozliczeniowych dostawcom prowadzącym rachunki płatnicze i uczestniczącym w systemach płatności, udostępniany dostawcom przez Narodowy Bank Polski za pośrednictwem strony internetowej systemu EWIB 2.0 [www.....](#); zwany dalej systemem EWIB 2.0;
- 4) KNF – należy przez to rozumieć Komisja Nadzoru Finansowego;
- 5) NBP – należy przez to rozumieć Narodowy Bank Polski;
- 6) zgłoszenie – należy przez to rozumieć wniosek zawierający zbiór danych przekazywanych przez dostawcę w postaci elektronicznej za pośrednictwem strony internetowej systemu EWIB 2.0, którego zakres danych uzależniony jest od celu dokonania zgłoszenia.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 1900).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1916, z 2015 r. poz. 1764, 1830 i 1893 oraz z 2016 r. poz.

§ 2. 1. Wymogi techniczne dostępu do systemu EWIB 2.0 oraz zasady uwierzytelniania użytkowników w systemie EWIB 2.0, a także instrukcje dotyczące wypełniania zgłoszeń i składania elektronicznych obrazów za pośrednictwem strony internetowej systemu EWIB 2.0, publikowane są na stronie internetowej systemu EWIB 2.0.

2. Zakres danych przekazywanych do NBP we wniosku i zgłoszeniach, o których mowa w rozporządzeniu, wraz z objaśnieniami, stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 3. 1. Identyfikatory dostawców oraz numery rozliczeniowe nadawane są przez NBP.

2. Dostawca ma obowiązek posiadania identyfikatora dostawcy, który jest unikatowy i składa się z pięciu cyfr.

3. Numer rozliczeniowego dostawcy usług płatniczych, który jest unikatowy, składa się z ośmiu cyfr, z których ostatnia jest cyfrą kontrolną wyliczaną według wzoru określonego w załączniku nr 2 do rozporządzenia. Dostawca może posługiwać się dowolną liczbą numerów rozliczeniowych.

§ 4. 1. Identyfikator dostawcy nadawany jest na podstawie wniosku dostawcy. Wzór wniosku określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dostawca dołącza uwierzytelnioną kopię wymaganego zezwolenia KNF, lub zezwolenia właściwego organu nadzoru państwa macierzystego przetłumaczonego na język polski przez tłumacza przysięgłego lub właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, przekazywany jest po zarejestrowaniu dostawcy we właściwym rejestrze sądowym.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, sporządzany jest poprzez wypełnienie, na stronie internetowej systemu EWIB 2.0, danych w nim zawartych. Wydrukowany wniosek podpisany przez osoby upoważnione do reprezentowania dostawcy wraz z dokumentem, o którym mowa w ust. 2, przekazywany jest do NBP w formie dokumentu papierowego.

§ 5. 1. W przypadku połączenia dostawcy z innym dostawcą lub z bankiem krajowym, oddziałem instytucji kredytowej lub oddziałem banku zagranicznego, podmiot przejmujący, po zarejestrowaniu w rejestrze sądowym połączenia podmiotów, przekazuje do NBP zgłoszenie o połączeniu podmiotów oraz elektroniczny obraz zgody KNF na połączenie.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, identyfikator dostawcy przejętego, zostaje usunięty z wykazu, o którym mowa w § 9 ust. 1.

3. W przypadku połączenia podmiotów z siedzibami poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, prowadzących w Polsce działalność w formie oddziału instytucji kredytowej (łączenie transgraniczne), przekazuje zgłoszenie o połączeniu podmiotów oraz:

- 1) odpis z właściwego rejestru o połączeniu podmiotów;
- 2) odpis z właściwego rejestru o likwidacji przejmowanego podmiotu;
- 3) decyzję właściwego nadzoru dotyczącą połączenia podmiotów;
- 4) tłumaczenie dokumentów, o których mowa w pkt 1–3, na język polski dokonane przez tłumacza przysięgłego lub właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Dokumenty wymienione w ust. 3 są przekazywane do NBP za pośrednictwem systemu EWIB 2.0 jako elektroniczne obrazy.

§ 6. 1. Numer rozliczeniowy dostawcy usług płatniczych nadawany jest na podstawie zgłoszenia o nadanie numeru rozliczeniowego przekazanego do NBP przez dostawcę. Dane niezbędne do nadania numeru rozliczeniowego określa załącznik nr 4.

2. W przypadku, o którym mowa w § 5 ust. 1, każdy numer rozliczeniowy dostawcy przejmowanego staje się numerem rozliczeniowym podmiotu przejmującego.

3. W przypadku nabycia dostawcy lub jego zorganizowanej części przez innego dostawcę, bank krajowy, oddział instytucji kredytowej lub oddział banku zagranicznego albo podziału dostawcy na podstawie art. 529 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1030, z późn. zm.³⁾) podmiot przejmujący może posługiwać się każdym numerem rozliczeniowym dostawcy zbywającego lub dzielonego, po uzgodnieniu z NBP warunków i sposobu posługiwania się tym numerem.

4. W celu uzgodnienia, o którym mowa w ust. 3, dostawca zbywający przekazuje do NBP odpowiednio zgłoszenie przejęcia numeru rozliczeniowego lub wspólnego korzystania z numeru rozliczeniowego oraz:

- 1) w przypadku nabycia dostawcy lub jego zorganizowanej części:
 - a) dokument stwierdzający nabycie dostawcy lub jego zorganizowanej części,
 - b) zgodę KNF, o ile jest wymagana na podstawie odrębnych przepisów,
 - c) oświadczenie w zakresie ustaleń pomiędzy podmiotem przejmującym a dostawcą zbywającym dotyczących:
 - wspólnego korzystania z numeru rozliczeniowego albo
 - przejęcia numeru rozliczeniowego przez podmiot przejmujący,

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 265 i 1161, z 2015 r. poz. 4, 978, 1333 i 1830 oraz z 2016 r. poz. 615.

- d) oświadczenia o ustaleniach dotyczących wspólnego korzystania z numeru rozliczeniowego pomiędzy podmiotem przejmującym a podmiotem prowadzącym system płatności, którego podmiot przejmujący jest uczestnikiem, jeżeli podmiot przejmujący i dostawca zbywający planują wspólne korzystanie z numeru rozliczeniowego;
- 2) w przypadku podziału dostawcy:
- a) zgodę KNF, o ile jest wymagana na podstawie odrębnych przepisów,
 - b) oświadczenia ustalenia pomiędzy podmiotem przejmującym a dostawcą dzielonym dotyczące:
 - wspólnego korzystania z numeru rozliczeniowego albo
 - przejęcia numeru rozliczeniowego przez podmiot przejmujący,
 - c) oświadczenia o ustaleniach dotyczących wspólnego korzystania z numeru rozliczeniowego pomiędzy podmiotem przejmującym a podmiotem prowadzącym system płatności, którego podmiot przejmujący jest uczestnikiem, jeżeli podmiot przejmujący i dostawca zbywający planują wspólne korzystanie z numeru rozliczeniowego.

5. Zgłoszenie i dokumenty, o których mowa w ust. 4 pkt 2, przekazywane są po dokonaniu wpisu o podziale dostawcy w rejestrze sądowym.

6. Zgłoszenia przejęcia numeru rozliczeniowego i wspólnego korzystania z numeru rozliczeniowego przekazywane są przez system EWIB 2.0.

§ 7. 1. W przypadku zmiany danych zawartych w przekazanym przez dostawcę wniosku, o którym mowa w § 4 ust. 1, lub zgłoszeniach, o których mowa w § 5 i § 6 ust. 1 i 4, dostawca przekazuje do NBP zgłoszenie aktualizacji danych.

2. Zgłoszenia, o których mowa w § 5 i § 6 ust. 1 i 4, są przekazywane do NBP w postaci elektronicznej, przez wprowadzenie danych na stronie internetowej systemu EWIB 2.0.

3. Dokumenty wymienione w § 6 ust. 4 są przekazywane do NBP za pośrednictwem systemu EWIB 2.0 jako elektroniczne obrazy.

§ 8. Wniosek, zgłoszenia oraz dokumenty dostawcy będącego spółdzielczą kasą oszczędnościowo-kredytową mogą być przekazywane do NBP przez Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową.

§ 9. 1. NBP prowadzi wykaz identyfikatorów działających dostawców oraz aktywnych numerów rozliczeniowych, zwany dalej „wykazem”. Wykaz zamieszczony jest na stronie internetowej NBP.

2. Wykaz zawiera również dane służące do identyfikacji dostawy zawarte we wnioskach i zgłoszeniach.

3. NBP dokonuje zmian w wykazie, bez zbędnej zwłoki, po otrzymaniu dokumentów, o których mowa w § 4 ust. 1–3, § 5, § 6 ust. 1 i 4 oraz § 7.

4. Jeżeli dane zawarte w wykazie są niezgodne ze stanem rzeczywistym, NBP, po ustaleniu stanu faktycznego, dokonuje z własnej inicjatywy zmian w wykazie.

§ 10. Dostawcy numerują prowadzone rachunki płatnicze, oznaczając je Numerem Rachunku Bankowego, zwanym dalej „NRB”, lub Międzynarodowym Numerem Rachunku Bankowego, zwanym dalej „IBAN”.

§ 11. NRB jest unikatowy i składa się z dwudziestu sześciu cyfr, z których:

- 1) dwie pierwsze cyfry stanowią liczbę kontrolną, wyliczaną przez dostawcę prowadzącego rachunek płatniczy;
- 2) osiem kolejnych cyfr stanowi numer rozliczeniowy;
- 3) szesnaście ostatnich cyfr stanowi numer porządkowy rachunku płatniczego, nadawany przez dostawcę prowadzącego ten rachunek.

§ 12. IBAN jest unikatowy i składa się z dwudziestu ośmiu znaków, z których:

- 1) dwa pierwsze znaki stanowią kod Polski „PL”;
- 2) dwadzieścia sześć kolejnych znaków stanowi NRB.

§ 13. Sprawdzania liczby kontrolnej, o której mowa w § 11 pkt 1, dokonują podmioty uczestniczące w rozliczeniach i rozrachunkach międzybankowych.

§ 14. Strukturę NRB i IBAN, metody wyliczania oraz sprawdzania liczby kontrolnej określa Polska Norma PN-F-01102 „Bankowość i pokrewne usługi finansowe – Numer Rachunku Bankowego (NRB) – Elementy i zasady tworzenia”.

§ 15. 1. W przypadku połączenia dostawców lub połączenia dostawcy z bankiem krajowym, oddziałem instytucji kredytowej lub oddziałem banku zagranicznego, podmiot przejmujący może zdecydować o utrzymaniu unikatowych identyfikatorów rachunków płatniczych prowadzonych przez dostawcę przejmowanego.

2. W przypadku, o którym mowa w § 6 ust. 3 podmiot przejmujący może, w uzgodnieniu z NBP, utrzymać numery rachunków płatniczych prowadzonych dotychczas przez dostawcę zbywającego lub dostawcę dzielonego.

§ 16. Do identyfikacji rachunków płatniczych w rozliczeniach pieniężnych stosuje się NRB lub IBAN, których elementem składowym jest numer rozliczeniowy publikowany

w wykazie, o którym mowa w § 9 ust. 1, odpowiednio do wymagań wynikających z przepisów prawa lub określonych w systemach płatności, za pośrednictwem których dostawca przeprowadza rozliczenie, lub warunków określonych w umowach zawartych przez dostawcę z innym dostawcą lub innym podmiotem uczestniczącym lub pośredniczącym w rozliczeniu.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 2016 r.

MINISTER FINANSÓW

**Załączniki
do rozporządzenia
Ministra finansów
z dnia ... (poz. ...)**

ZAŁĄCZNIK Nr 1

Zakres danych przekazywanych do NBP przez dostawcę:

Adres e-mail – ogólnie dostępny adres kontaktowy e-mail do dostawcy;

Adres korespondencyjny – dane adresowe dostawcy, inne niż figuruje w rejestrze sądowym, służące do przesyłania korespondencji:

- miejscowość
- nazwa ulicy, numer budynku,
- kod pocztowy (adresowy),
- miejscowość, w której znajduje się poczta,
- numer skrytki pocztowej,
- kod poczty właściwy dla skrytki pocztowej;

Adres pocztowy – dane adresowe dostawcy (nazwa powiatu może być weryfikowana przez NBP zgodnie z urzędowym wykazem powiatów; NBP zastrzega sobie możliwość weryfikacji danych adresowych zgodnie ze stanem faktycznym):

- nazwa ulicy, numer budynku,
- kod pocztowy (adresowy),
- miejscowość, w której znajduje się poczta,
- województwo,
- powiat;
- numer skrytki pocztowej,
- kod poczty właściwy dla skrytki pocztowej;

Adres strony internetowej – kod w formacie URL umożliwiający dostęp do oficjalnej strony internetowej dostawcy;

BIC1) (Business Identifier Code) – Kod Identyfikujący Instytucję nadany dla jednostki organizacyjnej dostawcy przez organizację SWIFT, przypisany do numeru rozliczeniowego i stosowany w rozliczeniach płatniczych;

BIC SEPA1) – BIC przypisany do numeru rozliczeniowego stosowany przez dostawcę w transakcjach SEPA (Single Euro Payments Area – Jednolity Obszar Płatności w Euro);

BIC TARGET21) – BIC przypisany do numeru rozliczeniowego stosowany przez dostawcę w systemie TARGET2;

BIC SORBNET21) – BIC przypisany do numeru rozliczeniowego stosowany przez dostawcę w systemie SORBNET2;

Data końcowa (wspólnego korzystania z numeru rozliczeniowego) – data zakończenia okresu wspólnego korzystania przez dostawców z numeru rozliczeniowego w rozliczeniach międzybankowych;

Data początkowa (wspólnego korzystania z numeru rozliczeniowego) – data rozpoczęcia okresu wspólnego korzystania przez dostawców z numeru rozliczeniowego w rozliczeniach międzybankowych;

Data podjęcia działalności - data podjęcia działalności operacyjnej przez dostawcę, od której dostawca planuje podjęcie relacji operacyjnych z klientami;

Data przejęcia dostawcy – data wskazana przez dostawcę, z którą nastąpiło połączenie dostawców;

Data przejęcia numeru rozliczeniowego – data, z którą dostawcy (właściciel numeru i podmiot przejmujący) uzgodniły przejęcie numeru;

Data rejestracji w KRS – data pierwszego wpisu w rejestrze sądowym dla dostawcy;

Data zakończenia działalności – data zakończenia relacji operacyjnych z klientami;

Data zakończenia korzystania z numeru rozliczeniowego – data wykreślenia numeru rozliczeniowego z wykazu i zakończenia jego wykorzystywania w rozliczeniach międzybankowych;

GIIN – (Global Intermediary Identification Number – Globalny Numer Identyfikujący Pośrednika) numer identyfikacyjny raportującej polskiej instytucji finansowej w rozumieniu ustawy z dnia 9 października 2015 r. FATCA2), uzyskiwany w ramach stosownej rejestracji w IRS (Internal Revenue Service, amerykański urząd podatkowy); Identyfikator dostawcy – identyfikator nadany dostawcy przez NBP;

LEI (Legal Entity Identifier) – numer identyfikujący podmioty będące stronami transakcji zawieranych na rynkach finansowych;

Logo – graficzny znak dostawcy;

Miejscowość – miejscowość, w której siedzibę ma dostawca;

Nazwa dostawcy – nazwa (firma), pod którą dostawca prowadzi działalność, zgodnie z wpisem w rejestrze;

Nazwa handlowa – prawnie zastrzeżone określenie identyfikujące dostawcę, inne niż nazwa zamieszczona w rejestrze sądowym, w postaci np. skrótu nazwy dostawcy, nazwy produktu lub usługi, używana przede wszystkim w celach marketingowych;

Nazwa jednostki organizacyjnej dla siedziby dostawcy – np. Centrala;

Nazwa numeru rozliczeniowego – nazwa numeru rozliczeniowego;

Numer instytucji zrzeszającej – identyfikator dostawcy zrzeszającego, w którym dostawca jest zrzeszony;

Numer ewidencyjny jednostki organizacyjnej – numer techniczny nadawany przez EWIB 2.0 dla jednostki organizacyjnej;

Numer NIP – numer ewidencji podatkowej nadany dostawcy;

Numer UKNF – numer dostawcy nadany przez Urząd Komisji Nadzoru Finansowego;

Numer telefaksu;

Numer telefonu;

Numer telefonu do kierownictwa – ogólnie dostępne telefony kontaktowe do kierownictwa dostawcy (telefony kontaktowe do kierownictwa dostawcy nie będą publikowane w wykazie);

Numer wpisu w KRS – numer nadany dostawcy w rejestrze sądowym;

Symbol literowy – unikatowy symbol określony przez dostawcę, służący na potrzeby identyfikacji dostawcy w systemie EWIB 2.0; składa się z maksymalnie 6 znaków; można stosować małe i wielkie litery;

Zrzeszenie – informacja dotycząca funkcji dostawcy w zrzeszeniu – czy dostawca jest dostawcą zrzeszającym czy zrzeszonym.

ZAŁĄCZNIK Nr 2

Sposób wyliczenia cyfry kontrolnej numeru rozliczeniowego

1. Cyfrą kontrolną jest wynik przekształcenia matematycznego poprzednich cyfr numeru metodą modulo 10, to jest metodą powiązania numeru jednostki organizacyjnej z systemem cyfr kontrolnych, polegającą na stosowaniu mnożników pozycyjnych /wag/ w wielokrotnej kolejności 3, 9, 7, 1 przy dzieleniu przez /modulo/ 10 dla reszty 0 według wzoru:

$$K = 10 - \left(\sum_{i=1}^7 x_i y_i \right) \bmod 10 \bmod 10$$

2. Układ wag jest następujący:

Numer rozliczeniowy:

Pozycja (i)	1	2	3	4	5	6	7	8
Cyfra (x)	W	W	W	W/J	J	J	J	K
Waga (y)	3	9	7	1	3	9	7	1

W – cyfra symbolu wyróżniającego (wyróżnika)

J – cyfra oznaczenia porządkowego

K – cyfra kontrolna

3. Weryfikacja poprawności cyfry kontrolnej jest wykonywana za pomocą wzoru:

$$\left(\sum_{i=1}^8 x_i y_i \right) \bmod 10 = 0$$

ZAŁĄCZNIK Nr 3

Wzór wniosku o nadanie dostępu do systemu EWIB 2.0

Pieczęć instytucji

Narodowy Bank Polski
Departament Systemu Płatniczego
ul. Świętokrzyska 11/21
00-919 Warszawa

Wniosek o nadanie dostępu do systemu EWIB 2.0

Na podstawie rozporządzenia Ministra Finansów z dnia w sprawie sposobu nadawania identyfikatorów i numerów rozliczeniowych dostawcom usług płatniczych prowadzącym rachunki płatnicze i uczestniczącym w systemach płatności niebędących bankami oraz unikatowych identyfikatorów rachunkom płatniczym prowadzonym przez tych dostawców.

.....

Nazwa instytucji (dostawcy)

z siedzibą w miejscowości, zarejestrowana w rejestrze sądowym w dniu pod numerem, posiadająca następujący Numer Identyfikacji Podatkowej: oraz numer UKNF: i mieszcząca się pod adresem:

.....

nazwa jednostki centralnej

.....

nazwa ulicy nr budynku/nr lokalu

.....

kod pocztowy miejscowość, w której znajduje się poczta

powiat województwo

tel., faks.

wnioskuje o dostęp do systemu EWIB 2.0 oraz deklaruje, że:

- 1) wymogi określone w rozporządzeniu będą realizowane drogą elektroniczną poprzez stronę internetową systemu EWIB 2.0 [www.....](#),

- 2) postaci dokumentów wysłane lub otrzymane drogą elektroniczną poprzez stronę internetową systemu EWIB 2.0 [www.....](#) będą traktowane jako dokumenty równoważne dokumentom papierowym,
- 3) zapoznano się z instrukcjami i zasadami uwierzytelniania użytkowników w systemach informatycznych NBP zamieszczonych na stronie internetowej NBP [www.....](#) i zobowiązano się do ich stosowania.

Ponadto przekazuje się następujące dane:

nazwa handlowa –

logo¹⁾

adres strony internetowej –

numer LEI –

numer GIIN –

numer instytucji zrzeszającej –

numer UKNF –

planowana data rozpoczęcia działalności –

Data

.....

Podpisy osób upoważnionych do składania oświadczeń za instytucję (dostawcę)

Nr referencyjny zgłoszenia

¹⁾ Proszę przekazać jako odrębny załącznik.

ZAŁĄCZNIK Nr 4

Dane niezbędne do nadania numeru rozliczeniowego dostawcy usług płatniczych

BIC1) (Business Identifier Code) – Kod Identyfikujący Instytucję nadany dla jednostki organizacyjnej dostawcy przez organizację SWIFT, przypisany do numeru rozliczeniowego i stosowany w rozliczeniach płatniczych;

BIC SEPA1) – BIC przypisany do numeru rozliczeniowego stosowany przez dostawcę w transakcjach SEPA (Single Euro Payments Area – Jednolity Obszar Płatności w Euro);

BIC TARGET21) – BIC przypisany do numeru rozliczeniowego stosowany przez dostawcę w systemie TARGET2;

BIC SORBNET21) – BIC przypisany do numeru rozliczeniowego stosowany przez dostawcę w systemie SORBNET2;

Identyfikator dostawcy – identyfikator nadany dostawcy przez NBP;

Nazwa jednostki organizacyjnej dla siedziby dostawcy – np. Centrala;

Nazwa numeru rozliczeniowego – nazwa numeru rozliczeniowego;

Numer ewidencyjny jednostki organizacyjnej – numer techniczny nadawany przez system EWIB 2.0 dla jednostki organizacyjnej.

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 4a ust. 5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.), upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia, po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP, sposobu nadawania unikatowych identyfikatorów rachunkom płatniczym prowadzonym przez dostawców usług płatniczych niebędących bankami i uczestniczącym w systemach płatności, sposobu nadawania numerów rozliczeniowych tym dostawcom, szczegółowego zakresu oraz sposobu przekazywania przez dostawców informacji do NBP w celu nadania numerów rozliczeniowych oraz sposobu nadawania dostawcom usług płatniczych identyfikatorów dostawcy.

Upoważnienie ma charakter obligatoryjny, a przepis wykonawczy, który ma być wydany na jego podstawie, jest niezbędny dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

Celem przedmiotowego rozporządzenia jest określenie uprawnień Narodowego Banku Polskiego do nadawania identyfikatorów i numerów rozliczeniowych dostawców prowadzących rachunki płatnicze i uczestniczących w systemach płatności. Projekt rozporządzenia precyzuje składnię identyfikatorów dostawców i numerów rozliczeniowych i cechą jaką jest niepowtarzalność (unikatowość).

Przy wydaniu niniejszego rozporządzenia minister właściwy do spraw instytucji finansowych kieruje się koniecznością zapewnienia jednolitego sposobu numeracji rachunków płatniczych oraz identyfikację dostawców zgodną z obowiązującymi standardami.

Przepisy projektowanego rozporządzenia określają tryb nadawania identyfikatora dostawcy i formę dokumentów wymaganych do nadania identyfikatora. W procedurze nadania identyfikatora dostawcy stosuje się wyłącznie formę papierową dokumentów, z tym że wniosek o nadanie identyfikatora sporządzany jest poprzez wypełnienie danych na formularzu umieszczonym na stronie internetowej systemu EWIB 2.0. Rozporządzenie wskazuje miejsce, w którym dostępne są szczegółowe informacje dotyczące obsługi systemu informatycznego EWIB 2.0, służącego do nadawania identyfikatorów dostawcy oraz nadawania numerów rozliczeniowych dostawcom prowadzącym rachunki płatnicze i uczestniczącym w systemach płatności.

Projekt uściśla tryb postępowania wynikający z przekształceń własnościowych w ramach podmiotów uprawnionych do prowadzenia rachunków płatniczych, w tym czynności i dokumenty związane z tym procesem. Wprowadzono możliwość przenoszenia numerów rozliczeniowych w przypadku przekształceń własnościowych oraz określono sposób postępowania w takich przypadkach.

Regulacja określa formę i zasady przekazywania do NBP zgłoszeń związanych z procesem numeracji, w tym zgłoszeń aktualizacji danych oraz kwestie przekazywania do NBP niezbędnych dokumentów przez dostawców zrzeszających w imieniu dostawców zrzeszonych, np. w przypadku SKOK. Zdefiniowano kwestie prowadzenia wykazu

identyfikatorów działających dostawców prowadzących rachunki płatnicze i uczestniczących w systemach płatności oraz aktywnych numerów rozliczeniowych, w tym aktualizowania i publikowania danych uzyskanych przez NBP w wyniku procesu numerowania. Określono czas realizacji przez NBP zadań wynikających z przepisów rozporządzenia.

W rozporządzeniu wskazano Numer Rachunku Bankowego (NRB) lub zamiennie Międzynarodowy Numer Rachunku Bankowego (IBAN) jako standardy numerowania rachunków płatniczych dostawców prowadzących rachunki płatnicze i uczestniczących w systemach płatności. Projektowane przepisy zawierają strukturę składni NRB i IBAN oraz uprawnienia dostawcy prowadzącego rachunek do nadawania numeru porządkowego i wyliczania liczby kontrolnej. Przez unikatowość numerów rachunków płatniczych w tych standardach należy rozumieć ich niepowtarzalność, tj. wykluczenie identyfikowania różnych rachunków tym samym numerem. Ponadto regulują zasady sprawdzania liczby kontrolnej NRB i IBAN. Odwołano się do Polskiej Normy PN-F-01102 „Bankowość i pokrewne usługi finansowe – Numer Rachunku Bankowego (NRB) – Elementy i zasady tworzenia”, która określa strukturę NRB i IBAN, metody wyliczania oraz sprawdzania liczby kontrolnej.

Określenia zawarte w projekcie definiują na potrzeby rozporządzenia podstawowe terminy, a także zastosowane skróty w celu polepszenia czytelności dalszych przepisów, ich uproszczenia oraz właściwej interpretacji.

Rozporządzenie zawiera trzy załączniki. Załącznik nr 1 zawiera zakres danych przekazywanych do NBP przez dostawcę. Załącznik nr 2 określa sposób, w jaki wylicza się cyfrę kontrolną dla danego numeru rozliczeniowego. Załącznikiem nr 3 do rozporządzenia jest wzór wniosku o nadanie dostępu do systemu EWIB 2.0, który będzie sporządzany poprzez wypełnienie danych na stronie internetowej systemu EWIB 2.0.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Rozporządzenie zostanie wydane po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego.

Projektowana regulacja mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE) w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, s. 42).

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.) projekt zostanie zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, w związku z art. § 52 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. poz. 979 oraz z 2015 r. poz. 1063), projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Nazwa projektu Projekt rozporządzenia w sprawie sposobu nadawania unikatowych identyfikatorów i numerów rozliczeniowych dostawcom usług płatniczych prowadzącym rachunki płatnicze i uczestniczącym w systemach płatności niebędących bankami oraz unikatowych identyfikatorów rachunkom płatniczym prowadzonym przez tych dostawców. Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Nowak, Podsekretarz Stanu Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Magdalena Tomczyk, magdalena.tomczyk@mf.gov.pl, tel. 694 45 02	Data sporządzenia 30.05.2016 r. Źródło: Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.) Nr w wykazie prac
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 4a ust. 5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.), upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia, po zasięgnięciu opinii Prezesa NBP, sposobu nadawania unikatowych identyfikatorów rachunkom płatniczym prowadzonym przez dostawców usług płatniczych niebędących bankami i uczestniczącym w systemach płatności, sposobu nadawania numerów rozliczeniowych tym dostawcom, szczegółowego zakresu oraz sposobu przekazywania przez dostawców informacji do NBP w celu nadania numerów rozliczeniowych oraz sposobu nadawania dostawcom usług płatniczych identyfikatorów dostawcy.

Przy wydaniu niniejszego rozporządzenia minister właściwy do spraw instytucji finansowych kieruje się koniecznością zapewnienia jednolitego sposobu numeracji rachunków płatniczych oraz identyfikację dostawców zgodną z obowiązującymi standardami.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Celem przedmiotowego rozporządzenia jest określenie uprawnień Narodowego Banku Polskiego do nadawania identyfikatorów i numerów rozliczeniowych dostawców prowadzących rachunki płatnicze i uczestniczących w systemach płatności. Projekt rozporządzenia precyzuje składnię identyfikatorów dostawców i numerów rozliczeniowych i cechą jaką jest niepowtarzalność (unikatowość). Przepisy projektowanego rozporządzenia określają tryb nadawania identyfikatora dostawcy i formę dokumentów wymaganych do nadania identyfikatora. W procedurze nadania identyfikatora dostawcy stosuje się wyłącznie formę papierową dokumentów, z tym że wniosek o nadanie identyfikatora sporządzany jest poprzez wypełnienie danych na formularzu umieszczonym na stronie internetowej systemu EWIB 2.0. Rozporządzenie wskazuje miejsce, w którym dostępne są szczegółowe informacje dotyczące obsługi systemu informatycznego EWIB 2.0, służącego do nadawania identyfikatorów dostawcy oraz nadawania numerów rozliczeniowych dostawcom prowadzącym rachunki płatnicze i uczestniczącym w systemach płatności.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
NBP	1	Nie dotyczy	– nadawanie numerów rozliczeniowych niebankowym dostawcom usług płatniczych
Niebankowi dostawcy usług płatniczych prowadzący rachunki płatnicze	– spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe – 53 – krajowe instytucje płatnicze uprawnione do świadczenia usługi prowadzenia rachunku płatniczego – 17	Rejestr KNF	– możliwość wystąpienia o nadanie numeru rozliczeniowego na potrzeby numerowania rachunków płatniczych w standardzie IBAN

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia będzie przedmiotem uzgodnień oraz konsultacji publicznych w toku procedury przewidzianej dla postępowania legislacyjnego zgodnie z uchwałą Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979 oraz z 2015 r. poz. 1063).

Stanowisko przedstawione przez Prezesa Narodowego Banku Polskiego w toku konsultacji publicznych będzie równoznaczne z zasięgnięciem przez projektodawcę opinii i wypełnieniem tym samym obowiązku z art. 4a ust.5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.), nakładającego na projektodawcę obowiązek zasięgnięcia opinii.

Regulacja mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady Nr 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, s. 42).

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie wiąże się z koniecznością poniesienia dodatkowych wydatków z budżetu państwa.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowane przepisy nakładają zadania na Narodowy Bank Polski. W odniesieniu do wpływu projektowanych przepisów na Narodowy Bank Polski pod kątem ewentualnych kosztów związanych z nadawaniem numerów rozliczeniowych niebankowym dostawcom usług płatniczych zakłada realizację przewidzianych w tym zakresie zadań NBP w ramach posiadanych zasobów kadrowych i finansowych. Jednocześnie nie przewiduje się zwiększenia wydatków ani zmniejszenia dochodów budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego w związku z nadaniem Narodowemu Bankowi Polskiemu obowiązków w zakresie nadawania dostawcom usług płatniczych prowadzącym rachunki płatnicze, innym niż banki, numerów rozliczeniowych. Nowe zadania będą realizowane w ramach dotychczasowych zasobów kadrowych (oraz środków przeznaczonych przez ww. jednostki na wynagrodzenia wraz z pochodnymi) i w ramach limitu wydatków określonego corocznie w ustawie budżetowej we właściwych częściach budżetowych, bez konieczności wyasygnowania środków ponad limit dysponenta.											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu	duże przedsiębiorstwa							

niepieniężnym	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	
Niemierzalne		
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość.	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☒ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).		☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:		☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.		☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny oraz pozostałe obszary, o których mowa w pkt 10.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Wykonanie przepisów aktu prawnego nastąpi wraz z wejściem w życie rozporządzenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów projektu będzie dokonywana w toku bieżących czynności wykonywanych przez Narodowy Bank Polski.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA FINANSÓW¹⁾

z dnia

**w sprawie określenia wykazu usług reprezentatywnych, powiązanych z rachunkiem
płatniczym**

Na podstawie art. 14f ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Usługami reprezentatywnymi, powiązаныmi z rachunkiem płatniczym są:

- 1) prowadzenie rachunku płatniczego;
- 2) regularna opłata za dostęp do bankowości telefonicznej;
- 3) opłata za wyciąg/zestawienie transakcji;
- 4) wydanie zaświadczenia;
- 5) powiadamianie sms;
- 6) wydanie lub obsługa karty debetowej;
- 7) wypłata gotówki;
- 8) wpłata pieniężna;
- 9) korzystanie z karty debetowej do płatności bezgotówkowych za granicą;
- 10) korzystanie z karty debetowej do wypłat z bankomatów lub punktów obsługi za granicą;
- 11) polecenie przelewu – SEPA;
- 12) polecenie przelewu w walucie obcej – nie SEPA;
- 13) zlecenie stałe;
- 14) polecenie zapłaty;
- 15) przelew wewnętrzny;
- 16) polecenie przelewu w walucie obcej – SEPA;
- 17) polecenie przelewu w walucie obcej – nie SEPA;
- 18) usługa wymiany walut;
- 19) kredyt w rachunku bieżącym.

¹⁾ Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – instytucje finansowe, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 1900).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1916, z 2015 r. poz. 1764, 1830 i 1893 oraz z 2016 r. poz.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 listopada 2016 r.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 14f ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.), upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia, po zasięgnięciu opinii KNF, wykazu usług reprezentatywnych, powiązanych z rachunkiem płatniczym.

Celem przedmiotowego rozporządzenia jest określenie wykazu usług reprezentatywnych, który ma obejmować co najmniej dziesięć, jednak nie więcej niż dwadzieścia usług powiązanych z rachunkiem płatniczym najczęściej wykorzystywanych przez konsumentów na krajowym rynku, za korzystanie z których przynajmniej jeden dostawca prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pobiera opłatę. Wykaz usług będzie zawierał ujednolicone pojęcia i definicje dotyczące usług powiązanych z rachunkiem płatniczym.

Upoważnienie ma charakter obligatoryjny, a przepis wykonawczy, który ma być wydany na jego podstawie, jest niezbędny dla prawidłowego funkcjonowania regulacji ustawowej.

Wydając rozporządzenie, minister właściwy do spraw instytucji finansowych uwzględnia w pierwszej kolejności usługi, które są najczęściej wykorzystywane w ramach korzystania z rachunków płatniczych przez konsumentów na krajowym rynku i jednocześnie generują najwyższe koszty dla konsumentów, zarówno jednostkowe, jak i łączne, a także pojęcia i definicje opracowane przez Komisję Europejską zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia 1093/2010.

Wykaz usług reprezentatywnych usług płatniczych tworzony jest w każdym państwie członkowskim i odzwierciedla najbardziej popularne wśród konsumentów usługi powiązane z rachunkiem. Na podstawie wykazu dostawcy będą przekazywać informacje o oferowanych przez siebie usługach – będzie on instrumentem przydatnym konsumentom przy dokonywaniu wyboru dostawcy, z którym chcieliby zawrzeć umowę rachunku płatniczego. Dostawcy usług płatniczych prowadzący rachunki płatnicze są zobowiązani uwzględniać usługi zawarte w wykazie przy realizacji obowiązków informacyjnych w zakresie opracowywania dokumentu dotyczącego opłat oraz zestawienia opłat.

KNF będzie zobowiązany co 4 lata ocenić aktualność wykazu i w razie potrzeby, przekazać do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych informację o potrzebie jego aktualizacji. W przypadku dokonania zmian w wykazie, KNF zobowiązany będzie przekazać do Komisji Europejskiej i do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego uaktualniony wykaz usług.

Rozporządzenie powinno wejść w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Rozporządzenie zostanie wydane po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, z późn. zm.) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych dotyczącym rozporządzeń Ministra Finansów.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. poz. 1414, późn. zm.) oraz § 138 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979) projekt zostanie udostępniony na stronie urzędowego informatora teleinformatycznego – Biuletynu Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Nazwa projektu Projekt rozporządzenia w sprawie w sprawie określenia wykazu usług reprezentatywnych, powiązanych z rachunkiem płatniczym. Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Piotr Nowak, Podsekretarz Stanu Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Magdalena Tomczyk, magdalena.tomczyk@mf.gov.pl, tel. 694 45 02	Data sporządzenia 30.05.2016 r. Źródło: Ustawa z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.) Nr w wykazie prac
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Niniejsze rozporządzenie stanowi wykonanie przewidzianego w art. 14f ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.), upoważnienia dla ministra właściwego do spraw instytucji finansowych do określenia, po zasięgnięciu opinii KNF, wykazu usług reprezentatywnych, powiązanych z rachunkiem płatniczym.

Wydając rozporządzenie, minister właściwy do spraw instytucji finansowych uwzględnia w pierwszej kolejności usługi, które są najczęściej wykorzystywane w ramach korzystania z rachunków płatniczych przez konsumentów na krajowym rynku i jednocześnie generują najwyższe koszty dla konsumentów, zarówno jednostkowe, jak i łączne, a także pojęcia i definicje opracowane przez Komisję Europejską zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia 1093/2010.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Celem przedmiotowego rozporządzenia jest określenie wykazu usług reprezentatywnych, który ma obejmować co najmniej dziesięć, jednak nie więcej niż dwadzieścia usług powiązanych z rachunkiem płatniczym najczęściej wykorzystywanych przez konsumentów na krajowym rynku, za korzystanie z których przynajmniej jeden dostawca prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pobiera opłatę. Wykaz usług będzie zawierał ujednolicone pojęcia i definicje dotyczące usług powiązanych z rachunkiem płatniczym. Wykaz usług reprezentatywnych usług płatniczych tworzony jest w każdym państwie członkowskim i odzwierciedla najbardziej popularne wśród konsumentów usługi powiązane z rachunkiem. Na podstawie wykazu dostawcy będą przekazywać informacje o oferowanych przez siebie usługach – będzie on instrumentem przydatnym konsumentom przy dokonywaniu wyboru dostawcy, z którym chcieliby zawrzeć umowę rachunku płatniczego. Dostawcy usług płatniczych prowadzący rachunki płatnicze są zobowiązani uwzględniać usługi zawarte w wykazie przy realizacji obowiązków informacyjnych w zakresie opracowywania dokumentu dotyczącego opłat oraz zestawienia opłat. KNF będzie zobowiązany co 4 lata ocenić aktualność wykazu i w razie potrzeby, przekazać do ministra właściwego do spraw instytucji finansowych informację o potrzebie jego aktualizacji. W przypadku dokonania zmian w wykazie, KNF zobowiązany będzie przekazać do Komisji Europejskiej i do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego uaktualniony wykaz usług.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Dostawcy usług płatniczych prowadzący rachunki płatnicze (w tym krajowe instytucje płatnicze, banki, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe)	– banki w formie spółek akcyjnych – 38 – banki spółdzielcze – 560 – oddziały instytucji kredytowych i banków zagranicznych – 17 – spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe – 53 – krajowe instytucje płatnicze uprawnione do świadczenia usługi prowadzenia rachunku płatniczego – 17		– obowiązek uwzględniania usług zawartych w wykazie usług reprezentatywnych, o ile dostawca je świadczy oraz stosowanie używanych tam pojęć
KNF	1		– ocena aktualności wykazu,

			przekazywanie uaktualnionego wykazu do KE i EUNB
MF	1		określanie wykazu usług reprezentatywnych

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia będzie przedmiotem uzgodnień oraz konsultacji publicznych w toku procedury przewidzianej dla postępowania legislacyjnego zgodnie z uchwałą Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979 oraz z 2015 r. poz. 1063).

Stanowisko przedstawione przez Komisję Nadzoru Finansowego w toku konsultacji publicznych będzie równoznaczne z zasięgnięciem przez projektodawcę opinii i wypełnieniem tym samym obowiązku z art. 14f ust.1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 873, z późn. zm.), nakładającego na projektodawcę obowiązek zasięgnięcia opinii.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem												
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Źródła finansowania	Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie wiąże się z koniecznością poniesienia dodatkowych wydatków z budżetu państwa.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na dochody i wydatki sektora finansów publicznych i jednostek samorządu terytorialnego.											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
Niemierzalne								

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki przedsiębiorczość.	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny oraz pozostałe obszary, o których mowa w pkt 10.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Wykonanie przepisów aktu prawnego nastąpi wraz z wejściem w życie rozporządzenia.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów projektu będzie dokonywana w toku bieżących czynności wykonywanych przez Komisję Nadzoru Finansowego.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Brak.		